

V A L L E S I R

a **440** m

SOBRE EL NIVELL DEL MAR
(LA REVISTA D'OLOT)

Biblioteca
Maria Vayreda

Carrer del Pall 2
Tel. (973) 26 11 48
17800 OLOT (Girona)

E M

ELS CONSELLS COMARCALS, 10 ANYS

LA PREMSA COMARCAL A DEBAT

ENTREVISTA FRANCESC ARBÓS

S O N A

27

SELVA

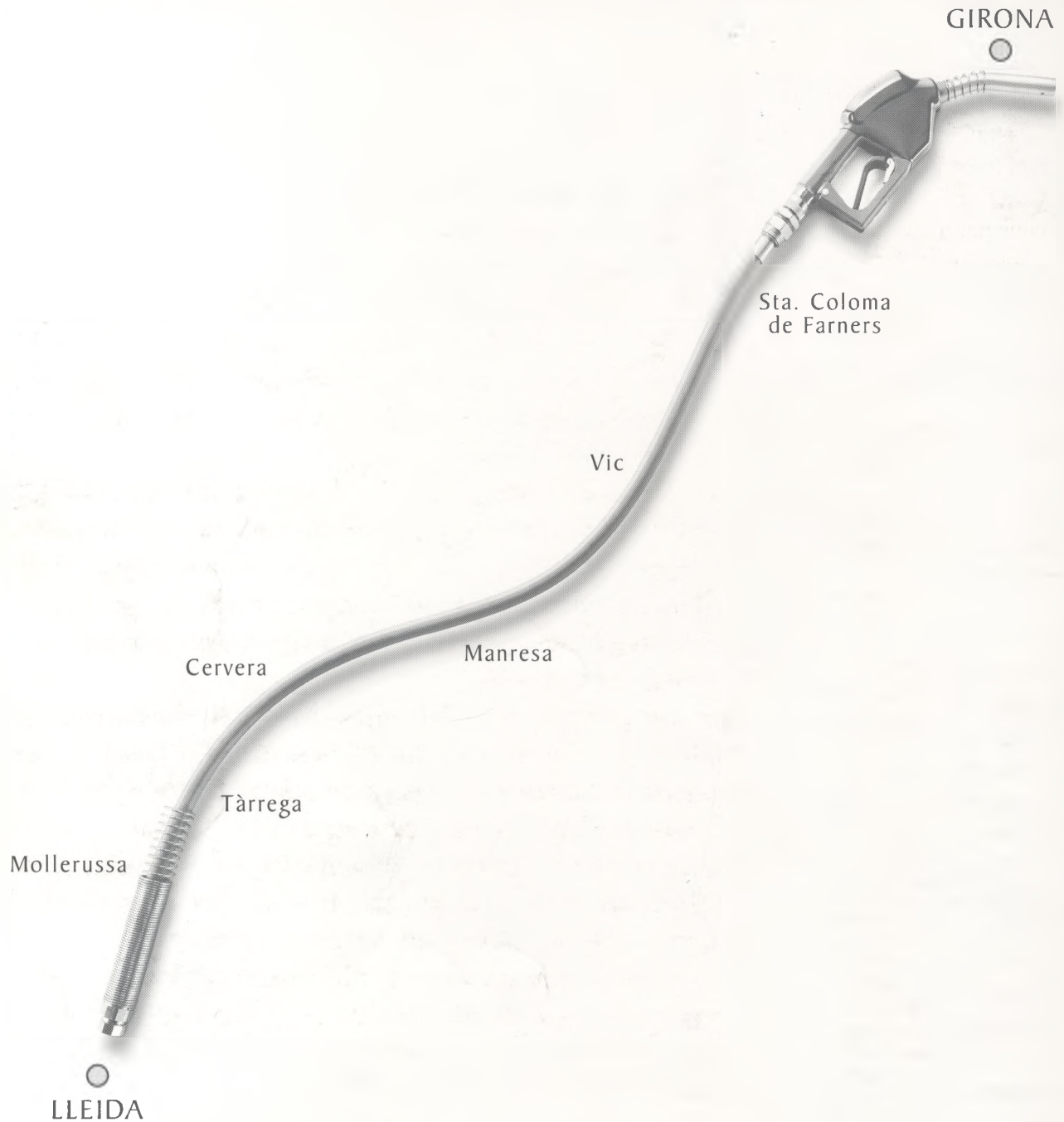
MARÇ 1998

PREU 500 PTES.

Eix Transversal.

Reduïm distàncies per fer Catalunya més gran.

Estalvi's combustible.

Avui ja és una realitat. L'Eix Transversal, la columna vertebral de la Catalunya interior, entra a formar part de la nostra xarxa viària. Neix com una de les carreteres més modernes, ràpides, segures i ecològiques, com una decisiva millora de qualitat en les comunicacions del país a través de les seves comarques interiors. Ha calgut creuar rius, pobles, ciutats, muntanyes..., sense canviar el seu aspecte. Reduir l'impacte ambiental ha estat en tot moment una de les màximes preocupacions. La integració d'aquesta via en el seu entorn natural ha estat el resultat d'un ampli conjunt de mesures correctores preses al llarg de la seva construcció. Des del principi a la fi. Així doncs, d'ara endavant ens estalviarem temps, quilòmetres, combustible i ensurts a la carretera, però el més important és que en la infraestructura del nostre país disposem d'un instrument cabdal d'equilibri territorial perquè junts continuem fent gran Catalunya. *Reduïm distàncies per fer Catalunya més gran.*

Generalitat de Catalunya

Gràcies a: **Constructores** ACS • Agroman E.C. • CGS • Comapa • Comsa • Construcciones Rubau • Copisa • Dragados • Elsan • FCC Construcción • Ferrovial • Guinovart • Osha • Sorigué. **Impacte ambiental** Acycsa • Agrotecsa • Anthos • Comersa • D.S.P. • Floret • Stachys • Talher • Wanner y Vinyas. **Comunicació i senyalització** Indra • Sainco • Sice • Díez y Cia • Givasa • Grupo Postigo. **D. d'obres i control de qualitat** Cicca • ECA • Eurogeotècnica • Inema • Intecasa • Payma • Saem • Taller d'Enginyeries • TEC-Cuatro

Biblioteca
Marià Vayreda

Correr del Pal. 2
Tel. i fax: 972 26 11 48
17800 OLOT (Girona)

[27]

F E B R E R
1 9 9 8

4	Política Bramon, Barnadas, Fargas, Llorens
6	Crònica del Ple Juli Clavijo
7	Correu Joan Barnadas, Pep Vila, A. Bramon
10	Notícies J. Serrat
12	Ausiàs Marx Àngel Parada
13	Prensa comarcal Debat
20	Consell s Comarcals Pep Mir, Daniel Terradellas
23	Entrevista: Francesc Arbós Albert Rubirola
28	Els càtars J. Clavijo
29	Mitja vida Jordi Pujiula
31	Gent: Miquel Macias J. Serrat
33	La mort civil J. Estarlich
34	Seccions cultura Autors diversos

Coordinació: X. Ruscalleda
Consell de redacció: Juli Clavijo, Pep Fargas,
Meius Ferrés, Àngel Parada, Sergi Navarro,
Albert Rubirola, Joan Serra, Jordi Serrat.

Edició: Associació L'Au cal.ligràfica
C/Valls Vells 15 Olot. Tel/FAX 269802
Concepte portada: Kim Domene
Il.lustració conte: Xavier Bulbena
Fotografia d'autor: Pep Cuesta
Impressió: Impremta Aubert

Dipòsit legal: GI-801/95

Març 1998

[EDITORIAL]

OLOT TELEVISIÓ

R *L'emissió extraordinària que va servir per presentar públicament Olot-Televisió el dia 31 de gener passat, no va deixar satisfet gairebé ningú. A banda del terrabastall que involuntàriament va originar el Màgic Andreu amb la jove d'un dels patrocinadors, la gala de Les Cols en conjunt va resultar televisivament insípida, pràcticament incòmoda, i cara i elitista econòmicament.*

La declaració d'intencions, l'eix programàtic, que va llegir Josep Puigbó com a representant de l'empresa, analitzant el guió d'aquesta primera emissió, resultava si més no poc creïble, o en tot cas, de circumstàncies. Apel.lar a la independència i al rigor acaba sent sovint un recurs a principis generals que a la pràctica s'obliden.

Tant les salutacions dels alcaldes de la Comarca, que semblaven l'enèsima versió clònica de la inicial, els talls publicitaris amb un sol anunci repetit fins a l'avorriment, l'estil "a la madrilenya" de fer entrevistes als "famosos", com la tria de convidats especials, no auguren pas precisament una televisió arrelada, amb vocació informativa i una decidida voluntat de promocionar iniciatives comarcals.

No hauria estat més interessant, testimonialment sobretot, haver encarregat en alguns dels grups de teatre d'aquí, les tasques d'animació de la vetllada, i haver incorporat al programa algun dels nombrosos grups musicals de la comarca?

Res no fa pensar que, més enllà dels bons propòsits, la futura televisió comarcal ompli de veritat els buits informatius que pugui deixar la premsa diària, les revistes o la ràdio i sigui també un gresol de produccions en tots els àmbits de la cultura.

Si no és així, de què ens servirà OLOT TV?

CARNAVAL

He de confessar que el Carnaval d'Olot no m'agrada. No entenc quina mena d'estranya fal·lera s'apodera de tanta gent volent disfressar-se de papallona, de pallaso o de vampir. Sempre he vist el carnaval com la festa de la transgressió, l'entronització de la follia, l'ocasió per l'exabrupte o la il·lusió de la revolta, i se'm fa difícil veure-hi res de tot això en les disfresses de les comparses. Potser, de tan fina, se m'escapa la ironia i no sé veure amagada darrere del pallaso l'al·legoria del Consell Comarcal, del vampir, el Ministeri d'Hisenda i de la papallona, vés a saber qui, però dubto que a la ciutat on, no fa gaires anys, es discutien seriosament els discursos del Rei Carnestoltes en els plens de l'Ajuntament com si es tractés d'un Discurs de la Corona, haguem recuperat, amb tanta cel·leritat, l'exercici de l'entrelínies que ja havíem conreat en altres èpoques.

Més m'inclino a pensar que allò que fem al paradís convergent és practicar el «Carnaval sa», que com tothom sap és una derivació del «Patriotisme sa» que el Sr. Pujol va dictar des de dalt de Montserrat que, com diu el Virolai, és el nostre Sinaí.

Per això no puc més que aplaudir la decisió de la nostra alcaldessa de fer coincidir - donant permís prioritari compartit? - la Rua del Carnaval amb la Botiga al Carrer, expressió màxima del comerç olotí.

He estat temps buscant un qualificatiu pel nostre entrançable comerç i finalment, el Moisès montserratí m'ha obert els ulls: «Comerç sa».

Si el que voleu és fer salut, passegeu-vos diste-

sos per les nostres botigues:

Practicareu l'amable conversa i us explicaran la vida i miracles del viatjant - una espècie migratòria en extinció que només recala a Olot cada dos a tres mesos - que si teniu sort portarà el producte que esteu buscant.

Experimentareu fenòmens paranormals - demaneu el que vulgueu que amb tota seguretat no ho tindran, però «ho havíem tingut» o «això ho han deixat de fer»-.

Coneixereu món perquè voldran enviar les reparacions dels vostres electrodomèstics a països llunyans i exòtics - al Japó, Mèxic, etc. -

Riureu quan us explicaran seriosament que l'olla que voleu comprar es tan moderna que «va amb mòsferes» i que l'ETA la fa servir per posar bombes.

Exercitareu el càlcul mental quan us voldran vendre una peça de roba de cinc anys abans al preu de cinc anys després o descobrint que el descompte per rebaixes és d'un 0'03 %.

Finalment haureu caminat i fet esport esquivant els cotxes de l'illa peatonal inexistent, exercici molt indicat per evitar problemes cardíco-vasculars.

Definitivament un «comerç sa» que s'adiu a la perfecció amb el «carnaval sa».

Tanmateix, gràcies a la sàvia decisió de l'Alcaldessa Brussosa, si no sabeu com disfressar-vos podeu passar primer per les parades d'algunes botigues de roba i us podreu vestir amb un fantàstic conjunt d'època.

Això sí, aprofiteu ara perquè el dia que celebrem el carnaval quan ho fan a tot el món i les rebaixes el dia que tot el comerç decideix de fer-les, s'haurà acabat la felicitat coincidència.

 Pep Fargas

EL POLÍGON INDUSTRIAL DE L'ESCOLA LLAR

Els membres del Grup Municipal del PSC hem fet un recurs al Conseller de Política Territorial sobre el nou polígon industrial que es començarà a fer al costat de l'Escola Llar i que s'ha d'estendre fins al començament de La Canya al llarg de la carretera.

El primer inconvenient d'aquest polígon és que invadeix la zona escolar sense cap mirament ni protecció. L'Equip de Govern és tan insensible a aquest tema que no ha forçat els propietaris a fer un carrer d'entrada a l'Escola amb una rambla al mig que permeti que no es barregi el tràfic de camions amb el de l'escola. Tot i tractar-se d'un col·legi que fa 25 anys que és allà (just al revés de casos com el dels Transports Badosa). En el recurs també li argumentem que aquest nou polígon no deixarà cap zona verda, ni cap zona pública, que sigui útil per a la ciutat ja que els terrenys que han cedit els propietaris són dos trossos de forma irregular, un a tocar la carretera i l'altre cap a la Canya, que no podran servir de res. Els altres polígons que s'han fet a Olot, el del Pla de Baix

i el de les Mates han deixat espais útils, el camp de futbol de les Mates, el Parc dels Ocells, el camp de futbol del Morrot, l'heliport,...Aquest només deixarà espais marginals.

Finalment, i de l'anàlisi dels plànols, deduïm que el projecte ha fet entrar dins dels terrenys verds cedits, les zones expropiades pel Ministeri de Foment com a protecció del Vial Nord. Una irregularitat, que si es confirma, pot ser un argument jurídic important tot i que sigui el de menys pes polític.

És difícil imaginar que el Conseller sigui sensible a aquests arguments quan va ser ell mateix que, com a alcalde d'Olot, va impulsar aquest polígon.

Per això pensem seriament en portar aquest tema davant de la justícia. És una llàstima, perquè per això fan falta molts diners i molta paciència i en ocasions, tot i donar-te la raó, ningú no executa la sentència (si no, només cal recordar el cas de l'Hotel Riu).

Aquest polígon és, des de molt abans d'aquest Pla, un cúmul de despropòsits. Els socialistes i els d'Esquerra Republicana ens hi hem oposat des del començament per uns quants motius. Primer, perquè no separa els dos municipis amb una zona

ampla sense edificar que és una de les necessitats que tenen les ciutats si no volen sentir-se ofegades per l'asfalt. Si volem que l'entorn natural no es limiti als Parcs aïllats necessitem que es facin pulmons verds intercalats entre les cases.

Segon, perquè no seria sobrer tampoc saber si aquest polígon es construirà sobre uns terrenys molt sensibles a la contaminació que puguin alterar els aqüífers d'Olot. En Pere Macias ja va enllardar de mala manera en Joan Albesa quan fa molt de temps aquest li va recordar que el Pla General ho assenyalava així. L'experiència compartida sobre en Pere Macias és que, cada cop que

es fa l'indignat, és perquè no té raó. Quan estava segur del que deia, jugava i juga de fair-play.

En resum, i a criteri compartit pels grups d'esquerra de l'Ajuntament, ens trobem amb un polígon mal fet, que perjudica a la ciutat i molt mal gestionat per un Ajuntament que no sap ni recorda que la seva feina és vetllar pels interessos de tothom.

Un cop el polígon ha començat a rodar, el nostre grup es donaria per satisfet si, de resultes de tot això, s'aconseguís fer la rambla de separació entre l'Escola Llar i el polígon.

Albert Bramon

RECATALANITZAR CATALUNYA

Els catalanistes ens sentim orgullosos de ser catalans. És per això que varem intentar solucionar el problema de la immigració massiva a l'americana. Varem obrir els braços i, cofois, varem cridar: "Tothom que vulgui pot ser català; si apreneu la nostra llengua i seguïu els nostres costums sereu un més dels nostres". I ens pensàvem que una oferta tan bona no la desestimaria ningú. Estàvem generosament compartint amb als immigrants l'oportunitat de ser el millor que es pot ser en

aquest món: ser català! Però ens hem equivocat. Hi ha una part dels ciutadans que viuen a Catalunya que no els ha interessat ser culturalment catalans i volen seguir pertanyent a la seva cultura d'origen. Aquesta reacció no estava prevista. Perquè, diguem-ho clar, el catalanisme polític només preveia l'assimilació pura i dura de la immigració. Una assimilació voluntària que no calia ni incentivar. Els immigrants mateixos havien de veure que era molt millor ser culturalment catalans que no ser el que eren...

La situació actual -no cal dir-ho- necessita una nova estratègia. El catalanisme polític ha d'analitzar la situació actual i reformular la seva proposta. A la meua manera de veure, a Catalunya hi ha tres grups de població: Uns que són culturalment catalans i que volen seguir-ho essent, uns que són culturalment espanyols i que també volen seguir-ho essent i un altre gran grup barrejat que viu amb normalitat a l'entremig dels altres dos, agafant de cada un d'ells el que més els interessa. És l'evolució d'aquests grups i especialment del darrer el que determinarà que en un futur llunyà Catalunya segueixi tenint una cultura i una llengua pròpia o que esdevingui una regió més de la cultura hispano-castellana. Els espanyolistes ja ho han vist i fa uns anys que estan reagrupant forces i aïllant les seves poblacions susceptibles de recatalanitzar-se en Casas Regionales, en Ràdios específiques, en festes pròpies (Rocío, La Caseta pròpia a la Festa Major, ...)... trencant la tradició integradora iniciada els anys 70 per les AAVV i pels comunistes del PSUC i CCOO i continua-

da pels primers Ajuntaments democràtics. També han mobilitzat els professionals i els intel·lectuals per elaborar un discurs que pugui convèncer el grup del mig i treure la mala consciència que tradicionalment havia envaït els espanyolistes contraris a la recatalanització de Catalunya. Que si la llibertat individual, que si la societat ha de ser pluricultural i plurilingüística, que si la Constitució Espanyola, que si la unitat del mercat (espanyol que no mundial naturalment), que si l'educació infantil, que si el que cal és que un jutge sàpiga lleis i no idiomes,...

Els catalanistes que volem que Catalunya segueixi essent culturalment catalana i que volem formar una societat cohesionada i integrada hem de tornar a l'acció unitària. Cal que una vegada fracassada l'assimilació voluntària dels immigrants treballem activament per a la seva integració. Assumint que la integració de les dues (o més) comunitats en una de sola passa necessàriament per la transformació de la cultura tradicional catalana en una nova cultura catalana que tots puguem sentir com a pròpia. De coses a fer n'hi ha moltes, però d'entre totes elles jo dono molta importància a la música i al coneixement entre els ciutadans. La cultura catalana, de la mateixa manera que va integrar les havaneres o el rock, ha d'integrar el flamenc. Cal que des de l'administració es recolzi (convidar a les festes majors, subvencionant discs i concerts, etc...) la gent que comença a cantar flamenc en català. Aquesta acció faria avançar la recatalanització de Catalunya molt més que no cinquanta lleis d'ús. També s'ha d'apostar per la comunicació i el coneixement mutu. En les festes majors no podem ignorar i aïllar la part de la població que no és culturalment catalana, cal que tinguin accés a la Plaça Major i que no es vegin tancats en els seus locals. Les escoles d'Olot haurien d'estar agermanades no amb les d'Esponellà o de Thuïr sinó -per exemple- amb escoles de Bellvitge i de Can Perellada. La política educativa de l'Ajuntament hauria d'incidir en el coneixement entre els escolars, especialment en l'intercanvi entre els barris, en el fer ciutat conjuntament, en el fer país. Però no el país inventat pels romàntics sinó el país real... Ens hi va la nostra cultura.

Joan Barnadas i Puigferrer

REFLEXIÓ ARRAN D'UNA NOTÍCIA AL BOE

Quan estic a punt d'escriure aquest article, m'arriba la notícia que el BOE publica la convocatòria de la licitació del projecte i l'execució de la variant de Castellfollit. Els pressupostos generals de l'Estat de 1998, després de molts estires i afluiques i de negociacions al més alt nivell, havien inclòs una partida de 600 milions de pessetes per a la variant. Era el

senyal inequívoc que el Ministeri d'Obres Públiques, finalment, es comprometia amb l'obra. L'alcalde, en Moisès Coromina, però, encara no se'n refiava! Desconfiat com Sant Tomàs, ho volia veure al BOE! Ara ja no n'hi ha dubte: el Ministeri es compromet a unes inversions de 13.000 milions i la variant estarà feta en un termini de 30 a 40 mesos, el que és tant com dir que l'any 2002 s'hi podrà circular.

Amb aquesta publicació es tanca una llarga història. Les pàgines que apareixen al BOE són les últimes (penúltimes) en relació a un tema que n'ha ocupat moltes. Moltes pàgines en forma de pregunta al Congrés i al Senat (en Ramon Sala en té un arxiu ple), moltes pàgines a la premsa local, nacional i estatal, moltes pàgines també de cartes adreçades als diversos ministres del ram, escrites per les més diverses persones del món polític i social de la nostra comarca.

Tinc la sensació, però, que amb la publicació del BOE no només es tanca una història. En certa manera, es clou també tota una època política a la nostra comarca. A la meua memòria, i estic segur que a la de molta gent que va viure intensament aquells anys, aquesta reivindicació va lligada a d'altres de la transició. Demanàvem l'arranjament de la C-150 (a aquella època de la Olot-Girona se'n deia així), al mateix temps que la protecció de la zona volcànica, la construcció d'un hospital comarcal o d'altres infraestructures a Olot i comarca.

Totes aquelles reivindicacions, paral·leles al «Llibertat, amnistia i Estatut d'autonomia», fa temps que s'han assolit. Quedava només el tema de Castellfollit i, si es vol, el tema global de les comunicacions. Ara acomplert, la comarca demana, però, la definició d'un nou programa de futur. Els nous temps reclamen que es faci aquest esforç de

Carles Llorens

definició. Se'm dirà que no fa massa anys, en un moment difícil de l'evolució de la nostra economia, es va redactar el Pla Estratègic i que allà hi ha aquest programa que reclamo. És molt provable. El Pla, amb la col·laboració d'institucions i de la societat civil, és un document ple de propostes molt ben elaborades. Em consta, per altra banda, que per a les institucions és un punt de referència important a l'hora de definir les seves polítiques. Tan cert com això és, però, que el Pla no va visualitzar grans objectius, que tothom recordés, de la mateixa manera que es va fer durant la transició.

Quan jo parlo de la necessitat d'un nou programa, vull dir que s'han de socialitzar els objectius tal i com es va fer a finals dels setanta. Els partits polítics han d'objectivar-los i definir-los. Convergència, com a partit majoritari de la comarca, té sens dubte una gran responsabilitat en aquest sentit. Tan important com aquesta feina és, però, que els objectius siguin debatuts a molts fòrums i assolixin un consens social important.

En definitiva, vull dir que a la Garrotxa ja no hi ha prou amb dir que necessitem millorar les nostres comunicacions! Davant dels reptes del futur -és la meua opinió- és important que comencem a dir alguna altra cosa!

CRÒNICA DEL PLE DE FEBRER

...I EI PLE VA ACABAR D'HORA!

El Ple del 19 de febrer no passarà a la història per haver decidit grans coses, sinó perquè es va acabar a 2/4 de dotze quan és habitual que s'acabi dues hores més tard. Tanmateix alguns acords tenen una especial rellevància per a la Ciutat. Així, per exemple, no hi va haver cap objecció a la proposta de preus públics aprovada pels organismes autònoms administratius, alguns dels quals, com l'Hospital de Sant Jaume o les Llars d'infants, incideixen en la qualitat de vida de molts ciutadans i ciutadanes. Un altre acord aprovat pel consistori amb l'abstenció d'ERC, fou la modificació de condicions d'una operació de préstec amb Argentària, que passarà a tenir un nou tipus d'interès del 9,5%. Quant a urbanisme, hauríem de destacar l'aprovació inicial del projecte d'urbanització d'un tram del carrer Compositors Serra, malgrat que va ser qualificat per Albert Bramon (PSC) com de poc ambició i de respondre a les expectatives dels veïns, i la del projecte d'urbanització de la rotonda del carrer Masia / Ctra. de Riudaura que servirà per millorar la circulació de vehicles, tot i que en el Ple va quedar a l'aire la preocupació per les condicions que té la carretera de Riudaura per als vianants. El tema estel·lar d'urbanisme va ser l'aprovació inicial del projecte de remodelació dels carrers Sant Esteve, Major, Carme i de les Places Major, Conill i Rector Ferrer. Equip de govern i oposició van estar d'acord en la importància del projecte, que modificarà profundament la fisonomia del centre d'Olot. Malgrat l'acord, Joan Barnadas (ERC) i Albert Bramon van alertar de la possibilitat de repetir els errors comesos al carrer de Sant Rafael, especialment perquè no quedin ben preservats els drets dels peatons. Precisament per aquest motiu, Miquel macias (IC-V) va abstenir-se. Una posició semblant adoptà Trincheria (PP) en el següent punt de l'ordre del dia: la modificació parcial del camí públic de Can Món a ca l'Andreu. Tampoc no hi va haver unanimitat en l'aprovació de la constitució de la Junta de Compensació del Pla

Parcial de La Canya-Escola Llar, ja que únicament va tenir el suport del PP i CiU. La resta de grups van considerar que els interessos col·lectius no quedaven prou defensats en aquest projecte, ja que els terrenys cedits al municipi són d'escassa utilitat, la qual cosa trenca amb el que s'ha fet en els polígons industrials aprovats fins ara i, a més, no s'han tingut en compte els interessos de l'Escola Llar. Sí que hi va haver unanimitat en l'aprovació de la nomenclatura de places i carrers. Són aquestes: Arada, al Pla de Dalt; Segòvia, al Bosc de la Coma; Rosselló, Conflent i Vallespir, a la zona de la carretera de la Canya; la Plaça de la Pia Almoina, al nucli Antic i la de Picasso al barri de Sant Roc.

Com era d'esperar hi va haver més debat en les propostes que van presentar els grups de l'oposició que com sol ser habitual no van tenir el suport de la majoria de govern. Els socialistes volien que l'equip de govern donés compte de la situació dels terrenys afectats pel Pla General d'Urbanisme que no han estat adquirits, però CiU va negar-s'hi.

Albert Bramon va demanar, d'altra banda, el motiu del pagament de 3 milions de pessetes a Olot Televisió SL quan encara no té la concessió per emetre. L'Alcalde va respondre que tenia la garantia dels promotors que si no obtenien la concessió retornarien els diners. Tampoc no varen aprovar, coincidint una vegada més amb el PP, la moció d'ERC que demanava el suport de l'Ajuntament als masoveros que vegin perillar la continuïtat de les seves explotacions. Finalment, una moció d'urgència presentada per IC-V en relació a l'adhesió de l'Ajuntament a un Manifest en contra de l'atac a Irak va ser retirada a canvi que els diversos grups elaboressin un comunicat a favor de l'esgotament dels mitjans diplomàtics per a la solució del conflicte.

Juli Clavijo

AH! QUI TINGUÉS OPOSICIÓ...!

T - u saps que és el que vol ara?

- No. Però mira, ha convocat el Comitè ampliat en ple.

La porta del fons de la sala s'obre per deixar pas a l'Alcaldeessa Isabel. Els presents remouen les seves cadires en aixecar-se fent destrosses en el parquet lluent.

- Seguin, seguim, senyors. Bé, no han rebut cap ordre del dia d'aquesta reunió, ja que el tema a tractar és prou delicat com per arriscar-nos a perdre'n alguna còpia. Com ja veuen, avui estan convocats com a Comitè Ampliat d'Emergència. Corominola, passi llista!

- Sí, alcaldessa!!!

- Morera!

- Present, senyor!

- Arcadi!

- Present, tu!

- Vizern!

- Present, senyor!

- Garrido!

- Present, senyor!

- Llorens!

- Present, senyor!

- Plana!...Plana!...Planaaaa!!!

- Presenta, senyor! - digué la regidora mentre ocupava corre-cuita la seva cadira. Disculpin el retard.

- Hi són tots, alcaldessa!

- Bé, Corominola, ja pot seure. Ara que hi som tots, comencem aquesta reunió extraordinària. El motiu no és altre que el carreró sense sortida en què estem ficats.

- Què vol dir? Altre cop l'eix aturat?

- Però si tenim el túnel per anar a Camprodon...

- No em refereixo pas a això, estúpids, i vostè Llorens, faci el favor de parar ja amb el túnel. Tots vostès saben que fa anys que se'ns acabaren les idees, per això vam fer venir en Llorens, però aquest noi cada dia que passa s'esbiaixa una miqueta més...

- Ep! Moment! Sapiguen, senyora que les meves opinions són molt preuades en certs ambients...

- Sí, sí..., segur, però no és això el que necessitàvem. Amb en Pere ACS (A la

Conselleria Sigui) vàrem intentar sortir d'aquesta trampa on ens ha ficat l'oposició. No tenim idees, d'acord, però ella tampoc! I encara més, estem farts de ser cornuts i pagar el beure!

(Assentiments generals i mitges rialles)

- Ells ho tenen molt fàcil, només van a la contra, cap idea, cap proposta, cap projecte de futur. Només viuen de criticar el nostre eficient treball. Sembla que la base de la seva existència sigui anar darrera nostre. Com els deia, amb en Pere ja ho vàrem preveure i acordarem donar-los algunes pistes perquè s'animessin a crear una alternativa seriosa, i així nosaltres podríem recuperar l'espai perdut com a crítics implacables. És per això que de tant en tant en Llorens llença quatre collonades..., per veure si piquen...

(Ah! Era per això? Murmuri d'alleujament entre els assistents)

- Però no ho fan, ni tan sols això fan els punyeteros!

I va ser llavors que vam decidir tornar-nos radicals: Retall pressupostari a tot drap! Descens dels serveis personals! Finites les subvencions, exceptuant la de la Tele, i se'n recorden d'allò del mobiliari dels bars? Allò era una perla... I la tirada col·lectiva del personal que vàrem fer per Sant Lluc? I la fastuosa jardineria florística que tan popular ha fet el senyor Vizern? Ah, si joestigués a l'oposició i m'ho possessin tan bé...

(Grans assentiments i complaença general)

- Ells van amb el pinyó fix. Que si contractes als teus amics, que no heu fet això, que si on és allò, semblen uns "acusiques" i els Plens cada dia se semblen més a la foto de la pàgina 3 de la Comarca on aquest animal d'en Garri-

do només fa sortir sants sense bastó i altres andròmines, com si no tinguéssim altra cosa a fer que anar reposant bastons a tots els sants de la ciutat!

- Senyora, que jo faig el que puc.... I no és pas poca cosa...

- Ja no sé que més podem fer per treure'ls l'ensopiment. Pensin que jo mateixa vaig estar a punt d'anar a l'Aplec dels Consells Comarcals de Montserrat, vestida de Pubilla, amb cistellet de flors i tot, només per veure si en Terradellas m'atacava una mica... En fi...

Que no podem continuar així. Tinc ordres estrictes del partit de continuar amb aquesta línia aquests anys i prou. Per tant, vostès, senyor regidors, poden continuar fent malifetes enormes, llençant idees absurdes, com més millor, més adients.

Vostè Llorens ens n'ha d'organitzar una de bona cada mes. Ara que ja ha tocat la cultura i les carreteres i ens ha felicitat - que n'és de cínica-, provi d'explicar els errors del marxisme sota la llum de les Bases de Manresa, o proposi socialitzar Sant Esteve, no ho sé, pensi alguna cosa contundent, en la seva línia.

Vostè Garrido continuï amb les fotos de coloraines a la portada i amb aquest estil tan nostrat de tractar les coses que passen. De tant en tant, faci algun editorial transcendental, escaient, no ho sé, profund, però pari de fer fotos a sants sense bastó! Tenim deu mesos per trobar una alternativa; si aquesta línia no funciona i l'oposició no es desperta, estem perduts. Pensin senyors i senyora, pensin que és el que hem de fer per tenir una oposició digna del nostre govern.

Ah! Quin bon govern tindríem, si tinguéssim una bona oposició!

Per la transcripció de l'acta de la sessió:

Àngel Parada

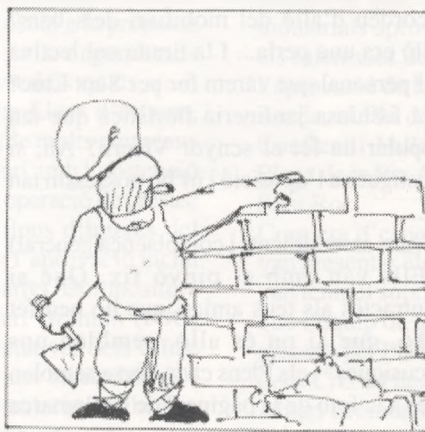
COM MÉS PETITA ÉS LA NOU... MÉS FRESSA REMOU

“ Si el mes passat fèiem broma dient que amb les notícies que explicavem, deù n’hi do de la manera com començavem l’any, penseu que el febrer no ha pas estat millor. Per començar, aquest febrer passarà a la història com el mes en què varem descobrir una altra localitat que es diu Olot. A més, també s’ha aprovat una normativa que no serveix absolutament per a res, s’ha imprès una agenda que entrarà al Guinness de les errades, la obligació dels paletes de saber català, i les restriccions que patirem per anar a Sadernes o el servei de taxi que volen posar per pujar al cim del Bassegoda. Si continuem així, d’aquí a final d’any no sé què més ens pot arribar a passar, perquè com més petita és la nou, més fressa remou. ”

LIMITACIONS LIMITADES

A partir d’ara, l’Ajuntament d’Olot aplicarà la normativa municipal aprovada el mes passat, segons la qual es prohibeix la instal·lació de tanques i cartells publicitaris, independentment de qui siguin els propietaris dels terrenys o parets on s’ubiquin, per així evitar-ne la proliferació i perquè no perjudiquin la imatge de la ciutat. L’ordenança, però, no es complirà quan es tracti de rètols de caràcter institucional, cultural, mediambiental, turístic, cartells de projectes o obres públiques, indicadors d’activitats i establiments públics i privats o cartells de

promoció. No cal dir que tampoc no afectarà els que ja s’utilitzaven abans de posar en pràctica la nova llei municipal. Amb tanta excepció, segurament la normativa només servirà per a fer la punyeta al proper circ que visiti la ciutat.

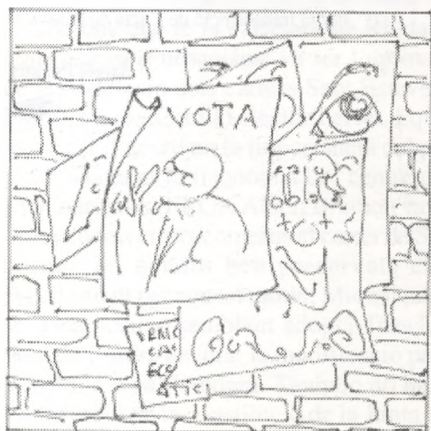
EL PALETA CATALÀ

I repetim amb el regidor De Trincheria com a protagonista, perquè a més de descobrir l’altre Olot, també ha presentat un recurs contenciós administratiu contra les bases del concurs que convocava una

plaça de paleta per a la Brigada Municipal. El motiu n’ha estat el fet que segons la normativa lingüística aprovada pel Consistori, un dels requisits per poder ocupar la feina era el d’entendre i parlar correctament el català. De Trincheria justifica la seva acció argumentant que aquesta exigència no és constitucional perquè discrimina del dret al treball els nouvinguts a Catalunya. El problema és que el regidor es refereix als nouvinguts de la resta d’Espanya. Seria divertit que el seu recurs fos admès, però que la plaça de paleta l’ocupés un noi que només parli gambià o àrab, però això sí, de nacionalitat espanyola...

ANAR D’OLOT A OLOT

El regidor del PP a l’oposició del Consistori olotí, ha fet un descobriment que pot trasbalsar, sinó canviar, un dels atractius turístics més importants de la capital garrotxina, això és, el “cardar”. Joaquim De Trincheria ha descobert que, en una de les illes més orientals de l’arxipèlag filipí, existeix una població que també s’anomena Olot. Sense perdre

temps, ja s'ha posat en contacte amb l'ambaixada filipina per reunir informació sobre l'Olot filipí, i organitzar-hi ben aviat una excursió de cortesia.

De moment ja en sabem tres coses d'aquests olotins; a saber: que allò del "qui no carda a Olot" ha perdut la seva gràcia, que la Imelda Marcos va néixer a l'Olot filipí, i tercera, que l'esposa de l'exdictador també els va deixar ben cardats.

L'AGENDA DE MADRID

L'Ajuntament d'Olot ha editat l'Agenda Local del 98. Com si d'unes pàgines grogues es tractessin, hom hi pot trobar telèfons i direccions de les firmes comercials, segurament copiades de la llista de les Activitats Econòmiques de la ciutat, que el Consistori fa servir per cobrar el famós I.A.E.

L'agenda pateix, però, d'un important nombre de faltes ortogràfiques, potser imputable al fet que s'hagi encarregat la seva impressió a Telenor Media España, S.A. d'Alcobendas, Madrid; on cal suposar que el nivell de català deu estar sota mínims.

Deixant de banda que es gastin els quartos amb agendes d'utilitat dubtosa, mentre els escrits sobre la Història d'Olot del doctor Danés esperen que esperaràs, és curiós el fet que imprimissin l'agenda a Madrid en comptes de fer-ho a Olot. O es pensen que no tenim impremtes, o bé no varen consultar l'agenda de l'any passat ?

DE FORA VINGUEREN

La Comissió de Seguiment de l'Alta Garrotxa vol limitar, a partir del mes d'abril, el trànsit entre Sadernes i el Bassegoda, a causa de la creixent massificació turística a la zona, i dels perills provocats pel gran nombre de vehicles que hi circulen o estacionen. A més, estudien la possibilitat d'obrir un servei de taxi pels visitants que vulguin pujar dalt del Bassegoda. Enfilat-se al Bassegoda amb taxi! Només faltava això. Tot i que la limitació no afectarà els veïns de la zona, els d'Olot ho tindrem un pèl magre per competir amb l'estol de xaves que envaeix anualment Sadernes. Finalment, haurà passat allò que "de fora vingueren que de casa ens trageren". Almenys tenim el consol que -segons diuen- així es protegirà l'entorn.

Jordi Serrat i Viñoles

BREUS

La Unió de Botiguers d'Olot considera que l'Ajuntament els discrimina envers el Carnestoltes. "Fins i tot han podat els arbres del Passeig de Barcelona perquè les carrosses hi passin millor", afirma la UBO.

Es practica la primera operació de testicle a l'Hospital Comarcal, i l'operació surt *de collons*.

Un fanàtic de la moda *piercing* s'apunta per error al curs d'anellament d'ocells que organitza el Parc Natural. "L'ocell és l'únic lloc que em falta per anellar", ha comentat.

A causa de les dificultats econòmiques que patia, tanquen l'únic col·legi amb règim d'internat de la província. Fonts d'ensenyament han explicat que l'escola se n'ha anat a prendre pel Collell.

Després de la seva "acollonadora" actuació a la gala d'Olot TV, s'està fent una recollida de signatures a la comarca per demanar que el Màgic Andreu passi a anomenar-se, a partir d'ara, solament Andreu.

L'observatori astronòmic de Batet rep favorables crítiques dels seus usuaris. "Des d'allí dalt es veu tot Olot", explica un astrònom aficionat.

LA COMARCA ENVELLEIX

Mentre comarques com el Gironès o la Selva presenten un tant per cent de població menor de 14 anys superior al tant per cent de població major de 65 anys, la Garrotxa -igual que el Ripollès- mostren un preocupant decreixement de la població infantil en benefici d'una piràmide d'edat en la qual domina la població adulta. De la lectura de les xifres presentades per l'Institut d'Estadística de Catalunya corresponents al 1996, s'aprecia un increment de la població jove en algunes comarques de la província superior a l'increment de la població de la tercera edat. Indicadors que estarien 0,4 punts per sota dels països europeus més desenvolupats. Al contrari succeix a la nostra comarca.

Segons Margarida Castañer i Isabel Salamaña, professores de Geografia i Ordenació del Territori de la Universitat de Girona, aquestes dades resulten preocupants pel que fa a la Garrotxa o al Ripollès, ja que si bé responen a un fenomen que s'està donant en les zones de muntanya aquests darrers anys, també són indicadors d'una certa recessió econòmica en les mateixes. Oposadament a aquest panorama, les dades de la Cerdanya indiquen un creixement econòmic fruit d'haver assentat una infraestructura turística.

Aquest envelliment de la població actual és, segons les dues expertes en demografia, producte de la caiguda de la natalitat derivada de la crisi econòmica de l'any 1973 i dels canvis socials experimentats aquests últims anys. La prolongació dels estudis,

el retard en la incorporació dels joves al món del treball, la preocupació per la qualitat de vida i la incorporació de la dona al treball són alguns dels factors que han influït en el descens de la natalitat, cosa que sumada a l'increment de l'esperança de vida, fan de l'envelliment un fenomen irreversible. Amb tot, polítiques comarcals centrades en el creixement de les expectatives de la població de les comarques amb més regressió de població jove, així com estratègies comarcals de creixement econòmic i de facilitació a les parelles joves que vulguin tenir fills, són alguns dels objectius que a curt i a llarg termini caldria que els garrotxins ens comencem a plantejar.

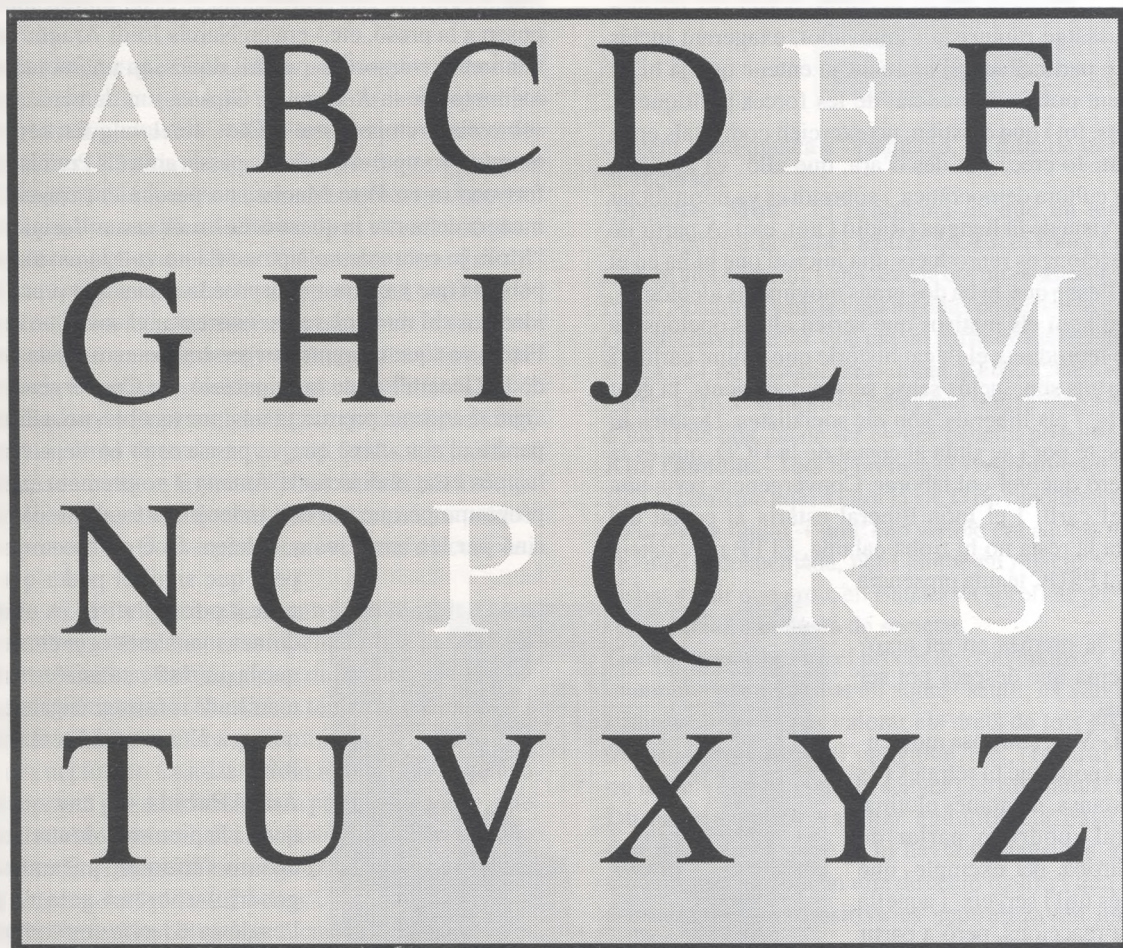
Redacció

POBLACIÓ PER EDATS

	de 0 a 14	%	de 15 a 64	%	65 i més	%
Alt Empordà	14.698	15,7	62.081	66,6	16.393	17,5
Baix Empordà	15.101	15,7	65.191	67,9	15.694	16,3
Cerdanya	1.839	14,4	8.610	67,5	2.308	18,0
Garrotxa	6.238	13,3	30.229	64,7	10.241	21,9
Gironès	21.277	16,4	87.908	68,1	19.659	15,3
Pla de l'Estany	3.923	16,4	15.820	66,3	4.080	17,1
Ripollès	3.267	12,3	17.305	65,6	5.793	21,9
Selva	16.899	16,1	72.504	69,1	15.430	14,7
Total Catalunya	892.431	14,6	4.205.905	69,0	991.706	16,2

LA PREMSA COMARCAL

“ Després d’assistir al debat sobre Premsa comarcal organitzat pel Museu i l’Arxiu Comarcals, ens va semblar convenient i interessant de reprendre’l amb convidats diferents, més ajustats -pensàvem nosaltres a priori- per afrontar les qüestions de fons relacionades amb el paper de la premsa durant els primers anys de la Transició a Olot.

Els resultats, però, tampoc no van ser gaire galdosos. Una excessiva complicitat entre els participants i la indecisió disciplinària per part del moderador van fer del debat un tot desordenat bastant indigerible. En tot cas, comprovin-ho vostès mateixos amb la transcripció que segueix. ”

X.R.-Quin paper ha jugat la premsa comarcal en la configuració del mapa polític en aquest període cabdal que també és pertinent anomenar de transició a Olot?

Arcadi Calzada.- Voldria fer una preüvia. És evident que s'arriba al 76 després que una sèrie de gent, pels volts de l'any 70, aposta per la ruptu-

ra des de dintre; és el moment en què, no disposant d'altres mitjans, es va a *Olot-Misión*, que era la premsa de l'església i l'única que podia facilitar l'aparició d'un cert estat d'opinió antifranquista. És cert que això es converteix en un aglutinant, el comú denominador del qual és la unitat, la defensa del país i de les llibertats, i per tant, contra el sistema. Això va provocar molts problemes i tensions però va aglutinar pràcticament a tothom. A partir de la mort del dictador, comença una nova etapa, potser més de denúncia des de la ciutat, potser per fer més entenedor el missatge rupturista i innovador, exagerant inclús els problemes; a partir d'aquell moment jo entenc que ja hi ha un posicionament polític diferenciat de les forces polítiques... perquè els partits, tot i que existien, no exercien com a tals en la vida de la ciutat. Jo crec, vist des d'ara, que allò va ajudar a crear una millor cultura democràtica, i sobretot es va normalitzar des del punt de vista de la llengua (Ràdio Olot, etc). A partir de les primeres eleccions es reproduïx una mica el que hi ha en el rerafons social. Penso que hi ha dos grans moviments ideològics, únics, i a partir d'aquí els matisos que serien altres opcions no troben forat. Es reproduïx el llegat històric que tenim: carlins i lliberals. Els carlins són, inclús sense ser-ne conscients, la gent de Convergència, i els lliberals, són els socialistes. Després hi ha una dreta que té por i se situa al costat de la UCD, que és la dreta poruga però que vol col·laborar. Convergència seria una mica la veu del carlí. I el món lliberal estaria al costat del socialisme. Tota la resta no hi troba cabuda. El PP no existeix pràcticament i el PSUC té una presència testimonial.

Com va influir la premsa en tot això? Aquest és un tema que després pot ser objectiu de debat.

Domènec Moli.- Veig una cosa molt curiosa d'aquesta època que tu retrates i és que hi ha una premsa, no només olotina, sinó en general -podríem parlar de *Presència*, a Girona, per exemple- que es llegeix, que és útil i serveix i aquella lectura provoca reaccions, però a partir d'un cert moment aquella premsa perd el nord i pràcticament ja no serveix per res. Com que ja no hi ha necessitat de fer aquesta oposició, arribem a perdre fins i tot el llenguatge, allò de parlar entre línies; arriba un moment que s'ha de parlar clar i no trobem ni aquí ni a Girona el camí per seguir interessant a la gent.

Jo puc explicar el cas de *La Comarca* (Arriba España) que era en mans d'en Malibrán i companyia. Pertanyia al Movimiento, ell n'era el cap i en Josep Maria Pagès, el delegat. Aquesta gent van aguantar fins a les primeres eleccions,

després van desaparèixer; ens varen enviar en Lluís Rubió. Una situació d'impàs en què es regala *La Comarca* en aquest noi, però reservant-se'n la propietat. L'Armengol fa un paper molt ben fet on s'especifica que li passen la revista però amb la condició que podien recuperar-la quan calgués i amb la condició que no hi podia escriure ni l'impressor ni cap familiar de l'impressor. Com que l'impressor era el meu sogre i el familiar era jo, doncs ja estava. A partir d'aquí aquesta premsa cau en picat. *La Comarca*, avui, es ven per inèrcia. Abans, quan els diaris deien alguna cosa, s'armava un escàndol, la gent reaccionava. Avui pots escriure el que et doni la gana que ningú no s'immuta per res.

Arcadi Calzada.- Saps què va passar? Que el protagonisme que havia tingut la premsa fins aleshores, el van assumir els partits polítics.

Domènec Moli.- Jo també penso que la premsa no va saber o no va poder trobar el camí. Hi ha una anècdota que per mi és molt clarificadora. Una de les persones que més admirava al final del franquisme -li van segrestar la revista, el van multar, quasi el posen a la presó, etc.- era en Narcís Jordi Aragó. Jo li tenia una admiració extraordinària. Bé, doncs, en un moment donat, com a director de la *Revista de Girona*, em demana a mi un article sobre els Premis Ciutat d'Olot. Jo el vaig fer i com és evident-tenint en compte el que havia passat amb els Premis- vaig carregar fort contra en Pere Macias, no perquè em tragués, sinó per la manera de portar la qüestió. Se'm va tornar l'original i em va dir: "Moli, jo cobro de la Diputació i no vull jugar-me el sou.". Una persona que havia estat disposada a anar a la presó per les seves idees, ara hi renunciava per conservar el sou. Què ha passat aquí? Fixeu-vos que la premsa en general és en mans de gent que cobra de la Generalitat de la Diputació, de Convergència o d'allà on sigui. I aquesta premsa té una por terrible, no a dir coses, sinó a perdre el sou. Això que va passar amb en Pepe Navarro... si jo hagués estat el director d'Antena 3 no permeto que facin aquest programa perquè era una indecència total, no pas per immoral sinó per les bestieses que deien. Que el director el tregui, val,

però que sigui el poder que digui "fora aquest o fora l'altre" és un senyal de en quines mans està la premsa. Ja fa temps que la premsa catalana està absolutament maniatada i ara estan lligant la madrilenya, que era l'única que tenia una mica de llibertat.

Angel Parada.- Jo crec que confonem el que és la premsa voluntarista (*L'Olotí* no era un fenomen purament local, era genèric) sobretot sota el paraigua de l'església hi havia una comunicació entre la societat viva, la gent de progrés, i la premsa professional d'opinió. *Porfavor* venia 400.000 exemplars, era l'interès per saber, ara tot això ja no interessa.

Domènec Moli.- Perquè no ha trobat el camí. Quan hi ha hagut un "follón" de veritat, la premsa ha interessat i ha mogut gent. Una vegada vaig enviar una carta de contesta a *La Comarca* de quatre ratlles i me'n varen censurar una. Com ho poden fer, això?

Vosaltres sabeu que en una ocasió es va destapar un assumpte en el qual estava implicat en Pere Macias sobre uns

encàrrecs de la Generalitat que havien anat a parar al seu bufet; el senyor va reunir el Punt i El diari de Girona i va dir: "Nois, s'ha acabat". I es va haver acabat.

Arcadi Calzada. - Una part de tot això està relacionada amb el fenomen de la competitivitat. El mitjà necessita competir, ha de vendre.

Àngel Parada. - Fixa't que tot coincideix en saber qui estableix els paràmetres de què s'ha de vendre i a qui s'ha de vendre. Jo crec que tots llegim la mateixa premsa, *El País*, *El Mundo*, *Ya*, *ABC*. El que aquesta gent pensa que ens interessa, realment ens interessa?

Arcadi Calzada. - La gent té el diari perquè ha de tenir alguna cosa, però fixa't que han desaparegut tots els setmanaris. L'exponent més clar que l'instrument d'opinió, de crear opinió, eren els setmanaris -els diaris també (*Correu Català*, *Telexprés*)- és que han anat de baixa. Què ha passat?

Domènec Moli. - Han perdut vigència. És que tot i moure's en temps de la dictadura eren un espai de llibertat i ara no hi ha espais de llibertat.

Joan Capdevila. - Jo crec que sí que hi és aquest espai de llibertat. Si tornem enrera, veurem que aquí va haver-hi la incapacitat d'adaptar-se a la nova situació i ens vàrem equivocar en el tractament de temes. S'havia de ser molt més fi i tenir algun element de diferenciació i saber tractar els nous temes que anaven sorgint. Hi va haver una tendència a fer un tipus de reflexió global general, que és una cosa que deixa d'interessar normalment. No hi ha en l'etapa posterior de *L'Olotí*, reportatges, anàlisis de situacions concretes, etc., de la manera que havíem fet a *Olot-Misión*, quan teníem una unitat de criteri. Aleshores t'havies de diferenciar més en l'anàlisi de les coses i això va faltar. També hi va haver una desbandada general de la gent que havia treballat en aquests mitjans, no hi va entrar nova gent, molts van passar a la política i van sucumbir a la pressió directa dels partits que anaven naixent. Tinc constància que hi va haver pressions perquè *La Comarca* representés a Convergència, moviments d'accions, etc.

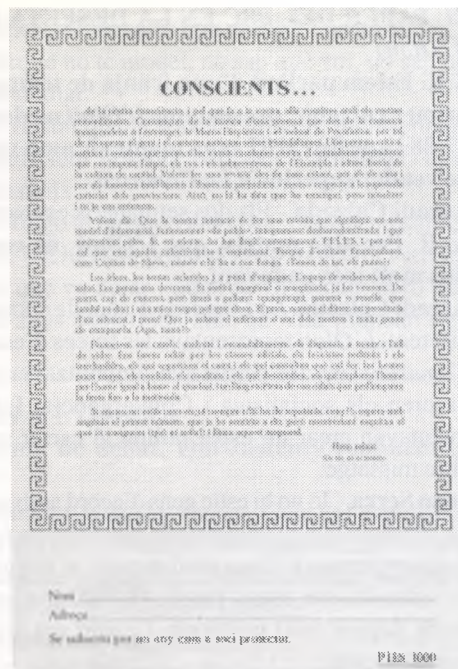
Domènec Moli. - Això t'ho puc explicar amb pèls i senyals. Quan explicava que tothom abandona, ens trobem amb la premsa als dits. (Hi ha la història d'en Rubió, que va durar dos dies perquè el vàrem engegar a fregar). En Murlà i jo teníem *La Comarca* i vàrem dir: Què fem? Farem veure que tenim accions iguals tu i jo i donarem una acció a en Casulà. Vàrem reunir Convergència que en aquell moment per nosaltres era un partit catalanista, que semblava que tenia un fons social, i els la vàrem oferir.

Arcadi Calzada. - Era qüestió d'evitar que *La Comarca* caigués en mans de l'Armengol i "sus muchachos".

Domènec Moli. - Però mira on va anar a caure...! Hi ha una revista que la podem continuar, que si voleu és vostra. Bé, però qui la portarà? Que la porti en Garrido. Molt bé. Al cap de 5 o 6 números, en Garrido es planta i diu: si no me la doneu a mi, no la faig. I aquests van i li donen la revista, la qual cosa ha sigut una equivocació immensa. No perquè sigui en Garrido. La premsa és el testimoni d'uns fets que passen a Olot, i aquest senyor es permet el luxe de perquè això es fa allà o de perquè aquell és un meu enemic, o com que a la Sala Oberta no volen vendre els meus llibres, no els publico cap notícia. Això és una aberració. Té el dret de fer-ho, perquè és l'amo, però no està bé.

Joan Capdevila. - Però si aquest tipus de premsa no passa a mans d'una persona que l'assumeix, resulta que no es fa, que els que continuen amb mentalitat voluntarista, una continuació nostàlgica dels temps d'*Olot Misión*, amb què es troben? Amb una manca

Manifest-butlleta de subscripció de la revista satírica i humorística «REPUERICÀNTICUS» que no va veure mai la llum (Principis de la dècada dels vuitanta). En el projecte hi figuraven, entre d'altres, Josep Ramoneda, Jaume Bach, Jordi Pujiula, Joan Serra i Gabriel Planella.

de gent i una manca d'orientació, de línia de treball, i una falta de recursos.

Domènec Moli. - El problema és que en aquell moment, Convergència no sabés agafar-ho. En el fons, tothom volia situar-se allà on podia i una revista era un problema, portava massa feina. Nosaltres vam ser tan ingenus de deixar-la a Convergència. Qui ens havia de dir que era un partit de dretes com ha sigut a la llarga? Si no l'haguéssim donat a ells, l'hauríem donat a uns altres, però jo sempre he entès que una revista així no pot ser ni d'un ni de dos, ha de ser el més general possible.

Kim Domene. - Tota la premsa del Movimiento la va heretar la UCD i com que aquí a Olot la UCD no funcionava, pràcticament no hi havia ningú -l'únic cap visible era aquest noi, en Rubió-, va quedar despenjada, però també en relació a *Olot-Misión* el bisbat va dir que prou, en Batalla va aprofitar per marxar d'Olot i es va crear una mena de societat...

Joan Capdevila. - En el procés de conversió d'*Olot-Misión* van intentar ser molt justos en aquest sentit; es van fer uns càlculs complicadíssims per valorar els drets de tots els que hi havien treballat, en funció de l'antiguitat, etc., i repartir les accions entre tots els que hi havia; el senyor Garrido també tenia les seves. Durant un temps va anar aguantant a base d'un consell d'administració, però ja hi havia les tensions internes segons s'haguessin perfilat en una direcció o altra i que en comptes de produir una cosa positiva es neutralitzaven mútuament. Em sembla que el problema era aquest. I com que veníem d'una història conjunta, ningú no volia barallar-se amb els altres.

Joan Serra. - A mi em dóna la sensació que una cosa és el que passa amb *La Comarca* i l'altra el que passa amb *L'Olotí*. La gent de *L'Olotí* comet un gran error: no fa allò que es feia a *Olot-Misión*. Desapareixen els reportatges i es converteix en una revista on hi ha un increment molt alt d'articles d'opinió competint amb un mitjà en el qual els articles d'opinió són molt més interessants que els que puguin aparèixer a *L'Olotí*, amb la qual cosa el lector d'*Olot-Misión*, producte per producte, en prefereix un altre i deixa de comprar-lo.

Joan Capdevila. - I a més ja no és útil. I també hi havia una certa por a la fama que podia portar d'esquerranós, d'atac als valors tradicionals, etc. Això no es veia bé o no s'assimilava.

EL PAPER DEL PSC EN LA DESFETA D'OLOT-MISIÓ (L'Olotí)

X.R. Estem parlant d'una franja de temps bastant estirada; primer cal tenir present que *L'Olotí* no desapareix fins l'any 87-88 i que fins al 82 es va mantenir amb un tiratge i un nivell de vendes superior a *La Comarca*.

Arcadi Calzada. Els dos setmanaris estaven molt igualats.

X. R. Per això mateix, que *L'Olotí* no entra de ple en crisi fins molt més endavant...

Arcadi Calzada. *La Comarca* d'aquella època estava en una línia diferent. *L'Olotí* representava les forces d'esquerra, i la resta, *La Comarca*; i els dos partits que simbolitzaven una i altra alternativa eren els socialistes i Convergència. I aleshores, tots dos intentaven crear un espai polític al carrer sobre la base d'un i altre missatge.

Joan Serra. Jo no hi estic gens d'acord amb aquesta pluralització. La sensació que jo conservo és que hi ha un moment de disbauxa molt important. *L'Olotí* perd el nord, al marge dels problemes de la redacció, per altres raons. El PSC mai no va jugar aquesta carta. Aquest és el problema. La idea era que sí, però el PSC té por, s'arronsa.

Arcadi Calzada. Intenta ser la veu de l'*Olot Misió* sense Convergència, aglutinant tota la gent progressista de la ciutat, però no ho fa bé.

Joan Serra. Primera, no ho fa bé i segona, no ho fa decididament. Econòmicament fa sempre el ronso. Són capaços de convocar la gent perquè es paguin els deutes (la famosa assemblea al local d'Òmnium), però no fa ni una sola convocatòria per tirar endavant.

Joan Capdevila. Hi posa gent seva amb una línia marcada...

A. Calzada. Hi posa gent seva, però no posada des del Partit, tots eren hereus de...

Joan Serra. Per mi aquest és el problema substancial de per què no es manté una premsa d'aquest tipus, perquè teòricament aquelles organitzacions polítiques que tindrien l'estructura per... o el desig per..., no ho fan. S'arronsen, fan el tita i deixen que

L'Olotí es converteixi en una cosa rara on el mateix PSC hi està incòmode, no li agrada i hi va a la contra.

Arcadi Calzada. Perquè es va ideologitzant. I molta de la gent de llavors no té discurs.

Joan Capdevila. Hi ha gent més "extremista" que es desmarca totalment del PSC.

Joan Serra. Li entren per l'esquerra...

Arcadi Calzada. La gent independent d'esquerres és la que s'hi troba més còmode; en canvi ells no s'hi troben bé perquè han d'assumir contradiccions.

Joan Serra. Per mi hi ha dos successos molt importants. Un és el moment de la CUE. La CUE no aposta fort per *L'Olotí*, ho podria haver fet, però no ho fa.

Arcadi Calzada. Sí que hi va apostar. *La Comarca* sempre va estar al costat de Convergència de totes totes.

Joan Capdevila. A *L'Olotí* sempre hi havia la contradicció moral de voler ser obert i tolerant...

Arcadi Calzada. De voler ser democràtic.

Joan Capdevila. I s'entenia el joc democràtic com el fet que hi havia de tenir entrada tothom, amb les mateixes possibilitats.

Arcadi Calzada. Ho era força però no tant com volia.

Joan Capdevila. Tampoc era allò de recolzar descaradament una certa tendència.

Arcadi Calzada. No, hi havia una certa vergonya.

Joan Serra. La CUE no hi juga d'una manera directa. Passen els quatre anys i quan es crea l'EPP, que neix dels independents d'esquerra, es negocia amb el PSC i el PSUC per anar per una nova candidatura unitària. I aquí el PSC ho malviu de manera impressionant, no sap què fer, s'espanta i acaba passant el que va passar: la debacle electoral del 87. I amb tot això, novament el PSC no juga amb el mitjà de premsa que té. És a partir d'aquesta crisi de l'EPP que tot una sèrie de gent desapareix de *L'Olotí*. És el moment que hi entra en Tito, en Carles Llorens. Quan l'opció d'aquella gent independent, no militant, que era al voltant de *L'Olotí*, fracassa...

Àngel Parada. Tot això que dius correspon a un temps abans, després del 83.

Joan Serra. Però l'EPP és una cosa que neix en el moment que l'altra comença a fer figa. No passa avui per demà, però n'és una conseqüència.

EL DESMANTELLAMENT DEL TEIXIT ASSOCIATIU

Àngel Parada. El pas de la CUE a l'EPP és lògica políticament. En Carles Llorens va coordinar *L'Olotí* fins als 83 (*L'EPP* és posterior al 83 i ja és la debacle final). Això que dius que hi ha una opció política que surt de *L'Olotí* no ho crec. *L'Olotí* era un navegant, un company de viatge, no era un aglutinador com crec que va ser *Olot-Misió*. D'*Olot-Misió* van sortir aquestes dues branques, és veritat; tu Arcadi hi eres. Era una oposició frontal a un sistema, a un mètode de treball; crec més que els partits van monopolitzar-ho tot, van fer canibalisme, van menjar-s'ho tot (de les AAVV ningú no en parla) i la premsa queda com una cosa residual on queden quatre o cinc amateurs molt voluntaristes, com uns boys-scouts, aguantant fins una època que podem establir cap el 86-87. No és un fenomen olotí, és universal.

Joan Serra. Hi ha un problema que és en la mateixa redacció, però hi ha un problema que és en el substrat polític, perquè d'alguna manera estem vivint la incapacitat del PSC d'estructurar una alternativa del tipus que sigui. Juga malament la ràdio...

Àngel Parada. Ja passava abans...

Joan Serra. Sí, però considerant la bipolaritat carlins-lliberals,

torn de l'art»

ionats directament amb H₂O.-

Claves de cargol de terra / Claves de muselo / C

ne / Impermeable, plàstic, groc / Paraigua sra., /
ari / Catifa bany, goma-espuma, groc / Tovall
tíquel, platejat / Teules, terra cuita, marró / Vic
. amb àncora dibuixada, poliester, ratlles blanq
blanc / Regadora, plàstic, verd / Maniquí arr
o, gris / Cantimplora, plàstic, vermell / Testos,
fusta, verd i groc / Barca joguina, plàstic, vermell
lfar llits en forma de «pato Donald», goma, col
Esponja bany, goma-espuma, blau cel / Sabo
negre / Ulleres d'aigua, plàstic i vidre, negre /
/ Copa vi, vidre, transparent / Galleda per a fr

el col·lectiu lliberal representat pels socialistes, no ha estat capaç d'estructurar cap alternativa, amb un agravant que és que aquesta gent, durant quatre anys, van tenir la regidoria de cultura de l'Ajuntament d'Olot.

Àngel Parada.- A l'època de la CUE, sí senyor.

Arcadi Calzada.- És una proposta de govern d'unitat de la qual m'alegro.

Joan Serra.- I és molt important...

Arcadi Calzada.- I molt arriscada.

Joan Serra.- No ens oblidem que durant 4 anys els dones la regidoria de cultura i...

Arcadi Calzada.- ..no fan res.

Joan Serra.- No fan res.

Arcadi Calzada.- Jo en aquell moment tenia por que em creixés la UCD.

Àngel Parada.- Quina visió política..., Arcadi!

Arcadi Calzada.- No, no, era un moviment interessat. Després s'enfonsa la UCD, però la por hi era.

Kim Domene.- Si només quedava en Ros de Castro!

Arcadi Calzada.- Ja no hi eren. Quan jo guanyo les eleccions només em queda en Pagès.

Era difícil que féssim altra cosa quan vam arribar a l'Ajuntament perquè ens creïem que era possible l'aportació de tots i volíem frenar que s'instal·lés una dreta-dreta o que es reproduís el mateix esquema que s'havia donat el 75-76 a nivell de l'Estat.

Domènec Moli.- Per què volíeu frenar la dreta?

Arcadi Calzada.- No és que la volguéssim frenar, pensàvem que per a la ciutat era òptim reproduir l'esquema de l'Olot *Mission*, amb totes les forces polítiques representades. Si fèiem un govern d'unitat a l'ajuntament, ens podríem consolidar els socialistes i nosaltres i tenir unes alternatives que realment podien funcionar a nivell de ciutat.

Domènec Moli.- Ha canviat això, perquè ara recolzeu el PP.

Arcadi Calzada.- Hem situat el debat en aquell moment, també podríem fer la progressió posterior... Pensa que també el reproduceix a la Diputació quan en sóc president.

Domènec Moli.- Aquest govern d'unitat que dius tu, malgrat que la CUE no fes res, va funcionar molt més que els successius governs fets només per Convergència, especialment a l'època d'en Pere. Aquell ajuntament va funcionar, inclús el d'en Sala.

Arcadi Calzada.- El final d'en Sala.

Àngel Parada.- Tot això s'acaba. Aleshores què queda? Tothom està convençut que el Partit socialista ha de reencarnar els lliberals, però perdoneu..., els socialistes són quatre gats.

Joan Serra.- No podem ser tan maximalistes amb la crítica a la CUE. Posaré l'exemple dels Premis Ciutat d'Olot. L'esgargamellada de l'Adelaida Plana demanant un increment en les dotacions dels premis. Havent dit sempre que no des de l'Ajuntament, el primer que fan el dia que en Pere fot fora tothom i hi posa la seva gent és dir: quants diners voleu? Què necessiteu?

Domènec Moli.- Aquell famós escrit de Convergència que va sortir instigant els seus militants a controlar tots els ressorts del poder no era fals. Els varen agafar, i quan els han tingut els han hagut d'anar deixant altra vegada.

Joan Serra.- D'acord que la CUE fa poqueta cosa, però el que és cert és que en Pere Macias fa d'Atila: instaura el desert.

Domènec Moli.- Per allà on passa ho crema tot.

Àngel Parada.- Al marge del que va fer o va deixar de fer en Pere, hi ha una incapacitat, una impotència i una renúncia per parts dels socialistes, a no aglutinar tota l'esquerra. Perquè si en Pere pot fer, és perquè un altre el deixa.

Joan Serra.- El primer problema és que el PSC s'arronsa...

Arcadi Calzada. Perquè no té model, no sap què vol, no sap on va... ni amb qui s'ha d'aliar.

Joan Serra.- No és veritat que la societat lliberal, representada pel PSC tingui la suficient gosadia com per assumir un tirar endavant que no assumeix.

Kim Domene.- En Mingo té raó amb una cosa: i és que nosaltres que vam recolzar la CUE havíem posat el llistó molt alt i vam ser molt crítics els anys que va durar i quan es va acabar, però han sigut molt pitjor els anys posteriors, amb en Vilà Moncau i en Trincheria.

ELS FACTÒTUMS A L'OMBRA

X.R. Tornem al tema de debat. Qui sustenta realment la premsa comarcal?

Arcadi Calzada.- Primera, fallen les vendes. Quin és l'error bàsic de l'Olotí? Ideologitzar excessivament el setmanari, la qual cosa comporta una reculada de vendes i de contractació de publicitat, i no hi ha a darrera diners suficients per aguantar.

Domènec Moli.- I també ens l'apreten.

Arcadi Calzada.- També. En canvi, l'altre encara segueix en contacte amb el dia dia; la foto de l'equip de futbol, la foto de la lleva, això interessa, i s'autofinancia. Quan en Toni Garrido fa això que diu en Moli, ho fa perquè sap que li sortirà rendible, si no no la faria. Llevat del primer moment, no s'hi afegeix ni un duro. S'autofinancia. A l'Olotí no el preocupa el tema econòmic o creieu que això remuntarà i s'allunya de la realitat. I no oblidem que el setmanari en aquell moment nostre funcionava perquè interessava a la gent, fèiem ideologia a partir de la realitat de la ciutat.

Kim Domene.- Però vendre més números en aquest cas no implica pas que vagis més bé econòmicament, és la publicitat el que compta. I si s'aguantava en aquell temps és perquè els costos de la impremta no tenen res a veure amb els d'ara.

Àngel Parada.- Tu plantejes una situació curiosa. Amb tot això hem d'entendre que aquesta ciutat ha deixat d'interessar-se per res que no siguin les fotos del futbol.

Arcadi Calzada.- Jo he fet una caricatura. La ideologia ja li donen els partits. Quan es parla d'urbanisme se sol parlar de models, no s'entra en el detall. En canvi tu estàs fent la gran disquisició del model de ciutat que et segueix molt poca gent. Els que l'escriu disfruteu, però no interessa a la gent. Què fa l'altre mitjà? T'explica el model de ciutat a partir del Pla Parcial i et diu escolta aquí hi podem fer això, hi podem fer allò altre.

Revista de cultura quadrimestral, coordinada per Narcís Sellas

Àngel Parada.- No ho ha fet mai *La Comarca* això, s'ha limitat a fer la foto del carrer dels Sastres.

Arcadi Calzada. Et parlo dels primers anys.

Joan Capdevila.- El que és cert és que *L'Olotí* en aquell temps seguia aquesta tendència. La presentació dels números del Pla General que vam fer eren absolutament incomprensibles.

Arcadi Calzada.- Jo hi disfrutava però puc dir-te que al meu entorn no ho llegia ningú, li queia dels dits, no hi havia cap cultura urbanística. El botiguer feia la publicitat en funció del que llegia i del que votaven.

Àngel Parada.- Ni això. El botiguer fa la publicitat a Olot perquè es veu ell. Veu la foto, veu la botiga i diu: sóc jo. La lògica de la rendibilitat en publicitat no existeix i ho puc garantir perquè m'hi he dedicat molt de temps.

Domènec Moli.- De rendible res. La publicitat no serveix per res.

X. R. El càstig que impremeix la societat en general a un mitjà que no s'entén es tradueix en les vendes, però l'important és quan aquesta ideologització també afecta l'element publicitari -sembla que hi havia hagut moltes pressions per no publicitar-se a *L'Olotí*- amb la qual cosa ja són dos components que acaben de carregar sobre aquest mort vivent i l'altra qüestió és saber si efectivament per aquesta connivència amb el poder (CiU) no hi havia hagut també aquesta complicitat, afavorint *La Comarca* en detriment de *L'Olotí*?

Domènec Moli.- De l'Ajuntament no, del partit. Hi ha una cosa sobre la qual sempre ens quedarà el dubte - el més espavilat de tots ha sigut sempre en Garrido-, i en un moment donat, quan semblava que els socialistes pujarien més que els convergents, ve en Lluc aquí a Olot a donar una conferència (feia poc que portava el setmanari) i en acabar anem a sopar a Les Tries. I en Garrido, que no sabia què fer, si jugar la carta convergent o la carta socialista, li va dir a en Lluc: Jo tinc una revista que bé, si us interessés per escriure, etc. En Lluc li diu que no. Jo el que no sabré mai és si *La Comarca*, si les coses haguessin anat al revés, s'hauria enfonsat, amb totes les seves fotos, i *L'Olotí* hagués pujat. La cosa va venir per les pressions, i una va acabar tapant el pas a l'altra, simplement.

Arcadi Calzada.- A part de tot això hi ha un altre element clau. Amb la CUE es va bipolaritzar definitivament el model polític de la ciutat, es van acabar els matisos, i la victòria de Convergència li dona una hegemonia a la ciutat, determinant històrica, i l'altre es troba ja abocat a un paper de com recuperar aquell espai que

cada vegada, confiant en el fracàs de Convergència, se li va empetint cada cop més.

Domènec Moli.- El problema és que guanya Convergència... i tu representes Convergència...

Arcadi Calzada.- En aquell moment al cent per cent...

Domènec Moli.- Fatalment, agafeu la majoria. Jo crec que les majories absolutes han sigut dolentes en aquest país.

Joan Capdevila.- De cara a la premsa, em sembla que hi ha una reacció que és una tradició del franquisme i és la por del lector o de l'anunciant a no participar en una revista dominada per qui socialment no es troba en el poder.

Domènec Moli.- Per això jo et dic que no sabrem mai què hagués passat si hagués guanyat

l'esquerra....

Joan Capdevila.- És un reflex de l'educació i de la maduresa política de la gent. No entenien que en un mitjà de comunicació hi han de tenir entrada una sèrie d'opinions i que això no té perquè perjudicar ningú.

Joan Serra.- Que s'escanya econòmicament *L'Olotí* és cert. Jo he viscut situacions en què una persona havent posat un anunci a *L'Olotí* ha rebut pressions per deixar-ho de fer, i a la setmana següent trobar-te'l a *La Comarca*.

Arcadi Calzada.- A mi no em consta.

Àngel Parada.- No sé si recordeu un tema que vam tocar una vegada des de *L'Olotí* que es titulava "L'art a Olot, llufa". Vam perdre 17 subscriptors en una setmana. Què has de fer? És veritat que es van radicalitzar les postures cap a l'esquerra, cosa que va acabar amb el famós *No a l'OTAN*. La ciutat, però, també és això. Hi ha una pressió social, un sentiment que diu "jo venc botifarres només a Convergència". Per què? Perquè Olot és Convergència (cosa que no és veritat: sou un trenta i tants per cent i poca cosa més).

Arcadi Calzada.- Però som un partit majoritari.

Domènec Moli.- Sou un trenta per cent del cinquanta per cent que vota, el que passa és que hi ha una majoria que guanya sempre les eleccions, que són aquells que no van a votar.

Arcadi Calzada.- Això no passa pas només a Olot, passa a pertot.

Àngel Parada.- Igual que un botiguer que diu "atenció on m'anuncio", l'Ajuntament acaba fent el mateix. Una cosa és la cortesia i l'altra donar ales a l'oposició.

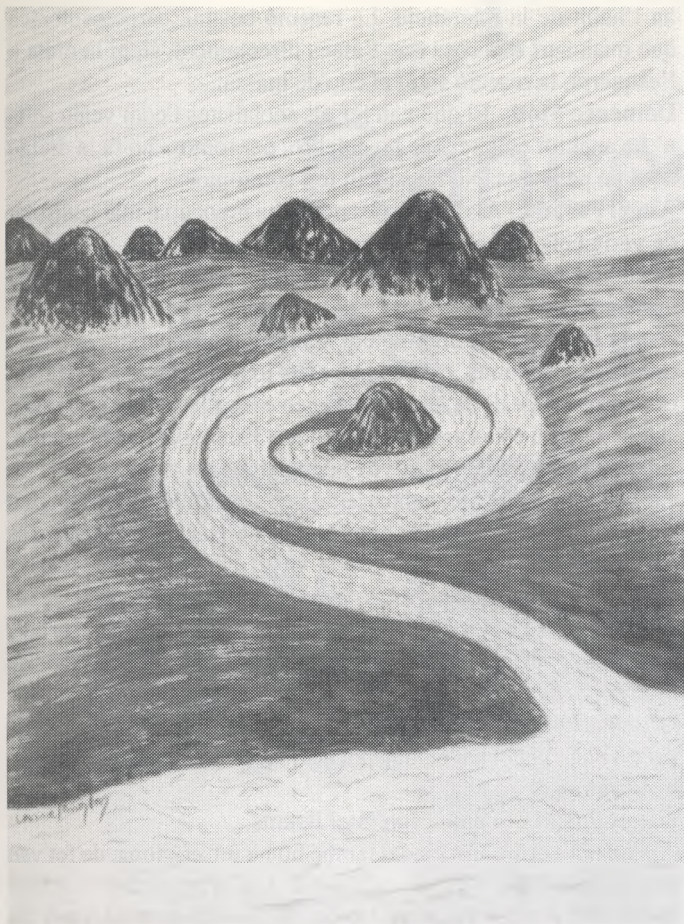
Arcadi Calzada.- Ara la cosa s'ha radicalitzat. Les herències culturals que determinen els hàbits i els costums són terriblement dominants, costen molt de canviar.

Domènec Moli.- Ara tornem a tenir por, la por que et fotin al carrer.

Joan Capdevila.- La nostra generació està marcada per una educació que tenim de la por i de la repressió i tots hem de fer un esforç conscient de fer un pas endavant de dir "això ho faig perquè puc fer-ho" i no tinc per què pensar que he de tenir por que em surti alguna cosa estranya. I la nova generació com que al cap i a la fi l'han rebuda de gent com nosaltres- doncs encara potser és pitjor perquè en aquests ja no els interessa, en passen. Un mitjà de comunicació, que és un mitjà, a nivell local o comarcal, que no té la possibilitat d'oferir un producte actualitzat perquè no té redactors, no té mitjans, pot oferir molt poca cosa. Que hi hagi una davallada general, a mi no m'estranya gens. Que hi hagi un cert tipus de producte que es mantingui per una inèrcia perquè va publicant coses que no fan mal ni fereixen a ningú, sinó allò que tothom està disposat a llegir, que a més se sustenta econòmicament

en base a un voluntarisme del qual s'aprofita una sola persona, que és l'empresari, els números surten molt clars.

Domènec Moli.- I a més que fa el joc al poder, perquè allò de "ara maneu, president..." (rialles), això són mil exemplars més, com a mínim.

PREMSA DE QUALITAT?

Joan Serra.- Amb aquest discurs es propicien barrabassades majúscules com les que van dir en Carles Llorens a la taula rodona de l'Hospici. Entre altres coses, va dir que la comunitat lliberal era incapaç de crear productes de qualitat i que aquest era un dels problemes pels quals no s'havia sustentat una premsa altra que La Comarca.

Arcadi Calzada.- De qualitat, en quin sentit?

Joan Serra.- Aquest és el problema, perquè no ho va especificar, però a mi sí que m'agradaria especificar el concepte de qualitat perquè el que sí és cert és que aquesta ciutat ha vist com se n'anaven en orris *L'Olotí*, *Doble Set*, i un pot tenir la sensació de dir "se'n van anar en orris perquè no ho van fer prou bé i perquè aquest conjunt de població va ser incapaç de crear productes bons". Jo sóc de l'opinió que durant aquests vint anys, aquesta ciutat ha creat infinitat de productes, n'hi ha la tirallonga i per postres d'alta qualitat: *Paper de vidre*, *Llimones àcides*, *Gra de Fajol*, l'intent d'en Ramoneda i en Jaume Bach de fer *Reputricànticus* que no ha vist mai la llum, la revista *Quèrn*, *Inserts*, han anat apareixent quantitat de productes que han mostrat una certa vitalitat. Del perquè no han tirat endavant també se'n pot parlar, però fer la crítica fàcil de dir "a més a més de no saber-ne, allò que han fet ha sigut molt dolent" és mentida. Una, n'han creat i se n'han creat moltes. Dues, de molta qualitat.

Domènec Moli.- Si la dreta només ha creat *La Comarca*, ja no sé pas de què parlem.

Joan Serra.- És clar, la dreta només ha creat *La Comarca*, això no ho podem oblidar, en canvi aquest conjunt lliberal ha creat la tirallonga de productes. Aquí dalt hem tingut un *Gra de Fajol* -emocionalment i econòmicament és una de les apostes de la teva vida, Joan-, no oblidem quina mena de producte era. *Paper de Vidre* respon a l'esforç de tota una generació que mai més no ha tornat a participar. El *Quèrn* d'en Narcís Selles...aneu a buscar per Catalunya un producte de la qualitat literària i gràfica del *Quèrn*. Convergència no ha fet res de tot això. No és certa aquesta sensació de desangelament que hi pot haver, al contrari, una altra cosa és que aquests productes no hagin sabut romandre. Però que aquí durant un cert temps hi ha hagut una gran capacitat de creació és indiscutible. Ho dic perquè si sempre ens col·loquem en aquest tipus de discurs catastrofista, podem arribar a pensar que aquí mai no s'ha fet res. Que hi ha hagut coses que s'han fet malament, sens dubte. Que hi ha hagut una manca de responsabilitat política per part del PSC en relació a tot això, sens dubte, però també és cert que hi ha hagut iniciatives molt bones en aquest camp.

EXPECTATIVES...

Arcadi Calzada.- Cada vegada que fas al·lusions a Convergència en aquest terreny, jo et diria que a Convergència no l'ha preocupat tot això perquè estava ocupada per exercir el poder, a nivell general i a nivell municipal. ¿Per què el socialisme abdica en molts casos quan arriba al poder a Madrid de projectes d'esquerres que s'haurien pogut fer? Perquè estan ocupats amb el poder. La situació actual ja li va bé...

Domènec Moli.- Qui ha de moure fitxa és l'esquerra.

Arcadi Calzada.- És clar. Tu parles de qualitat, en Carles dirà qualitat, però en realitat no és un problema de qualitat. El projecte que cada vegada neix és més el producte d'un grup de gent que intenta divertir-se i buidar el que vol dir i donar sense altra perspectiva ni visió més enllà d'un grup que vol fer aquell producte i que pensa que aquell producte és prou bo en si mateix perquè la gent l'assumeixi com a tal. Després d'un fracàs i un altre, si algú s'ha de preguntar per què fracassa és la gent que ha impulsat aquell projecte.

Joan Capdevila.- El problema és que la gent que fa aquest tipus d'actuacions en aquest nivell no som mai professionals.

Arcadi Calzada.- Vols que et digui què falta...? Picardia, astúcia i... Home, és clar, tu acabes fent un producte minoritari en una ciutat on hi ha molt poca gent que el pugui consumir. En una comarca de 45.000 habitants s'acaba fent un producte que poden

Portada del núm. 2 de la revista Puigsacalm, editada el juny de 1965.

llegir 50. Ara, si el fas ja pensant en aquests 50, et pot sortir perfecte, pagarem tres mil pessetes cada vegada i et sortiran els números. Però tu resulta que fas un producte minoritari que voldries que comprés tothom. No lliga això.

Joan Serra.- Encara que sigui minoritari també és important que aquesta ciutat sigui capaç de fer aquests productes perquè en el fons ignifiquen un cert nivell de vitalitat. Per mi un dels problemes és que no hi ha una resposta des de l'ajuntament, que és de tots, d'afavorir aquests productes. I això és un error. Tenir un **Quiern** sobre la taula és important, encara que sigui minoritari; l'Ajuntament ha de saber què representa i la importància que té. *L'Estruç* de Girona, que té una certa similitud amb el **Quiern**, és una revista davant de la qual les institucions mai no s'hi han posat d'esquena perquè entenen que en Comadira, en Vila, la Dolors Oller, etc., és molt important que facin *L'Estruç*. I se'n venien prouíssimes..

Àngel Parada. Però pots caure en allò que deia en Moli abans, d'acabar com en Narcís Jordi Aragó...

Domènec Moli.- Perdent la independència...

Arcadi Calzada.- En Nadal és prou intel·ligent i hàbil com per no tancar una porta al Titín Comadira, però has vist mai una crítica al senyor Nadal aquí? Doncs, ja està.

Joan Serra.- No cal deduir que l'Administració ha d'acabar pagant aquests productes.

Domènec Moli.- Si tenen una certa importància, acaba pagant-los. Avui està tot comprat. L'especialitat de la dreta ha sigut ocupar el poder i exercir-lo mobilitzant tots els ressorts...

Joan Capdevila.- La dreta d'aquest país....! La dreta burgesa d'altres països amb una tradició democràtica, ha entès perfectament que hi ha un tipus de cultura que pot subvencionar perfectament perquè no li fa absolutament cap mal. En aquí no hi

ha l'hàbit de la tolerància. La reacció bestial, carpetovetònica que quan surt una cosa que t'ataca directament, sigui la dreta o l'esquerra, la reacció sigui el cop de massa...

Domènec Moli.- El que van fer els socialistes i com veieu se'ls n'ha anat tot enlaire- i jo ho celebri, per tontos- ho fa la dreta i aquí no passa res. No ho sabem fer, som tontos.

Àngel Parada.- Als socialistes no els ha preocupat mai controlar de veritat els mitjans de comunicació..

Domènec Moli.- En canvi la dreta amb un any mig al poder, ja ho controla tot.

Àngel Parada.- La dreta, quan marxi, quan intueixi que poden perdre les eleccions, tindrà controlats tots els mitjans, preveient el retorn. El PSOE no, ni El País tenen controlat. Si em permeteu, estem repetint el discurs de fa vint anys. Estem parlant de premsa, i de premsa escrita; les noves generacions no van per aquí. *La Comarca* tirarà mentre sobrevisqui una generació concreta, igual que els fills de La Unió de botiguers ja no volen ser venedors de betes i fills.

X.R. - Quina premsa, doncs, necessita la comarca?

Àngel Parada.- No cal parlar de premsa. Abans, en Joan parlava de moviments. Hi ha gent que es mou i necessita expressar-se amb un *Gra de Fajol* o a través d'*Internet*, per exemple.

Domènec Moli.- Fixa't bé en allò que deiem de la dreta. El mitjà pròxim que hi pot haver, que pot ser la televisió, ja l'han pagada. Tot controlat.

Àngel Parada.- Perquè són intel·ligents....

Arcadi Calzada.- En Nadal també ho ha fet a Girona, de fet van ser els primers.

Domènec Moli.- Ja, però no l'han pagada perquè parli de l'ajuntament com diuen. De què vols que parli la tele aquí? L'han pagada perquè en parli bé, que és molt diferent.

Arcadi Calzada.- Ha estat un error polític cabdal, perquè en comptes de donar-la de cop aquesta subvenció la podia haver donat per anys. Agradi o no agradi la informació aquí es recolzarà en la TV local, en la Ràdio local i en la poca premsa que hi hagi.

Àngel Parada.- En quants anys?

Arcadi Calzada.- Ha arribat un moment que tal i com van les coses ja no sóc capaç de pensar en què passarà d'aquí a cinc anys.

Àngel Parada.- Però parlem d'un futur a cinc anys, com a molt.

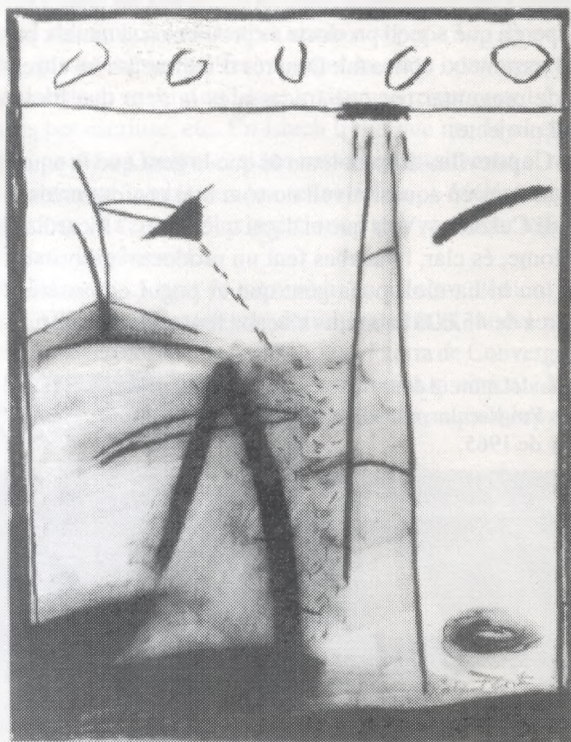
Arcadi Calzada.- Jo ja no sóc capaç d'analitzar el canvi a llarg termini.

Domènec Moli.- Tu estàs massa avançat, Àngel. Passes massa hores a davant de l'ordinador. Has d'aixecar el cap i mirar una mica enfora.

Arcadi Calzada.- El sistema polític hauria de fer reaccionar la Universitat que sempre ha estat el motor. La Universitat per què no reacciona? Perquè la gent només està preocupada pel treball. Passa per la Universitat per rebre una formació pensant en si tindrà feina o no en tindrà.

Domènec Moli.- Saps a què haurem de tornar? Alnunci, aquell home de cridava les notícies pel carrer. Ara ens l'escoltaríem.

Kim Domene.- El problema d'aquestes alternatives és que se solen fer per un mateix. Moltes de les revistes que ha anomenat en Serra eren d'una sola persona que se l'acabava fent per a ella. Tampoc no es pot pretendre de compartir-ho amb molta altra gent. *La Comarca* és fruit d'un model empresarial, més que d'un model ideològic. D'un dels llocs de què parla més és de *Les Preses* i ja sabem perquè. L'Alcalde passa tota la feina a *La Comarca*.

LA FARSA

La situació de l'art quan s'acaba el segle vint és bàsicament la de Pergamini i el devandre. Multitud d'artistes dispersió de tendències, i, sobretot, el predominani del marketing per damunt de la qualitat. Perquè, cal dir t'clar que l'art és qüestió de qualitat. I més ja no se'n diu ningú. Si tan sols hi reclamen els misteriosos artistes al ja no cal ara el que interessa és el rebombon i l'estr. Les obres? Què importen, les obres?

Redacció

Francesc Arbós

AMANT DE LES

☞ Arran de la davallada del tèxtil es va instal·lar a Olot una certa psicosi de crisi, una mena de convicció generalitzada que La Garrotxa podia seguir els passos del Ripollès i convertir-se en una zona industrialment deprimida. D'aleshores prové l'elaboració, per part del Consell Comarcal, del Pla Estratègic per a La Garrotxa que, a hores d'ara, encara no se sap ben bé si ha servit per a alguna cosa. El cas és que, amb Pla o sense, hi ha tot un regitzell d'empreses que donen fe del dinamisme industrial de la comarca. Dinamisme, d'altra banda, difícilment explicable per paràmetres econòmics, tal i com va posar de manifest el President de la Generalitat en una visita a l'antiga escola d'FP amb motiu dels 10 anys de Pràctiques a les Empreses. Aquest dinamisme, sembla ser, es deu, quasi exclusivament, a la voluntat emprenedora dels seus habitants. No sé si aquesta és tota la veritat, però, per a mostra, un botó: Francesc Arbós i Bellapart, enginyer, empresari, emprenedor, amant de la ciència i de les nits estelades, acaba de posar entre l'espasa i la paret els responsables de la construcció del Centre d'Investigacions de Ford a Aachen (Alemanya), ja que la seva empresa, Construccions Metàliques Bellapart, és l'única d'entre tots els participants que afirma que és possible construir l'estructura geomètricament complexa que ha dissenyat l'arquitecte. Jo, dels alemanys, no en tindria cap dubte i em beuria, d'un sol glop, el calze de l'orgull nacional ferit. ☞

Francesc Arbós i Bellapart va néixer l'any 1958 a Olot, va estudiar Enginyeria Tècnica Industrial Mecànica a Girona i Enginyeria Superior Industrial Mecànica a Terrassa. També ha realitzat un curs de càlcul d'estructures, un d'anàlisi estàtic lineal pel mètode dels elements finits a Pittsburgh (EEUU), un curs d'anàlisi dinàmic a Warwick, (Anglaterra) i un d'anàlisi no lineal a la Politècnica de Donostia. A l'any 1982 es posa al front de Construccions Metàl·liques Bellapart SA i des de l'any 1988 és president de l'Associació Astronòmica de la Garrotxa.

Veig que esteu en obres...

Sí, i sempre que fem obres aprofitem per experimentar. L'any 94, quan vam arrancar les baranes que teníem de ferro aquí, a l'entrada, i les vam substituir per unes de vidre, vam decidir subjectar-les amb els cargols que acabàvem de dissenyar i amb els que més tard faríem el Teatre Nacional de Catalunya. És una bona manera de veure de prop el que fabriques, pots estudiar-ne el funcionament, saber si la gent s'hi fixa, si s'embruta o no, si hi pinten «graffitis», si s'entela..., en definitiva si és apte o no. Ara havíem d'ampliar les oficines i hem aprofitat, també, per experimentar un nou sistema de façana calefaccionada: L'aigua calenta passa per dins els muntants i travessers de l'estructura de subjecció dels vidres. La idea no és fer un super radiador sinó aconseguir que l'emissió infraroja dels perfils de la façana coincideixi amb la capacitat reflectora dels vidres en la mateixa banda de l'espectre, així tota la superfície envidrada col·labora en la calefacció del

local. Amb aquest sistema és molt probable que aconseguim millorar l'eficiència energètica respecte als sistemes tradicionals. Tot just ho estem experimentant i ja han visitat l'obra 12 persones interessades en el projecte. Les peces que hem dissenyat de subjecció dels vidres permeten que la façana sigui més neta, més transparent, perquè amb elles necessitem menys estructures. Personalment penso que la transparència afavoreix la comunicació, valor fonamental oposat al conflicte i, per tant, construir edificis transparents és una contribució social per l'entesa entre les persones, al mateix temps que millora la salut dels ocupants. La gent necessitem tot l'espectre lluminós, sense filtres. Al nord d'Europa això és evident, aquí, a Espanya, ho és menys perquè tenim moltes hores de sol i hem de buscar un equilibri entre llum i calor. Amb sistemes de parasols mòbils que s'orienten automàticament i amb la nova generació de vidres amb capes metàl·liques, aquest tipus d'arquitectura avui dia és del tot possible.

Així que el futur passa indefectiblement per la tecnologia, la informàtica, Internet...

No, què va! Això és el present. Tan bon punt va existir un servidor d'Internet a Girona ja hi vam connectar i construir un Web. Actualment tota la informació que necessitem de les multinacionals del vidre ja l'obtenim per INTERNET. Ara ja no enviem els plànols «plotejats» per correu o missatger sinó per Email, igual que les fotografies de les obres, etc. Com que el nostre objectiu és expandir-nos a fora, necessitem estar connectats i donar informació immediata als arquitectes d'arreu del món que s'interessen pels nostres productes.

Foto: Pep Cuesta

Ara hem canviat la centraleta telefònica i un ordinador servidor permetrà que des de cada lloc de treball es puguin enviar Emails, faxos, etc.

Es pot dir que la meua trajectòria professional a l'empresa ha coincidit plenament en el temps amb l'aparició de l'ordinador personal i la seva implantació. Quan vaig començar dibuixàvem sobre paper i passàvem els plànols a tinta, ara el que fem no és dibuixar plànols, sinó construir virtualment en tres dimensions, els plànols són una conseqüència automàtica del disseny tridimensional. El concepte de delineant ens ha quedat obsolet, i els nostres tècnics poden fer una feina molt més creativa projectant. Per això utilitzem programes de disseny mecànic tridimensional i software d'anàlisi

estructural i tèrmica (que originàriament es van desenvolupar per a les empreses d'automoció i aeronàutica) que ara es poden utilitzar en ordinadors compatibles gràcies a l'espectacular augment de velocitat en el procés de dades i disminució de preus.

Aquesta tecnologia és la que ens permet construir en aquests moments les façanes del Pavelló de Països Participants i el Pavelló dels Oceans en l'Exposició Universal de Lisboa.

Teatre Nacional de Catalunya, Exposició Universal de Lisboa, observo que no us espanta pas la competència...

El fet de que l'empresa sigui petita, no vol pas dir que no sigui competitiva. Mira, l'altre dia ens vàrem presentar al concurs per construir el Centre d'Investigacions de Ford a Aachen (Alemanya). L'estructura que ha dissenyat l'arquitecte és geomètricament complexa, superfícies de cilindres truncats de bases el·líptiques de diferents radis que s'uneixen configurant la façana principal. Nosaltres som els únics de tots els participants que diem que és possible construir-la. A partir d'aquí ja veurem el que passa.

Home, això és un motiu d'orgull, no? No passa cada dia que puguis alligonar els alemanys en qüestions tècniques...

Oh, i tant!. De tota manera sí que t'he de dir que no hem de tenir cap mena de complex d'inferioritat en relació a ningú. Tenim un excel·lent equip humà, entusiasta, amant dels reptes, ben format, els mitjans informàtics i de producció necessaris, i una bona colla d'anys d'experiència, per tant ...?

La nostra conversa és sovint interrompuda pel personal de l'empresa que demanen a en Francesc consell sobre diversos aspectes de les estructures que dibuixen o potser millor dissenyen o construeixen o programen: «Perdó, l'orella que surt del pilar esquerra l'hauríem de fer horitzontal o vertical? No ho sé, has provat amb dos orelles?»

Així que sempre tens l'última paraula en tot el que es dissenya?

Em demanen l'opinió però el tècnic responsable de l'obra té plena autonomia per continuar per allà on cregui que ha de continuar. No et dic que entre dues alternatives sigui jo qui finalment decideixi, però en aquest tipus de feina és bo que no hi hagi una jerarquia molt piramidal. Un dels avantatges de les empreses petites és que tots ens coneixem i ens podem tractar com persones normals, sense secrets de cap tipus, dient les coses d'una manera clara. Sóc i entenc que haig de ser, una persona molt accessible. Ens passem moltes hores a la feina, per tant, és bo que estem en un ambient familiar.

Observo que molts treballadors de l'empresa han passat per l'escola de Formació Professional, bé per l'antiga escola d'FP. Sí, mira, almenys cinc o més. Sempre hi ha hagut una gran entesa entre aquesta empresa i l'escola. Estic molt content d'aquesta relació. És més, crec que el fet d'haver pogut incorporar aquesta gent, ja amb un cert nivell de preparació, és el que ens ha ajudat a créixer en la bona direcció. No sé què passarà en el futur, amb la implantació de la nova formació professional. De tota manera confio en què hi sabreu trobar el desllorigador.

Sóc dels que pensen, i fins i tot alguna vegada ho he escrit, que a Olot fa falta que els burgesos il·lustrats «facin» ciutat. Dóna la impressió que els nostres empresaris viuen d'esquenes a la ciutat, que només es preocupen de la seva feina. Crec que ets una de les poques excepcions que confirmen aquesta regla.

Vols dir? Jo no m'atreveria pas a dir-ho. Hi ha de tot, com a per tot arreu. No ha estat el Sr. Serra durant molt de temps President de la Creu Roja? En tot cas, aquest fet, si és cert, el pot comportar la pròpia dinàmica de l'empresa. L'empresa t'absorbeix molt, tens dificultat per desconnectar. Sempre he envejat, per exemple, la feina dels ensenyants -la meua dona ho és- en el sentit que tenen, teniu, una frontera molt marcada. Hi ha un curs per endavant, però arriba un moment que s'acaba, una frontera. Després hi ha un temps de descompressió, de revisió... i a continuació una nova meta, un nou curs. Els empresaris, en canvi, no tenim aquesta frontera, jo no acabo mai. Acabo una obra sí, però, n'hi ha una a mitges i alhora se'n comença una altra de nova i em pregunto perquè n'hem perdut una tercera i em preocupa com en guanyarem una quarta.....

D'acord, però malgrat tot , tu has trobat temps per ser President de l'Associació Astronòmica de la Garrotxa i per organitzar, juntament amb el Museu Comarcal, aquestes xerrades científiques que tan bona acollida estan tenint.

Sí, de fet jo sóc un gran amant de la ciència i del pensament científic. A la feina també intento donar aquesta empremta. La meua afecció per l'astronomia em ve de la meua afecció per la ciència. Ja fa més de 10 anys que una colla d'amics anàvem a Batet a observar el cel amb telescopis. Hem anat continuant, hem constituït l'associació, tenim un observatori a Batet i ara amb l'ajuda inestimable de la Marissa Llongarriu - Museu dels Volcans - intentem donar a conèixer a altres olotins que hi ha molta gent vinculada a la nostra Comarca que fa tasques de recerca importants relacionades amb la ciència. Estem molt contents de l'acceptació i de l'atenció amb què se segueixen aquestes xerrades. Ens han parlat de Superconductivitat, d'Enginyeria genètica, d'Antropologia, de la Navegació marítima, de les Malalties Coronàries i et puc avançar que ben aviat, garrotxins eminents ens parlaran de Matemàtiques i Arqueologia. A més s'ha d'agrair la desinteressada col·laboració dels conferenciants als quals obsequiem amb una foto meravellosa del cometa Hale-Bopp de la qual ens sentim molt orgullosos (veure 440 núm. 20).

Apa! que no us podeu pas queixar... Hale-Bopp, Yakutake, Halley...

És extraordinari! Un cometa com el Hale-Bopp passa cada trenta anys! Estem molt de sort. A més, el Halley, el Yakutake... un parell d'eclipsis de lluna i un de sol. Molt bé no? Un dels avantatges que té la visió «amateur» del cel aquò a Olot, a Batet, és que encara que hi hagi núvols, la vista que tens de la ciutat, a la nit, és molt bona i, si res més no, has fet un passeig agradable. L'altre dia, per exemple, varen venir un grup de pares i alumnes del Petit Plançó que van veure, en directe, l'anella de Saturn, la nebulosa d'Orió i això està bé, no?

**->Un moment, si us plau, el cable de Lisboa està a 1200?»
Sí, sí.**

->Francesc, tens dues trucades».

D'aquí a mitja hora els truco jo.

**->Perdó, si pots hauries de donar una ullada a aquest projecte»
Ho sento, avui no ho puc revisar això, demà tampoc, perquè sóc fora.**

Hi ha alguna cosa escrita al cel?

No ho sé, és evident, però, que la contemplació del cel no està exempta de poesia. Pots experimentar la mateixa sensació que va tenir Galileo quan va veure les llunes de Júpiter i això és molt millor que veure'n una foto ampliada feta pel Voyager.

Com veus Olot? Tenim futur?

Olot és un paradís! S'hi viu molt bé i per tant, crec que té un gran futur. Prefereixo haver de pagar la penyora d'anar sovint a Barcelona i, a canvi, poder tenir la família aquí. A Olot hi ha molta qualitat de vida, els nens poden anar a l'escola a peu, pots passejar amb tranquil·litat pels seus carrers, tinc el carril bici a un minut i puc fer esquí de muntanya a menys d'una hora de camí. Pots

gaudir del paisatge i contemplar els camps plens de blat de morada i això no té preu. Una altra cosa és que la política territorial d'aquest país se centri quasi exclusivament a Barcelona. Per exemple, crec que s'hauria de potenciar l'aeroport de Girona com a segona pista. A comarca ens ressentim un xic d'aquesta falta de diversificació territorial. Ara bé, tot i que la manca de bones comunicacions ha estat i encara és un desavantatge per a la nostra comarca, també és veritat que això no ha aturat mai el caràcter dinàmic dels garrotxins. Crec que la nostra societat és inquieta, i sap que no ens podem quedar esperant que les coses ens arribin o succeeixin. Crec que els olotins ens mereixem tenir un futur excel·lent.

Hi ha pressa, de fet, m'adono que el temps ha passat volant. És probable que el fet que l'empresa estigui en obres i en Francesc no pugui disposar encara del seu despatx, m'hagi dificultat la possibilitat d'endinsar-me en els seus trets personals. O potser no. Potser ja es tractava d'això, de passar l'estona contemplant com un tècnic de la casa construïa estructures a través d'aquesta meravella de programa de disseny mecànic tridimensional ... o d'escoltar embadalit les innovacions que pensa introduir en futures construccions i que ja està experimentant en la seva empresa ... o d'observar el funcionament dels torns de control numèric i de parlar sobre la necessitat o no de patentar, avui en dia, les noves peces i els nous dissenys. No ho sé. El cas és que el temps ha passat volant i tinc la sensació, gairebé diria la convicció, que en Francesc té moltes més coses per explicar. Pel que diu s'endevina que rera l'enginyer, el científic, l'empresari, hi ha l'humanista. És més, crec que la seva ciència, la manera de comportar-se amb la gent que l'envolta, estan al servei d'una determinada manera d'entendre el món, d'una determinada filosofia de la vida. I aquest fet, el saber per què fas les coses, i més en el món empresarial, entenc que, a part d' excepcional, és molt d'agrair.

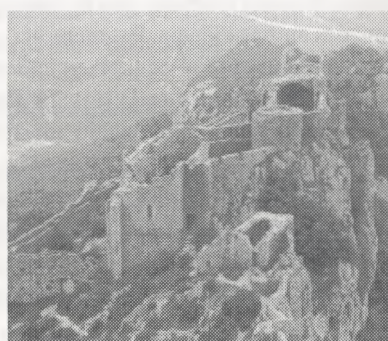
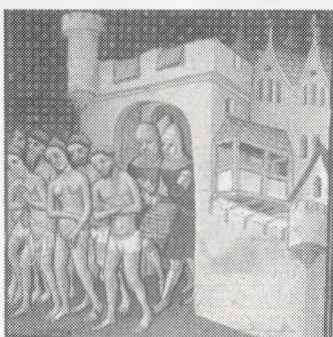
Albert Rubirola

Fotografies : Pep Cuesta

ANTONI DALMAU O LA PASSIÓ PEL CATARISME

La xerrada d'Antoni Dalmau del divendres 13 de febrer va donar a conèixer un autor del qual el gran públic té notícia del seu paper de diputat socialista al Parlament de Catalunya, però que, excepte un reduït nombre de persones, no sabien res del seu interès per la història dels càtars. Aquesta passió s'ha manifestat recentment en una esplèndida novel·la.

Estic convençut que la majoria del públic que omplia la Sala Oberta havia sigut atreta per la temàtica de la conferència, *Els Càtars: una veu silenciada*, car el catarisme continua essent motiu de l'interès de nombroses persones. Va ser precisament la formulació de la pregunta del per què d'aquest interès creixent pels càtars per on començà Dalmau la seva exposició. Les respostes no poden anar en una sola direcció. Existeixen moltes raons, segons el parer de l'autor, que expliquen l'atenció del públic europeu per les vicissituds d'unes comunitats que van viure fa segles.

En primer lloc per l'atracció que exerceix l'Edat Mitjana i que determinats èxits cinematogràfics posen de relleu. Després és indiscutible que la religió càtara i els seus fidels han gaudit de la simpatia dels estudiosos en la mida que van ser perseguits des del poder polític i eclesiàstic per defensar una interpretació de la doctrina Cristina més d'acord amb els principis de Jesús. D'altra banda, entorn els càtars, els seus suposats castells, les seves creences, àdhuc la seva repressió violenta, s'ha generat un entorn esotèric que resulta atractiu a milers de persones. Per a la Història de Catalunya, com ja és conegut, els càtars van significar la fi dels lligams de vassallatge existents entre els senyors de Llenguadoc i el comte de Barcelona, el rei Pere el Catòlic, com a conseqüència de la desfeta de Muret. Aquesta derrota va tenir un altre significat, la de modificar l'expansió dels senyors feudals catalans, que enlloc de mirar cap al Midi serà, a partir del segle XIII, el Llevant de la Península i la Mediterrània. Finalment,

l'interès per aquella gent també s'ha vist promogut per una hàbil i intel·ligent campanya publicitària, de la qual França és capdavantera, que ha convertit la «Ruta dels Castells Càtars» en una zona turística en expansió. Castells, que tal com va deixar clar Antoni Dalmau, no són càtars, sinó medievals ja que existeixen abans de l'aparició de la religió càtara i altres, com el que es pot veure avui mateix a Montsegur, foren construïts posteriorment a l'extermini dels seus primers moradors.

La dissertació va situar l'aparició del catarisme en la situació de l'època, del Llenguadoc, dels continguts de les seves creences, de les cerimònies, de l'estructuració interna dels adeptes i de l'extermini final d'aquells milers de dones i homes. Un veritable genocidi, la responsabilitat del qual va ser d'una Església dictatorial, que formava part del poder feudal i, com a tal, expoliadora de les masses de camperols de la Baixa Edat Mitjana. La brutal i sagnant repressió dels càtars és, des del meu punt de vista, l'aspecte més impressionant que es desprèn de les paraules d'Antoni Dalmau. L'ús de la violència per acabar amb les opinions discrepants, la imposició d'una fe religiosa de manera coactiva, l'estructuració de la primera burocràcia repressiva, la Inquisició, i l'aliança dels poders religiosos i polític per beneficiar-se mútuament (el primer per assegurar la seva dominació espiritual, el segon per estendre les seves possessions), són manifestacions de fins a quins extrems han arribat les expressions d'intolerància en la història d'Europa. La malaurena és la quantitat de vegades que s'han repetit els exemples d'actuacions repressives com la que es va fer amb els càtars. Hem d'agrair a Dalmau que des de la presentació d'un passat ens pugui fer reflexionar sobre el present i esperonar per fer que, entre tots plegats, en el futur no tornin a ser silenciades les veus discrepants.

J.Clavijo

BALANÇ DE 10 ANYS DE CONSELLS COMARCALS

Els consells comarcals ja tenen deu anys. Passen per les seves mans uns 40.000 milions de pessetes i deuen donar feina cap a dos mil treballadors. Em dóna la impressió, però, que la gent del carrer no té massa clar què fan, quines responsabilitats tenen, per a què serveixen. I molts dels experts, tampoc no gaire. En el moment d'escriure aquest article (31 de gener) em vénen al cap els dos darrers motius d'actualitat dels consells comarcals, i no és que siguin massa edificants: un jutge processa l'exgerent i alguns consellers d'El Priorat per diversos delictes de corrupció, i per una altra banda, la Generalitat organitza l'ofrena de la bandera catalana a Montserrat per part dels consells comarcals. Com hem arribat a aquesta situació? Quin futur tenen els consells comarcals?

Primer de tot, és bo recordar que una cosa són les comarques i una altra els consells comarcals. Les comarques són conceptes o entitats d'ordre geogràfic, que serveixen per conèixer i explicar el territori. Des de fa més d'un segle, a Catalunya, s'han publicat dotzenes i dotzenes d'estudis sobre geografia i d'altres disciplines científiques que han fet servir la noció de comarca per estudiar el nostre país, i molts d'ells han acabat proposant diversos mapes comarcals. La Generalitat republicana va donar caràcter oficial al mapa comarcal fet per la Ponència presidida per Pau Vila, que dividia Catalunya en 38 comarques. Cal dir, però, que cap d'aquests estudis, ni la Generalitat republicana tampoc, no pretenien fer servir la comarca com administració pública. Parlaven de comarques, no de consells comarcals, ni de delegats de la Generalitat a les comarques. Va ser en els treballs del Congrés de Cultura Catalana (que, per cert, fa poc va celebrar el seu 20è aniversari) quan es va plantejar al conveniència de fer servir les comarques com a ens locals, com administracions de suport i, a vegades, de suplència dels municipis petits. En comptes de fer una reducció dràstica del nombre de municipis, que era el que venien fent bona part del país del centre i del nord d'Europa, les conclusions del Congrés apostaven pel manteniment dels municipis petits, però traslladant bona part de les seves funcions de gestió de serveis a les comarques. A partir d'aquest precedent, l'Estatut d'Autonomia de Catalunya va institucionalitzar la comarca com a ens local.

No està clar que aquesta hagi estat una opció prou meditada. Per crear una administració nova cal dotar-la de competències i de recursos per exercir-les. I aquestes competències i recursos han de venir d'algun lloc. Els de les comunitats autònomes procedeixen de l'estat, i tots veiem el que costa arrencar-los. D'on poden provenir les competències i recursos de les comarques? En teoria, de la mateixa Generalitat, de les diputacions i dels ajuntaments. A la pràctica, cap d'aquestes institucions no es considera sobrada de competències ni de recursos, ni, per tant, disposada a desprendre's'n a favor de les comarques. Un altre problema: hi havia un cert consens social sobre el mapa comarcal de 1936, però també la certesa científica que aquest no era el mapa de les comarques reals de la Catalunya dels 80. Aquests dubtes retarden la institucionalització de les comarques.

Servei de neteja del Consell Comarcal

Finalment, el 1987 s'aprova la Llei d'Organització comarcal de Catalunya, que és la que crea la figura dels "Consells Comarcals" i defineix la seva estructura i les seves competències. Va ser una Llei precipitada i poc debatuda, una més en un paquet de quatre lleis d'on sobresortia un tema estel·lar: la dissolució de la Corporació Metropolitana de Barcelona; l'atenció mediàtica, política i científica estava posada en aquest tema, no en les comarques. A més, el Parlament estava molt dividit, i els consells comarcals varen néixer sense el mínim consens desitjable a tota reforma institucional que vulgui tenir entitat. Aquesta manca de consens és un dels grans llastres dels consells comarcals. Algú s'imagina haver pogut consolidar les comunitats autònomes sense el consens de les forces polítiques de l'estat? Voler-ho fer contra gairebé la meitat del parlament i contra l'opinió de molts ajuntaments és -va ser-, simplement insensat.

Els consells comarcals varen néixer sense consens, però també sense competències ni recursos. Hom suposava que les lleis del Parlament, la Generalitat, les diputacions i els ajuntaments anirien definint i transferint o delegant competències a les comarques. El Govern de la Generalitat els n'ha delegat algunes, competències menors, de col·laboració, que moltes vegades el que fan és burocratitzar encara més els tràmits administratius (és l'exemple de les subvencions per rehabilitació d'habitatges).

Les lleis del Parlament els han atribuït poques competències, ja que no estava clar de qui s'havien de restar; l'única competència significativa que han obtingut és la de serveis socials. Algunes diputacions han fet convenis amb els consells, per fer suport als ajuntaments. I aquests no han transferit gran cosa als consells comarcals, ja que no tenen gran cosa per transferir. Tot plegat, la xocolata del lloro. Amb poques competències i sense responsabilitats clares, cada consell comarcal intenta trobar la seva justificació amb iniciatives diverses, en molts casos, competint amb els ajuntaments, en comptes de donar-los suport. Tampoc no tenen recursos propis d'una certa entitat. La Generalitat els transfereix uns 3.700 milions que donen una mitjana d'uns 90 milions per consell comarcal, i que constitueixen el seu únic ingrés no condicionat. La resta dels seus recursos, fins

Inauguració de la Sala Miró. Abril 1993

a una mitjana de mil milions per consell, procedeixen de subvencions per a finalitats determinades o d'altres pagaments a canvi de serveis concrets concertats. Això porta als consells comarcals a inventar motius per rebre més subvencions, i en alguns d'ells a delinquir per aconseguir-ho (cas del Priorat). Un altre element qüestionable dels consells comarcals és el règim establert per a elegir-los. Els seus membres són designats pels partits polítics, d'acord amb un sistema que prima més els vots

obtinguts en els municipis petits que els dels ciutadans de les poblacions mitjanes i grans. El resultat afavoreix escandalosament Convergència i Unió, i dóna més motius de reticència per part de les formacions d'esquerres i dels municipis grans. És freqüent veure enfrontats en moltes comarques el consell comarcal i l'ajuntament de la capital. I això no és bo, ni per a un ni per a l'altre.

Centenars i centenars de consellers, presidents, gerents i funcionaris de tota mena porten deu anys posant il·lusió i ganes a unes institucions que no acaben d'arrencar. Els ciutadans de Catalunya hi portem invertint milers i milers de milions de pessetes que cada vegada més sospitem si no serien més ben invertits a través d'altres institucions més consolidades i amb responsabilitats més clares, com ara els ajuntaments i la mateixa Generalitat. Els consells comarcals poden tenir un cert futur, però no pas per aquest camí. El primer que ens hem de replantejar és si Catalunya es pot permetre de tenir tantes administracions diferents (municipis, comarques, diputacions, Generalitat). Suposo que no. Cal simplificar aquest mapa. En segon lloc, cal que aquesta reflexió neixi del consens institucional i polític, no de la confrontació. Només així serem capaços de dissenyar una administració pública per resoldre les necessitats de la gent, que és el que ens interessa.

 Josep Mir

ELS CONSELLS, COOPERACIÓ AMB ELS AJUNTAMENTS O CONTROL POLÍTIC DE LA COMARCA?

El dia 16 de desembre de 1987, ara fa deu anys, la majoria parlamentària va fer prosperar les lleis d'Ordenació Territorial de Catalunya, entre les quals es creaven els Consells Comarcals. Clarificar els àmbits administratius del país era una conveniència per optimitzar els serveis als ciutadans i les potencialitats del nostre autogovern. Però lamentablement, CiU va voler imposar el seu model, sense tenir en compte que tractant-se d'una qüestió fonamental pel país, convenia aconseguir un ampli consens polític. Les LLOT van tenir més interès partidista que servei al país. El resultat, deu anys després, és inqüestionable: les diputacions segueixen fent el que els convé; l'Àrea Metropolitana de Barcelona només ha canviat el nom i els Consells Comarcals són qüestionats arreu de Catalunya.

La creació d'un ens d'administració en l'àmbit comarcal no és cap idea excepcional del Govern de la Generalitat, perquè des de feia anys i fomentat per postures progressistes van néixer les Mancomunitats de Municipis i també els Consells Comarcals de Muntanya que, a la Garrotxa, van impulsar decididament uns serveis supramunicipals que beneficiaven sobretot els petits ajuntaments. També van ser àmbits plurals i participatius de debat pels ajuntaments garrotxins en temes comuns de gestió i planificació, i es van convertir en veritables lobbyes comarcals davant altres nivells de l'Administració. Tenien pocs recursos:

els que hi posaven els ajuntaments, però els optimitzaven amb racionalitat i ponderació. Les decisions sempre eren fruit del consens i del pacte, ja que la representació naixia de la institució municipal i poc terna a vaure-hi el color polític. Per tot això, en comarques com la nostra, on el sentiment garrotxí és arrelat, encara deplorem més la imposició d'uns consells que ens van fer recular en el sistema de cooperació administrativa comarcal.

Afortunadament en el nostre cas, ens hem lliurat del debat sobre l'àmbit territorial de la comarca. No sé si és bo o dolent, però com a estructura territorial no ha variat massa l'esquema de l'època de Pau Vila i per tant, continuen vigents en bona part els límits garrotxins. Clarificat l'àmbit comarcal, cal omplir-lo de contingut: quines competències se'ls atorga i de quins recursos disposaran? Sobre el paper, la Generalitat els hauria d'atorgar moltes competències, i les Diputacions, gairebé totes. Però la realitat és que la subsidiarietat de CiU és a les antípodes de les declaracions dels seus dirigents i avui el centralisme barceloní del Govern de la Generalitat recorda la "Villa y Corte" en les seves millors èpoques o el París més florentí. Les diputacions han fet més traspassos a la Generalitat que als Consells, fins arribar a donar la impressió, gairebé confirmada, que han pogut treure's del cim uns serveis dels quals els convenia desprendre's, i ho han fet, a més, estavialt-se diners.

En els primers anys, la Generalitat va atorgar als Consells, ajuts i col·laboració que després es convertiren en pastissos enverinats que no es podien mantenir. En l'època impulsora de la

comarcalització, l'ens garrotxí tenia més de cinquanta persones al seu càrrec i a més algunes empreses col.laboradores. Els ajuntaments, una vegada més, veïem abundància al camp veí i magres els nostres recursos. Més tard, en bona part, hem hagut de reajustar la casa per salvar els mobles.

El Consell ha beneficiat els ajuntaments? Crec que insuficientment, perquè els serveis són cars, en alguns caos menys competitius que l'oferta privada. La temptació unificadora de la comarca: allò de vetllar pel conjunt del territori ha derivat a cap a una asfíxia d'iniciatives municipals de superació, tan legítimes com aconsellables. Quan el Consell ha estat l'interlocutor únic de la comarca, sovint s'ha fomentat el "café para todos", que s'ha convertit immediatament en una til.la relaxant del dinamisme local. L'estímul municipal i la competència, si és sana i lleial, no sols es fa convenient sinó indispensable per al progrés d'un municipi i per al grau de benestar dels seus ciutadans. Quan tarden a reaccionar els veïns d'un poble en comprovar que el municipi veí ha obtingut una millora? I és que no falla: els ciutadans volen tenir al seu poble l'alcalde o el regidor responsable de solucionar el seu problema i passar-los comptes a les eleccions. Els Consells sovint han volgut fer d'ajuntament comarcal en comptes de col.laborar amb els existents.

També resaïtaria l'escàs sentit representatiu dels consells, a qui no nego legitimitat, però a qui la desgraciada llei ha pervertit en dos dels principis bàsics dels òrgans públics democràtics: la proporcionalitat i la neutralitat partidista de les institucions. Els consellers comarcals no són representants dels seus ajuntaments: els nomena el partit i, per tant, no tots els governs locals hi són presents i, a voltes, assegut a la taula del Consell hi ha el representant de l'oposició municipal i no pas l'alcalde. S'ha polititzat innecessàriament un ens de cooperació local. El sistema de designació (no pas elecció) dels consellers poca cosa té a veure amb la necessària proporcionalitat dels resultats electorals perquè s'ha amanit exageradament que sigui beneficiós per a CiU

en el conjunt de Catalunya.

Deu anys després de la seva creació, els Consells Comarcals confirmen que van ser imposats com a ens de control polític territorial. Els seus pobres resultats imposen una modificació profunda per tal que es converteixin en veritables ens de cooperació intermunicipal. Convindria, a la nostra comarca, reemprendre l'esperit de l'ens comarcal de quinze anys enrera per impulsar un consens municipal garrotxí i aconseguir que la Diputació i la Generalitat descentralitzin de debò els seus serveis a les comarques i als ajuntaments. La Garrotxa tenia i té encara òptimes possibilitats per fer un vertader comarcalisme, però CiU ens ho ha impedit amb aquesta llei i amb la forma d'aplicar-la.

Ara que Isabel Brussosa deixa la seva presidència se li ha de fer una referència i em queda el dubte del que hauria pogut fer en unes altres condicions: un consell més obert i uns consellers més dinàmics. Voldria creure que la seva bondat i simpatia, que li reconec, podrien haver millorat els resultats del Consell Garrotxí. També tinc clar que, atesa l'actual majoria de CiU, el Consell, posat en segons quines mans, potser ja hauria fet llenya. Desitjo que el seu successor optimitzi les potencialitats del Consell. Però sobretot, ens convé que es modifiqui la llei i, això, em fa l'efecte que només serà possible si canviem les majories parlamentàries i les municipals.

Tant de bo que el ridícul que es va fer a Montserrat, on es va veure el llautó Convergent per les dues cares (la sectària de partit i la frustrant dels consells) convidi a rectificar per tal d'aconseguir uns consells institucionals, representatius, suficientment dotats i al servei dels ajuntaments.

Daniel Terradellas i Redón
Diputat al Parlament de Catalunya i
Alcalde de Les Preses

RECUPERAR LES MANCOMUNITATS DE MUNICIPIS

Hem parlat més dels Consells Comarcals en els últims dies que no en els 10 anys de funcionament. Poques vegades hem escoltat el President Pujol pronunciar-se respecte dels consells. Arran de la desafortunada manifestació de «nacional-catolicisme» feta a Montserrat i dant l'allau de crítiques rebudes de tots costats, és quan el President ens diu que la desaparició dels consells seria una mala notícia per la població que coneix perfectament la seva existència i la seva funcionalitat. I en part té raó: hi ha qui ha anat a fer-se la renovació del DNI o a pagar la contribució de la seva finca, en el cas d'un poble petit. No seré jo qui vulgui fer canviar l'opinió de l'Honorable, però sí que voldria posar sobre la taula 3 o 4 consideracions que, tal vegada, poden ser bones per ajudar-vos en la vostra anàlisi sobre l'ens. Per això cal que ens centrem en el Consell comarcal de la Garrotxa que és el que conec i del qual formo part en qualitat de conseller.

Els socialistes de la Garrotxa tenim clar, i així ho recullen els documents de l'últim Congrés, que encara que sembli fer volar

coloms, els CC podrien ser substituïts per mancomunitats voluntàries d'ajuntaments que realment els servissin per fer front a determinats problemes que afecten molts dels pobles d'una mateixa comarca. I la nostra en seria una. Cal recordar la bona experiència de la Mancomunitat de la Garrotxa. I de ben segur que no ens costaria els que ens costa actualment. No dubtem de la bona intenció del legislador quan estableix el model d'organització territorial basat en la comarca. La realitat de Catalunya és l'existència de més de nou-cents municipis, la majoria dels quals no superen els 5000 habitants. Amb aquesta perspectiva, la cohesió entre municipis a l'hora d'organitzar-se i fer la prestació de determinats serveis, havia de resultar avantatjosa de cara a l'optimització de recursos. Però entre el model actual i el que nosaltres entenem que hauria de ser, hi ha diferències substancials. Vegem-los:

1. REPRESENTACIÓ. Un dels aspectes a resaltar és la falta de representació dels pobles en els òrgans del Consell, perquè els càrrecs no responen a la proporcionalitat dels vots. Així, l'elecció resta polititzada. Podem veure com hi ha pobles que no hi tenen

Presentació del Projecte de remodelació del Santuari de la Salut. Novembre 1992.

representants perquè són anomenats pels partits polítics i no pels ajuntaments. És obligatòria l'adscripció al Consell, fet que comporta pèrdua d'autonomia municipal; molts dels alcaldes no en formen part. Per últim i a tall d'exemple, us diré que l'Ajuntament de Sant Joan les Fonts hi té tres membres.

2. SEU COMARCAL. Els socialistes no hauríem comprat la seu del consell, amb el cost afegit de la rehabilitació. L'endeutament actual i l'oeft econòmic que hem patit fins ara, i encara -tot i les millores dels interessos, les baixes de personal, la contenció de la despesa, etc.- deriven de l'intent faraònic de disposar d'uns locals més adients pel lluïment que no pas per a la pràctica de les tasques burocràtiques que s'hi fan. És entenedor llegir l'informe de l'interventor respecte a la liquidació de l'exercici de 1997, tancat amb un dèficit real i reconegut de 64.088.919 pessetes, del qual resulta que tal i com es deia en l'informe dels exercicis anteriors, aquest prové de la mateixa estructura del Consell i no de gestions puntuals o conjunturals, imputables a exercicis anteriors.

3- PERSONAL. Per tirar endavant aquest model de consell tenim els següents càrrecs polítics i tècnics: president (1.650.000 ptes/any), vicepresident (1.650.000 ptes/any), tres vicepresidències més (660.000 ptes/any), Comissió de presidència (1.008.000 pta), Comissions informatives (324.000 pta), Gerent (4.700.000 pta), secretari, interventor i advocat d'urbanisme (6.800.000 pta). Cal assenyalar que els càrrecs d'interventor i secretari els compartim amb l'Ajuntament d'Olot. Això són els sous sense comptar la SS, i sense els sous de la resta de treballadors del Consell. Surten uns 16.800.000 pta/any, o sia, 1.500.000 cada mes. Cal afegir-hi les despeses de manteniment i de funcionament del Consell, com llum, telèfon, etc.

El nostre esquema seria molt més simple i, sobretot, més BARAT.

4- SERVEIS QUE ES PRESTEN. Pels serveis delegats que es realitzen des del Consell Comarcal, com a element justificatiu de la seva necessitat de permanència, no ens enganyem: no estem davant d'un tracte de favor als petits municipis, ja que paguen per aquests serveis. Això vol dir que els mateixos serveis també es podrien prestar a través d'una mancomunitat de municipis, on els ajuntaments tindrien més poder decisor i a l'hora de realitzar aquestes funcions i en el càlcul dels costos.

A part de les funcions delegades dels ajuntaments que es porten a terme al Consell, per les quals cobra, resulta difícil assenyalar quines són les altres tasques que porta pròpiament el Consell. El seu funcionament evidencia que porta a terme feines purament burocràtiques amb les quals s'intenta justificar la seva existència i la dotació de personal administratiu. Els ajuntaments es veuen obligats a remetre la majoria de peticions, documents i expedients

als Consells Comarcals perquè aquests, a la vegada, els envien als departaments de la Generalitat. Únicament fan feines de missatger entre les diverses administracions. És aquest el gran servei que ha de prestar el Consell Comarcal als petits municipis? Atenent-nos a allò que acabem d'explicar, podem afirmar que els Consells, a la pràctica, no són res més que una gestoria. Una GESTORIA com tantes n'hi ha, però, a diferència d'aquestes altres, aquesta és CARA, INTERVENCIONISTA I DOLENTA.

5- FINANÇAMENT. Si com resulta evident, les tasques que es porten a terme des dels Consells fan les tramitacions més costoses, augmentant la despesa pública, i més lentes, amb el consegüent perjudici per als administrats, s'ha d'afegir la falta de poder impositiu d'aquests ens coma a element que configura la seva entitat purament política.

El Consell Comarcal no té poder impositiu, per la qual cosa els seus pressupostos es nodreixen, bàsicament, de les aportacions municipals per pagar els serveis delegats, i de les aportacions d'altres administracions superiors.

Resulta del tot inútil adreçar-se a un Consell per sol·licitar una subvenció per a alguna activitat que es porti a terme des de l'ajuntament. Únicament reben les aportacions per posar uns quants metres de formigó als camins rurals; però aquests diners no són del Consell, sinó que és una altra administració que els aporta i els Consells es limiten a fer de repartidora. Es repeteix aquí la funció esmentada de simple missatger.

Veiem l'experiència de tramitar les certificacions d'obres del Pla únic a través del Consell. Mentre els ajuntaments han de suportar els problemes de tresoreria i de finançament de les obres, la Generalitat fa l'ingrés de les subvencions als Consells Comarcals, i després, aquests, quan la seva tresoreria els ho permet, fan l'aportació als ajuntaments, amb el retard i el perjudici per a les empreses que han realitzat les obres. Seria molt més fàcil per tothom, ajuntaments i contractistes, que l'import de les certificacions es facilités directament als ajuntaments, i així no s'hauria de fer front a les crítiques del retard del pagament per part de les administracions públiques.

Per acabar, voldria fer una breu reflexió envers el pes polític dels Consells. L'exemple pot ser el nostre Consell de la garrotxa: en una comarca amb un domini aclaparador de Convergència i Unió en tots els àmbits, als ajuntaments, al Consell, a la Diputació i a la Generalitat, vàrem deixar escapar la possibilitat de disposar d'un laboratori lleter, tenim per executar les variants de la «carretera de la vergonya» i ara sembla que tenim tot just encarat el tema de les comunicacions, Castellfollit i Bracons. Ens queda jugar fort amb el camp de la formació: necessitem la implantació dels estudis universitaris.

És clar que, veient el que acabo d'explicar, estem parlant de dos models diferents d'administració comarcal. Aquesta, a nosaltres, els socialistes, no ens serveix. Ara, més enllà de demanar sobre la molta o poca CONEIXENÇA dels Consells i de per què serveixen, penso que seria millor demanar sobre la CONVENIÈNCIA de la seva existència.

Joan Romero i Parramon
Conseller comarcal PSC

El PNZVG: un espai protegit o un espai per protegir?

“ Aquest article està basat en les reflexions entorn de la nostra comarca proposades en el microespai de divulgació *Cultura ambiental*, que s'emet en el programa informatiu *Qui sap què?* de Ràdio 90 ”

El desenvolupament sostenible depèn de tenir cura de la Terra, per això l'Estratègia Mundial per a la Conservació estableix tres objectius:

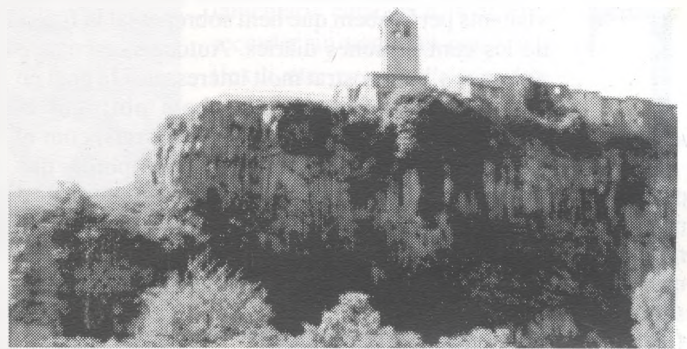
- S'han de mantenir els processos ecològics essencials i els sistemes que sostenen la vida.
- S'ha de protegir la diversitat genètica.
- Qualsevol ús que es faci de les espècies i dels ecosistemes ha de ser sostenible.

Amb la creació del Parc Natural de la Zona Volcànica de la Garrotxa (PNZVG) pràcticament es garanteix la preservació dels dos primers punts i, de fet la modèlica gestió d'aquest espai, així ho ha confirmat.

Resta però com a un important repte pels propers anys fomentar la utilització dels recursos de forma sostenible. I és que en un futur immediat, amb la millora i construcció de noves infraestructures viàries destinades a millorar la comunicació de la nostra comarca, (la N-260 al seu pas per Castellfollit; les variants de la C-152 i l'eix Vic-Olot-Figueres) i que han de permetre no solsament el manteniment de les activitats econòmiques de la Garrotxa sinó que es preveu que actuïn com a un fort estímul que reactivi els sectors industrial i de serveis, s'entrarà en una perillosa espiral de demanda de recursos i creixement econòmic.

Aquest important impuls de l'economia comportarà, per a posar només un exemple, una creixent demanda de sòl urbanitzable que implicarà tard o d'hora la requalificació de terrenys agrícoles en zones residencials o polígons industrials. Recordem que actualment la indústria és, amb diferència, el principal sector econòmic de la comarca.

Quins efectes tindrà aquest desenvolupament econòmic sobre els importants recursos naturals de la nostra comarca i, especialment en el PNZVG? És precisament en aquest punt on una adequada

Castellfollit, que d'aquí ben poc veurem per l'altra banda del cingle

gestió del Parc passa ineludiblement pel reconeixement de la importància dels interessos productius privats. I és que no n'hi ha prou amb preservar els espais naturals més singulars del país, cal també protegir les activitats tradicionals que configuren el nostre paisatge i són una part important de la nostra cultura.

Si no volem perdre tots aquests atributs s'ha realitzat una política de protecció activa que integri les activitats particulars en el seu entorn. És en aquest sentit que cal incloure les variables ambientals en tots els processos econòmics i, la protecció realment només s'aconseguirà mitjançant una acció continuada de conscienciació i participació de la població.

I és que no n'hi ha prou amb dotar un territori amb importants infraestructures per aconseguir un creixement econòmic. Cal doncs, portar a terme iniciatives imaginatives, tant de caràcter públic com privat per tal de fer compatible el futur desenvolupament econòmic de la nostra comarca amb la protecció del medi ambient. Iniciatives que afavoreixin la creació de noves empreses o la reorientació de les activitats tradicionals de la nostra comarca per tal que actuïn de forma respectuosa amb el medi ambient, elaborant productes de qualitat i amb un alt valor afegit. És tracta d'utilitzar estratègies de desenvolupament que aprofitin la singularitat del nostre entorn, tot conservant-lo, per tal de dinamitzar l'economia i millorar la qualitat de vida de la població. El repte està plantejat, en els propers anys veurem si l'hem superat amb èxit.

Francesc Xavier Fàbrega

Vall de Bas. Un territori que pot quedar absolutament transformat

«Els animals morts vetllaran per la conservació dels vius»

“ Entrevista a Miquel Macias, coordinador del Museu de la Fauna del Pirineu Oriental

A un mes i escaig des de la seva inauguració, el Museu de la Fauna del Pirineu Oriental s'està perfilant com un important equipament cultural d'Olot i comarca, malgrat les crítiques que determinats sectors de la ciutat havien fet públiques, pel que fa al contingut o a la ubicació del museu. Per conèixer més bé el contingut de l'exposició, a més del seu futur, qui millor que el seu coordinador, Miquel Macias. ”

En el temps que fa que ha obert les seves portes, s'ha obtingut una bona resposta de visitants?

Hem tingut una molt bona resposta. De moment encara no tenim dades exactes del nombre de visitants però sabem que hem sobrepassat la franja de les cent persones diàries. Autocars, escoles o agències s'han mostrat molt interessats i la gent en surt molt satisfeta. A més, hem obtingut el reconeixement d'estaments especialitzats, com el Parc Natural dels Aiguamolls de l'Empordà, que per cert, volen organitzar-hi un curs d'ornitologia, perquè al museu és molt més fàcil sentir els cants dels ocells que no pas al natural. En definitiva, és un museu que interessa als entesos, ja que el reconeixen com una eina útil per a conscienciar i fer treballs sobre la fauna.

Quin és el valor pedagògic del museu?

En primer lloc, el coneixement de la diversitat de la fauna del Pirineu Oriental. Per dir-te una xifra orientativa, hi ha quatre-centes espècies d'animals vertebrats.

Segonament, tenim la possibilitat d'enquadrar animals dintre un mateix hàbitat. Així, els que no en són estudiosos, s'adonen que l'animal per a viure necessita un hàbitat. D'aquesta manera portem a terme una tasca de conscienciació per a la conservació dels ecosistemes.

En tercer lloc, però no menys important que els altres, hem de tenir present que oferim un aprenentatge especialitzat, amb uns costos baixíssims, ja que observar la fauna en viu és molt costós i a més, d'aquesta manera podem apreciar més fàcilment les diferències entre les espècies o més especialitzadament, els diferents cants de les aus.

L'ecologisme no està renyit amb la taxidèrmia?

No, en absolut. El que sí està renyit és matar animals per una activitat lúdica o gratuïta, i aquest no és el cas. Conservar-los és una pràctica que ha servit durant molts anys per estudiar biologia i la fauna. És absurd qüestionar-ho perquè els grans museus d'Història Natural també tenen animals dissecats. En aquest cas estem parlant d'una col·lecció que ja existia. Crec que amb els animals morts es vetllarà per a la conservació dels vius. Per altra banda, es pot donar el fet que un animal mort fereixi la sensibilitat de l'espectador, però això és un fet personal de cadascú.

Actualment però, hi ha d'altres suports menys agressius per a conèixer la fauna, com vídeos, fotografies, diapositives, llibres o maquetes...

Hi ha moltes maneres de conèixer als animals. En aquest camp jo sóc autodidacta, i la millor manera de conèixer-los és cara a cara, però és difícil i està a l'abast de poca gent; però si es volen conèixer bé no es pot fer d'altra manera.

D'aquest punt, a no conèixer-los hi ha diferents nivells. D'acord que hi ha vídeos o diapositives, però els animals dissecats són una altra opció. Si l'animal dissecat està aïllat, aquest no té gaire valor, però si està reunit amb altres espècies de la zona és diferent, perquè és innegable que poder comparar colors, tamanyos d'animals d'una mateixa zona en un museu és molt positiu.

Actualment ets regidor a l'oposició de l'Ajuntament d'Olot per Iniciativa-Els Verds i també formes part de la junta de l'Agrupació Naturalista de la Garrotxa. Has tingut crítiques o problemes de consciència a l'hora d'acceptar l'ofertament de ser el coordinador d'una exposició de fauna dissecada?

De crítiques n'he tingut. Crítiques de les que estan fonamentades, de les que serveixen per a millorar. De les altres també, però en aquestes darreres potser s'hi han barrejat altres interessos, contra els promotors de la Fundació, o sobre el fet que sigui regidor de l'oposició. També n'he rebut altres de més filosòfiques, basades en creences personals del tot respectables, però aquestes darreres, lògicament, són les menys sorolloses.

Atès el fet que, amb l'actual legislació ja no es poden dissecar espècies que abans no estaven protegides i ara sí ho estan, el museu té problemes per ampliar el seu fons? Es tracta d'una mostra tancada?

No. Tot i que hi ha espècies protegides que ja no es poden dissecar però sí exposar amb finalitats didàctiques, sempre es pot ampliar l'exposició amb animals morts fortuïtament, que després de ser testificats i registrats pel Departament d'Agricultura de la Generalitat, poden ser exposats.

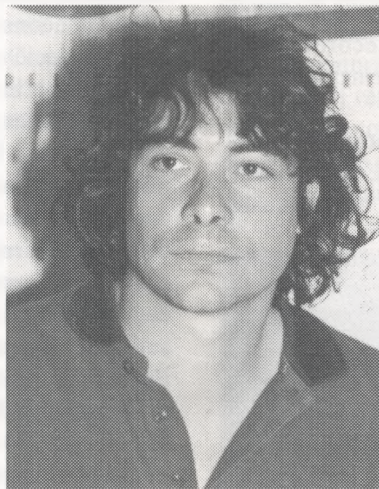
A més, podem ampliar l'exposició amb exemplars d'espècies de caça cinegètica com poden ser cèrvols, cabirols o senglars.

Quins projectes de futur i objectius immediats us heu proposat assolir?

En primer lloc que la presència de beneficis vagi condicionada a projectes de protecció de la fauna. Actualment ja es destinen recursos a un llibre i a la reintroducció de llúdrigues a Olot. És molt important que siguem un element de protecció i revitalització de la fauna de la Garrotxa, i que no suposem cap despesa per al ciutadà a l'hora de portar a terme aquestes tasques.

Com a objectius a llarg termini ens hem proposat formar part del Museu d'Història Natural d'Olot, juntament amb el Casal dels Volcans. Estem en una zona privilegiada i hauríem de tenir un museu a l'alçada dels atractius que tenim aquí, i aquest museu n'hauria de formar part.

Pel que fa a les mancances, tot i que actualment tenim entre el 80 i el 90 % de les espècies del Pirineu Oriental, som conscients de les nostres limitacions i pretenem aprofundir la nostra oferta didàctica amb aules, CD Rom, quaderns, etc. fent ofertes conjuntes en col·laboració amb l'Ajuntament d'Olot.

UN LLIBRE SOBRE LA GUERRA CIVIL A OLOT

La bibliografia sobre la guerra civil espanyola (1936 – 1939), com ja és sabut, és una de les més extenses que existeixen de la història del nostre segle. Primer foren les referències dels vencedors, “Vae Victis!”, els cartipassos doctrinaris i les formacions de l’ “Espíritu Nacional” que imposaren la seva manera de veure la història, però sobre tot, que deixaren durant quaranta anys una llosa d’oblid i de desmemòria a l’existència d’una altra Espanya i, no cal dir-ho, de Catalunya. Una història que venia a ser la narració de com en Franco i els bons espanyols havien foragitat una mena de bèsties invasores, els comunistes, i salvaven així la pàtria de la destrucció. Encara que no ho sembli, són uns records ben vius, per a aquella mainada de les escoles dels quaranta i dels cinquanta. Uns fets històrics que ens feien aprendre, més o menys tergiversats, i que, en la major part dels casos, xocaven frontalment amb la realitat que ens explicaven a les pròpies cases, poblades de vençuts.

Els vençuts, des de l’exili, també referen, amb el temps, la pròpia dignitat i la seva pròpia visió històrica que ens arribava aquí d’una forma tan escassa com clandestina. Encara recordo, per exemple, als anys seixanta, la primera vegada que vaig llegir, de forma quasi furtiva i amb sensació de perill un llibre tan eclèctic i inofensiu com el d’Hugh Thomas. Ara, la bibliografia sobre el tema, s’ha anat espaiant una mica, després dels anys de recuperació de la memòria i els cinquentenaris corresponents. Tot i així encara es fa palesa de tan en tan aquella màxima que diu que les guerres civils duren sempre setanta cinc anys.

L’any vinent, per dir una xifra, farà seixanta anys de l’acabament de les operacions bèliques, que no pas de la guerra que, com és sabut, en forma de repressió, durà encara uns quants anys més. En qualsevol cas, seran seixanta anys de una desfeta colosal, d’una ocupació militar, de la implantació d’un nou ordre... tan se val!, una efemèrides per recordar, donada la importància que la guerra ha tingut en la història del segle XX en aquest nostre país. Una ocasió per evocar el que fou el franquisme i especialment els seus primer anys, o per fer memòria d’una darrera reunió de par-

lamentaris catalans a la nostra ciutat, o per recordar un tema tan poc tractat com el de l’exili, etc.

Tot plegat, una disgressió per referir-me a la darrera publicació que acaba d’aparèixer, que és el treball de Julio Clavijo, professor d’Història de l’Institut Montsacopa, sobre La població refugiada a Olot durant la Guerra Civil (1936-1939). Un treball que abasta un tema certament punyent i que ens endinsa sobre aspectes poc coneguts de la vida quotidiana d’una ciutat com la nostra, durant el temps

de la guerra. De com Olot hagué de plantejar-se l’ajut i la supervivència d’aquell immens allau de gent que arribà a la ciutat, fugint de la por. “Tenia esta población 12.000 habitantes y actualmente unos 20.000 con evacuados forzosos y voluntarios...”, és diu en una nota de finals de Gener de 1939. Una història de solidaritat sense precedents i també de penúries i de misèria. Una experiència certament terrible però que, en tot cas, fou per a molts el preludi d’una altra experiència encara més penosa, als camps de concentració de França i, fins i tot, els camps de la mort a Alemanya.

L’obra d’en Julio Clavijo, un dels escassos professors d’història dels Instituts de la nostra ciutat que ha sapigut deixar i publicar un treball de la seva matèria a Olot, resulta certament interessant i corprenedora, sostinguda per un bon apèndix documental sobre els refugiats i encara altres documents inèdits sobre aspectes de la guerra civil a Olot. Una història de la més tràgica quotidianitat enfront dels -diguem-ne- grans temes bèlics i polítics. Hom podria certament fer-li el retret d’algunes llacunes bibliogràfiques, però em sembla que la densitat de l’obra (fins i tot excessiva des d’un punt de vista formal de l’edició) i l’inèdit del seu camp d’estudi bé mereixen que passi a ser, sens dubte, un llibre des d’ara imprescindible per a estudiar la guerra civil a la nostra ciutat.

Jordi Pujiula

HUMILITAT EN L'ARQUITECTURA

Amb escassa assistència de públic -cosa que massa sovint hem de lamentar- la delegació del Col·legi d'Arquitectes de la Garrotxa i el Ripollès inicià el cicle de conferències-col·loqui sobre LA

PROJEC-TACIÓ I EL TRAC-TAMENT DE L'ESPAI PÚBLIC el propassat dijous, 29 de gener, amb la finalitat, segons fan constar en el programa, de propiciar el debat sobre els criteris, disseny i materials que es fan servir en la urbanització de carrers, places i espai públic en general..

El primer convidat fou l'arquitecte Rafael de Cáceres, antic professor de l'Escola d'Arquitectura i Cap de l'Àrea de projectes urbans de l'Ajuntament de Barcelona durant els anys olímpics.

L'exposició de Cáceres fou tan senzilla com interessant, entre altres raons perquè va parlar de criteris i no de projectes i va deixar clar des de l'inici que no venia a exportar fórmules màgiques ni a resoldre els problemes urbanístics d'Olot. "Hi ha el perill de les transposicions mecàniques de les situacions. El model de Barcelona no és exportable a Olot" - afirmà.

"L'Administració és responsable del disseny de l'espai públic". Prenent Oriol Bohigas com a referència, lloà l'agosament d'haver incorporat un equip d'arquitectes a l'Ajuntament de Barcelona, convertint el tractament de l'espai no pas en una qüestió d'il·luminats, sinó en el resultat d'un procés de coneixement. D'aquí que Cáceres valori la interdisciplinarietat com un encert d'enorme transcendència i que en lloc de parlar d'arquitectura prefereixi parlar d'enginyeria urbana.

Una qüestió d'escales

"No es pot explicar un poema èpic en un full" - deia per il·lustrar quina ha de ser la posició de l'arquitecte enfront de l'espai públic. S'ha de pensar sempre en clau de ciutat, preguntant-se quines són les estratègies més rendibles. Discurs de ciutat, reflexió global de l'objecte. El problema no és saber com dissenyar un carrer o una plaça sinó veure com s'insereixen en el teixit global de la ciutat en termes d'escala, de proporcionalitat.

Recorregut i connectivitat

Aquests dos conceptes donen una idea de com Cáceres concep l'espai públic, com un recorregut, no pas com una successió d'elements aïllats. Tot ha d'afavorir la interconnexió, el trànsit del conjunt d'habitants. Això també ens explica la seva constant preocupació per eliminar barreres arquitectòniques, pensant no només en els minusvàlids sinó en el conjunt de la població. Facilitat i comoditat. *Evitar obstacles és molt important perquè al capdavant, la ciutat és per a tothom.*

És curiós veure com Cáceres explica l'arquitectura en termes lingüístics; així, parla de gramàtica, sintaxi i frase, com a exponent d'unes regles del joc -d'un llenguatge, d'un codi- que tothom ha de respectar. Com Lope, Quevedo o Góngora, que a partir d'una estructura tancada com la del "sonet" són capaços de crear una bellesa infinita."Pots començar a crear a partir del moment que tens la gramàtica" -va dir.

Tot sovint, la clau es troba en la simplicitat. Cáceres dixit: "la importància d'un espai és l'espai" (és a dir, el buit delimitat, la buidor de l'espai). Si els urbanistes tinguessin més present aquesta màxima no es dedicarien a omplir-lo

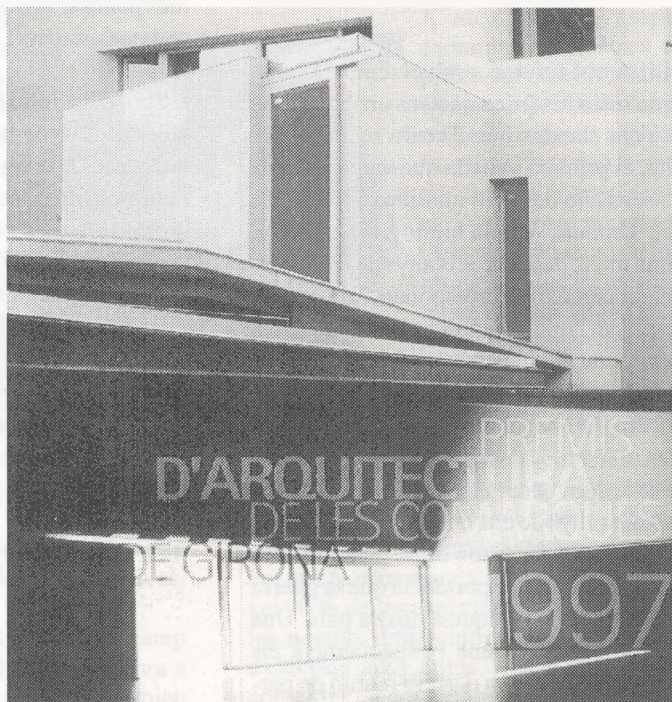
innecessàriament d'elements.

"El disseny urbà no s'ha de disfressar...un arbre, una paperera, etc., poden arribar a ser art, sempre que estiguin sols i ocupin el seu lloc". Que bonica la idea de "solteria" aplicada als elements! Justament perquè puguin "ser", no pas per formar part d'un bosc indeterminat d'objectes llançats. Només cal passejar pel casc antic d'Olot per adonar-se de l'exagerada i incòmoda profusió d'elements: pilones, senyals, fanals, arbres, casetes..., un estorb continu que s'acabarà a mesura que ploquin denúncies als jutjats per accidents domèstics. "L'atapeïment desvirtua l'espai. L'espai ha de ser net" - afirma Cáceres.

A. Capitel descriu la Plaça del Països Catalans de Barcelona com un "conjunto de máquinas solteras", ponderant així l'encert de la disposició dels elements en l'espai.

Finalment, de Cáceres va insistir molt en el paper social dels arquitectes i en el discurs polític implícit a tot projecte urbanístic, dues idees que els responsables municipals d'urbanisme d'Olot i també bona part del col·lectiu d'arquitectes -que se suposa que haurien de ser bons professionals, com a mínim- que exerceixen a la ciutat semblen obviar en benefici del desordre i del mal gust.

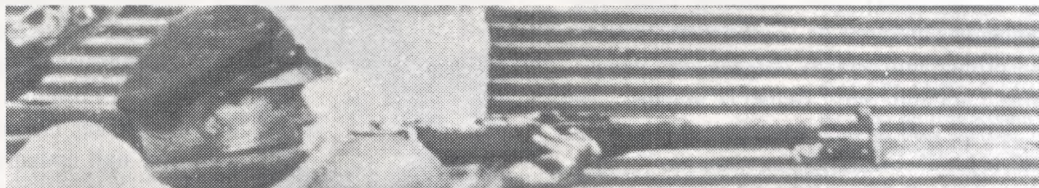
Redacció

LA MORT CIVIL

“ La Proposició de Llei del PP, CiU i CC precipitarà alguns joves a la mort civil ”

Darrerament i com mai, les iniciatives del Parlament de Catalunya i del Congrés dels Diputats, han creat un horitzó, primer d'esperança i després de decepció, als joves que componen, amb molt coratge, el col·lectiu d'insubmissos al Servei Militar Obligatori i a la Prestació Social Substitutòria. Quasibé ho aconseguim, però la “metodologia” parlamentària, moltes vegades, ensorra les propostes de l'oposició, encara que aquestes siguin, lògiques i coherents, imposant la voluntat dels governants, amb l'únic objectiu d'anotar-se el punt, quan la situació es descontrola i cal, aleshores, fer alguna cosa, sigui quina sigui.

Finalment i mitjançant la provocació parlamentària, l'oposició ha aconseguit despertar els governants i els socis del govern, per que reformin la llei que penalitza amb la presó els casos d'insubmissió. Tant d'enrenou per res; aquesta és la història d'una probable mort civil injustificada.

El passat 3 de novembre de 1997, el Parlament de Catalunya, a proposta del Consell Nacional de la Joventut, aprovava una proposició no de llei que presentaren i defensaren tots els grups parlamentaris menys el PP i on es demanava al Govern Espanyol que modifiqués la Llei orgànica 10/1995 del Codi penal, aprovada en aquelles èpoques per PSOE i CiU, per tal de suprimir els articles que tipifiquen els delictes d'incompliment de la Prestació Social Substitutòria i del Servei Militar Obligatori i cercar altres vies de regulació. També instaven la Fiscalia General de l'Estat perquè donés instruccions als òrgans judicials de no executar el compliment de condemnes de presó.

Després, el 16 de desembre de 1997, el Congrés dels Diputats debatia i rebutjava per un sol vot, la Proposició de Llei presentada per Izquierda Unida que

demanava derogar de la Llei orgànica 10/1995 els mateixos articles (527, 528 i 604), iniciativa que hagués despenalitzat totalment la insubmissió. En aquesta sessió parlamentària, el representant de CiU que argumentà el posicionament contrari a la despenalització total, Carles Campuzano, diputat que s'ha atipat de manifestar arreu de Catalunya la voluntat de CiU d'optar per la despenalització total, va haver de fer, al Congrés, mans i mànigues per justificar l'injustificable canvi d'opinió, facilitant que la proposta d'IU fos rebutjada.

Però tot aquest moviment parlamentari ha incentivat un debat, més viu que mai, al carrer, on la gent opta clarament per accelerar la transició cap ha un exèrcit professional i que demanen arreglar, d'una vegada per totes, i sense esperar al 2003, el que han espatllat els diferents Governos d'aquesta etapa democràtica fruit de la seva ceguesa voluntària, que ha propiciat un exèrcit compost per joves sotmesos a la Constitució, engendrant així unes forces militars d'acudit. Tot i això encara hi ha polítics de la talla del portaveu de CiU al Congrés, Joaquim Molins, que en un acte de “genialitat”, només se li acut definir els joves insubmissos d'Asocials. Asocial és aquella persona mancada de sentit social o que rebutja les formes de vida de la societat, i encara que li costi d'entendre, els joves insubmissos efectivament rebutgen els exèrcits de la societat, però en cap cas estan mancats de sentit social, perquè amb la seva actitud demanen un altre sentit social encarat a potenciar una societat sense exèrcits que conviski en pau i una actitud així només se la pot titllar de civilitzadora, actitud que pretén transformar l'estat salvatge en un estat més avançat de cultura intel·lectual i moral. L'any 1884 el Congrés aprovava una, mal feta, Llei d'Objecció de Consciència arran de la proliferació de joves que es negaven a fer el Servei Militar Obligatori, o sigui, per coacció social. Avui es despenalitzarà la insubmissió, malament, també per coacció social i a les portes de la fi d'un exèrcit d'acudit.

Mentrestant els que som progressistes, organitzem actes públics, com el del passat divendres 6 de febrer al Cafè Central d'Olot, on exposàvem el nostre posicionament enfront de la Despenalització de la Insubmissió, i amb l'objectiu de participar d'aquesta transformació social, perquè no estem d'acord amb molts aspectes d'aquesta societat, però amb l'actitud més social que aquells que es pensen que ho són més perquè segueixen les regles del joc a base de pactes polítics.

Partit Popular, Convergència i Unió i Coalició Canària s'han autoaprovat, per majoria parlamentària, la seva proposta de reforma de la Llei Orgànica 10/1995, sense la voluntat de solucionar-ho bé, ja que aquest col·lectiu de joves insubmissos patiran la inhabilitació civil, que serà desmesuradament dura si la comparem amb penes per casos de frau, estafa o corrupció. Altra vegada serem les organitzacions polític-juvenils i progressistes que, amb la mirada passiva d'aquelles altres que es mouen per interessos personalistes, “Servei Català de Col·locació Segona Part”, pendrem iniciatives que traslladaran els nostres referents polítics al Parlament de Catalunya i al Congrés dels Diputats fins que no hi hagi cap motiu per privar dels drets més elementals (beques d'estudis, ajuts per orfanat o viduïtat, accés a una plaça laboral en l'administració pública, dret al vot, etc) a cap jove insubmis i sensible vers la societat. Aquesta serà la nostra lluita mentre no s'acabi l'agonia de l'estat terminal d'aquesta, tot just començada, etapa de transició cap a la mort del Servei Militar Obligatori.

Jordi Estarlich i Corominas
President de les Joventuts d'Esquerra Republicana de Catalunya a la Garrotxa.

KING VIDOR I MARIÀ VAYREDA

Després de l'èxit que semblen tenir les adaptacions literàries de Ventura Pons al cinema - primer amb Monzó, després amb Benet i Jornet i ara amb Sergi Belbel (*Carícies*) - es pot pensar que la literatura catalana és bona matèria per al cinema. De fet, abans de Ventura Pons, altres directors ho havien provat amb obres de Sagarra, Victor Català, Rodoreda, Vayreda, Oller . . . però cap dels intents va reeixir excessivament fins ara, si hem de fer cas de l'opinió de la crítica i el públic. Van fallar les obres literàries o els responsables de dur-les a la pantalla? La majoria de les pel·lícules d'Alfred Hitchcock estaven basades en novel·les de segon o tercer ordre, molt per sota de la major part d'obres de la nostra literatura, i en canvi, l'acabat cinematogràfic va ser impecable. Si és un problema, doncs, dels directors, vol dir això que Ventura Pons és un cineasta amb moltes més aptituds que no pas els seus antecessors? Vol dir que per primera vegada algú ha descobert les possibilitats de la literatura catalana? Potser sí o potser és excessiu o potser és una casualitat. En tot cas, de resultats n'hi ha i són prou esperançadors. Mentre arriba un futur millor per al cinema en català en general, de moment, tot això que hi sortim guanyant. Podríem, però, fer una mica de cinema-ficció, sobretot si pensem que la literatura catalana és vàlida per contribuir a la història del cinema. Tenim la literatura que tenim, però, imagineu que els directors interessats en ella haguessin

La Punyalada de Jordi Grau, un western a la Garrotxa

estat, en comptes dels nostres esforços cineastes, noms com: Hawks, Wilder, Lang, Ford, Preminger, Visconti, Welles . . . Cadascú podria haver adaptat alguna de les nostres novel·les al cinema, identificant-se amb l'argument, el tema, l'estil o amb qualsevol altre aspecte. Potser *Bearn* de Villalonga estaria adaptada per Visconti, *La punyalada* de Vayreda, per King Vidor i *Mirall trencat* de Rodoreda, per Douglas Sirk o Max Ophuls. De fet, durant els primers anys del cinema, la indústria nord-americana ja s'interessà per la literatura d'aquí. Malgrat no ser un escriptor d'expressió catalana, tot i néixer a València, Vicente Blasco Ibáñez va ser un dels autors més adaptats i la seva famosa novel·la *Los cuatro jinetes del Apocalipsis* va conèixer diverses versions. També, i això encara ens toca més a la vora, i no és un fet gaire sabut, va passar amb l'obra d'Àngel Guimerà. Als inicis del cinema, drames romàntics seus van ser portats a la pantalla, per obscurs i desconeguts directors, pioners d'un nou mitjà d'expressió a la recerca d'idees i arguments.

La febre d'or : Narcís Oller vist per Gonzalo Herralde

Si després d'aquests intents, s'haguessin anat adaptant més obres de la literatura catalana al cinema nord-americà o al d'algun altre país, no hauríem de fer cinema-ficció, però com que això malauradament no ha estat d'aquesta manera, ara podem, i està permès imaginar, elaborar un llistat tan ideal i impossible com aquest: *Bearn* de Llorenç Villalonga i Luchino Visconti, *La punyalada* de Marià Vayreda i King Vidor, *Tirant lo Blanc* de Joanot Martorell i Richard Thorpe, *L'Espill* de Jaume Roig i Pier Paolo Pasolini, *La febre d'or* de Narcís Oller i Max Ophuls, *Solitud* de Victor Català i Luís Buñuel, *Josafat* de Prudenci Bertrana i William Dieterle, *Laura la ciutat dels sants* de Miquel Llor i Henry King, *Mirall trencat* de Mercè Rodoreda i Douglas Sirk, *Ronda naval sota la boira* de Pere Calders i Billy Wilder, *Les històries naturals* de Joan Perucho i Neil Jordan, *Uf, va dir ell* de Quim Monzó i Woody Allen, *De mica en mica s'omple la pica* de Jaume Fuster i Howard Hawks, *Viure i veure* de Tísner i John Ford, . . .

Si això hagués estat així en algun moment de la història, potser la llengua catalana i la literatura ara ja no estarien en perill d'extinció. Si el cinema nord-americà va ser capaç de crear un mite; els Estats Units, que no hauria pogut fer per nosaltres!

Miquel Barti

Bearn de Llorenç Vilallonga adaptat per Jaime Chávarri

El basar de les sorpreses

Una secció plena, igual que un basar, de bones sorpreses. A cada número, hi trobareu el millor caviar cinematogràfic del mes. Des de la pel·lícula imprescindible a l'esdeveniment més important, passant pel personatge que és notícia i de qui cal parlar.

TITANIC

de James Cameron

LAquesta és la pel·lícula de les últimes setmanes. Història d'amor, drama romàntic, aventura mítica. Una gran producció de Hollywood, espectacular i amb efectes especials, però també, un film intimista que sap com interessar el públic en una història d'amor enmig de les expectatives que crea l'enfonsament del *Titanic*. Mantenir l'atenció en dos personatges, davant de la transcendència de la història que per sobre de tot se'ns vol explicar, i fer d'aquests i de les seves vides, tota una lliçó de recreació romàntica és una mostra del caràcter de la pel·lícula. Els plats que de les estanteries cauen a terra i es trenquen en mil bocins i l'aigua que lentament va lliscant dels

passadissos del vaixell són breus plans inserits en la tragèdia, mostra també, de la sensibilitat del film, de l'atenció per als petits detalls de la història. *Titanic* és tota una sorpresa, una càlida sorpresa tot i venir de la tradició del cinema-espectacle, que sovint ens deixa bocabadats, però també, freds i insensibles, encartonats a les butaques dels cinemes. L'obra de Cameron t'agafa a poc a poc, et fa entrar en una història

romàntica, coneguda i vista mil vegades però tal i com ha de ser; sense complexos. Llavors, et deixa i et fa entrar en la tragèdia, en el drama, en l'èpica absoluta fins que tot es submergeix i assistim a l'enfonsament d'una bella història d'amor, d'una poderosa classe social, d'una feliç generació i de tota una època.

Jack (Leonardo DiCaprio) i Rose (Kate Winslet) a *Titanic*, una gran història d'amor

M. B.

VEUS DISTANTS

« Sean - ¡No lo entiendo! ¿Por qué tenemos que llevarte con nosotros? En América, iría a buscarla - daría un bocinazo - ... ella saldría ... »

Mary Kate - ¡No lo haría tal cosa! ... ¡No soy una mujer a quien se pueda llamar de un bocinazo!

Michaeleen - Ah, ¡son bárbaros en América! ¡Bárbaros! ¡La Ley Seca!"

(Sean (John Wayne) a Michaeleen (Barry Fitzgerald) en el seu primer dia de festeig oficial amb Mary Kate (Maureen O'Hara) a *EL HOMBRE TRANQUILO* de John Ford, 1952)

LA LLISTA DE

- ... *CARME SIMON* (bibliotecària)
- *LA REGLA DEL JUEGO* de Jean Renoir (1939)
- *CASABLANCA* de Michael Curtiz (1943)
- *EL RIO* de Jean Renoir (1950)
- *CON FALDAS Y A LO LOCO* de Billy Wilder (1959)
- *RIO BRAVO* de Howard Hawks (1959)
- *ESPARTACO* de Stanley Kubrick (1960)
- *LA TIA TULA* de Miguel Picazo (1964)
- *YELLOW SUBMARINE* de George Dunning (1968)
- *LAS MEJORES INTENCIONES* de Bille August (1991)
- *ANTES DE LA LLUVIA* de Milcho Manchevski (1994)

SHORT CUTS

* Projecció continuada cada dia durant dues setmanes; llargues cues d'espectadors mitja hora abans de l'inici de la sessió; crits histèrics i aplaudiments a la sala per part del públic més jove; assistència de gent de totes les edats i plena coincidència en la valoració de la pel·lícula; retorn al cinema de persones que feia molts anys que no trepitjaven una sala de projeccions; elogi de la majoria d'espectadors i de gran part de la crítica; reobertura del primer pis del Colón; ... Què ha passat? Com s'ho ha fet James Cameron? Que té *Titanic* que no tinguin altres pel·lícules? El cicló *Titanic* ha passat per Olot i ha arrasat. Feia molt de temps que no vèiem una cosa semblant. Llarga vida al *Titanic* i a James Cameron! No oblidarem mai els morts del *Titanic*. Descansin en pau.

* Pregària pels morts del *Titanic*. Preguem perquè els beneficis obtinguts durant aquestes dues setmanes serveixin per millorar i modernitzar les sales de cinema d'Olot. Preguem perquè algun dia podem veure al cinema Gridó una pel·lícula sencera sense desenfocar. Preguem perquè tota la gent que ha anat a veure *Titanic* continuï assistint regularment al cinema. Preguem perquè augmentin els dies de projecció de cinema comercial. Preguem perquè la gent entusiasmada amb *Titanic* tingui una mica de curiositat i vagi a les sessions de Cine-club. Preguem perquè algun dia a Olot podem sentir les veus originals de Leonardo DiCaprio i Kate Winslet.

* Davant de l'èxit de *Titanic*, l'associació El Til·ler s'ha plantejat contractar pel *Cornamusam* d'aquest any el grup de música tradicional irlandesa que apareix a la pel·lícula tocant en l'animat ball dels passatgers de tercera classe. Seguint l'exemple dels cinemes d'Olot repetiran el concert cada dia durant dues setmanes. Neguen la possibilitat de prohibir l'entrada als espectadors de primera classe. Esperem que l'Hospici no s'enfonsi.

MELI-MELO

Chicos Mambo Show

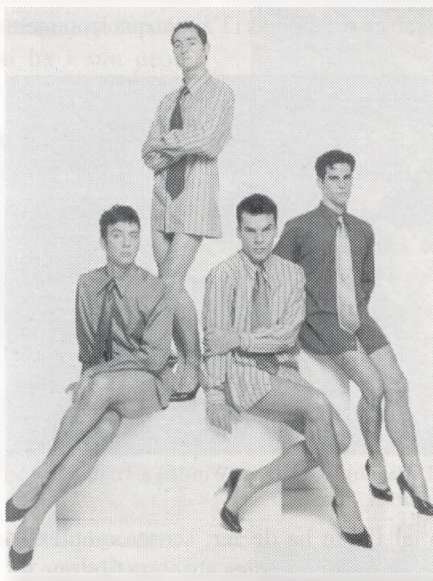
Actors: Martí Boada, Xavi Estrada, Xevi Dorca i Philippe Lafeuille. **Disseny Llum:** Sam Lee. **Disseny Vestuari:** Ramon Ivars, Alex Tarragüell, Marco & Alex. **Direcció Escènica:** Oscar Molina.

Olot, Teatre Principal 6 i 7 de febrer de 1998.

Les dues escenes de l'obra que la companyia havia avançat en la festa d'inauguració d'OTV, resultaven un mal auguri que, sortosament, el dia de l'estrena mundial de Meli-Melo no es va aconseguir. Una pessima il·luminació i una encara pitjor sonorització - potser molt adequada per a la retransmissió televisiva, però absolutament nefasta en termes teatrals - varen jugar una mala passada als Mambo, que esperaven promocionar el seu espectacle des de la tribuna que els ofería la flamant televisió local.

Malgrat això, sigui perquè la companyia ja és força coneguda a Olot, o per l'ocasió de veure una estrena mundial, el públic va omplir a vessar el Teatre Principal i, esmicolant les previsions, va fruit d'allò més amb les evolucions dels quatre Chicos.

El que vàrem veure al teatre és el segon espectacle dels «Chicos Mambo Show», companyia integrada per quatre actors formats en el terreny de la dansa i bastant tips de l'etiqueta elitista i conceptual que sol abundar en la llarga llista de formacions dansaires. Són, doncs, una companyia relativament jove que ja ha actuat en tres ocasions a Olot - Cua del Drac, Fòrum de Teatre i Teatre Principal - que s'està barallant per entrar en els encàrrecs circuits de promoció i exhibició. En Martí, un dels fundadors de la companyia, em comentava que pel primer espectacle no varen rebre cap subvenció, ja que, o bé consideraven que no era en català i per tant no subvencionable per la Generalitat, o bé que ni es tractava de dansa ni de teatre i per tant inclassificable. Altrament, com que les sales d'exhibició públiques, si volen veure subvencionades les seves programacions, s'han de regir per una llista d'espectacles programables on, naturalment, només hi figuren els de sempre, les companyies debutants s'han de buscar la vida com poden. La situació econòmica va arribar a ser

dramàtica fins el punt que, després de col·laborar en multitud de propostes altruistes - SIDA, Esclerosi Múltiple, Cua del Drac, etc. - se'ls va acudir muntar un festival benèfic en benefici d'ells mateixos, on els va veure en Jordi González, conductor del programa televisiu «Les mil i una», i així començar amb un altre peu la producció d'aquest nou espectacle.

El títol, Meli-Melo, és una expressió francesa - que en català podríem traduir com «barrigarreig» - que defineix perfectament l'espectacle compost d'una vintena d'escenes amb dos components comuns: l'humor com a base de creació i la dansa com el vehicle d'expressió. Tanmateix el domini del transformisme i del recurs del play-back - que ja havia quedat demostrat en l'anterior espectacle «Barcelona-París-Caracas» -, l'ús de titelles de gran tamany i un vestuari immillorable, acaben configurant un producte complet, molt divertit, espectacular i que es digereix en un tres i no res.

Es fa difícil escollir alguna de les escenes, però vaig trobar especialment remarcables tres exercicis de gimnàstica rítmica, un play-back de la Sirenita, i una molt divertida paròdia de la dansa contemporània que, coneixent-los, podria assegurar que va especialment carregada de mala llet.

És sabut que en les estrenes el públic és molt més propens a les grans ovacions, però en aquest cas puc verificar la sinceritat dels aplaudiments que van emocionar als membres de la companyia. Ben segur que la futura temporada al Mercat de les Flors serà tot un èxit que els consagrarà definitivament. S'ho mereixen.

Pep Fargas

FILIGRANES DE DONES

de Jean-Claude Danaud.

Actrius: Teresa Gelpí, Pilar Prats i Mireia Peña.

Direcció: Jep Sánchez

Olot, Teatre Principal, divendres 6 de març de 1998.

Una molt bona manera de celebrar el dia de la dona treballadora - 8 de març, sigueu galants i regaleu flors que ja ve la primavera - pot ser assistir a la representació d'aquestes «Filigranes de dones», interpretades per tres actrius d'aquelles que no surten a la tele, però de les quals en puc respondre sense cap mena de dubte. Les tres vinculades d'una o altre manera a l'escola de teatre de Girona «El Galliner», són

dirigides en aquesta ocasió pel mateix director de l'escola en Jep Sánchez.

És una bona manera de celebrar-ho perquè justament l'obra que interpreten és una comèdia d'humor absurd, ratllant el negre, que discorre sobre aquest eufemisme que coneixem per la «guerra dels sexes».

«Un ouvrage de dames» -títol original- és la primera peça per a teatre de Jean-Claude Danaud, un parisenc contemporani provinent del terreny del periodisme passant pels guions per a televisió i el cafè-teatre que, com podreu comprovar, ha resultat un mestre del sarcasme.

No ho dubteu, per més que us sembli un contrasantit, aquest cop el teatre pot ajudar a desdramatitzar la més íntima de les guerres civils. Tingueu la festa en pau.

P.F.

CLÍNICA
DENTAL

DR. TOMÀS BOIX i SANS

ESTOMATÒLEG
METGE DENTISTA
Col·legiat nº 2256

SURF

de Jordi Galceran

Teatre a la Deriva. Actors: Núria Hosta, Jordi Coromina, Cristina Dilla, Joan Raja. Escenografia: Jon Berrondo. Il·luminació: Lluís Quintana. Direcció: Pep Cruz.

Olot, Teatre Principal, 23 de gener de 1998.

Olot tenim poques ocasions de veure els espectacles abans no passin per Barcelona, però aquesta temporada comença amb bon peu. Tant el Surf com el Meli-Melo són dos espectacles encara inèdits al cap i casal.

Naturalment una programació com aquesta comporta un risc inherent, però ja se sap que «qui no s'arrisca no pisca».

El teatre d'entreteniment, el vodevil, el còmic si voleu, en l'intent de distreure el públic discorre sovint per un terreny fronterer a la intrascendència, fins al punt de convertir-se en obres absolutament prescindibles, quan en realitat riure, també al teatre, és del tot saludable.

Dic això perquè aquesta obra de Jordi Galceran, l'autor revelació de la passada temporada amb aquella magnífica Dakota, havia generat unes expectatives que finalment no s'acompliren totalment.

Malgrat els personatges mantenen un registre còmic proper a la caricatura que els fa molt divertits, i que l'acció se succeeix a bon ritme, al meu entendre, la trama resulta massa previsible. Sembla que l'autor hagi apostat per a no capficar l'espectador amb un guió complexa i el producte ha quedat lleugerament superficial. Sincerament s'enyora el joc argumental de Dakota, on justament la complexitat afavoria l'atenció del públic fins l'última escena.

Cal però ponderar la crítica ja que a Surf s'hi veu encara una manca de rodatge que pot fer créixer els personatges. Si els quatre agafen la desimboltura que demostra la Cristina Dilla i la vis còmica d'en Jordi Coromina, l'espectacle final farà oblidar les mancances del text. Finalment, és remarcable la direcció d'en Pep Cruz, mantenint un bon ritme en la successió de les escenes.

Pep Fargas

Consultes hores convingudes

CLÍNICA DENTAL

C. Sant Rafael, 35, 1r-1a

- Casa Batlló -

Tel. 26 95 19

17800 **OTLOT** (Girona)

CAL AIX

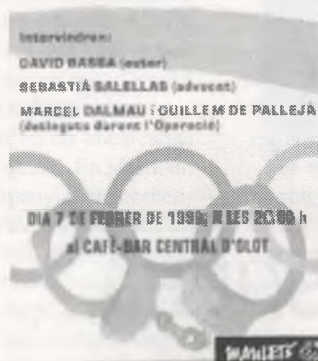
OPERACIÓ GARZÓN

cionar amb la detenció recent de tota la Mesa Nacional d'Herri Batasuna: una conspiració del poder executiu i de la justícia contra l'independentisme.

David Bassa va explicar que havia fet el llibre, d'una banda perquè alguns dels detinguts eren amics seus i, de l'altra, perquè estant a punt d'acabar la carrera de periodisme, s'havia adonat clarament del caràcter tendenciosos amb què la premsa va fer el seguiment del tema. Bassa va deixar molt clar des del principi que es tractava d'una operació política. Que l'operació havia provocat enfrontaments entre la policia i la guàrdia civil, que el cap de la Brigada d'Informació de la policia estatal de Barcelona va ser destituït, que alguns dels detinguts van ser sotmesos a la Llei antiterrorista i d'altres no, que les declaracions es van aconseguir sota tortura i que, en realitat, gràcies a la resposta social i al canvi d'actitud d'alguns partits polítics es va frenar l'abast de l'operació i va canviar el tracte en els detinguts.

L'aportació més interessant, que en el llibre s'explica amb detall, fou l'anàlisi del comportament de la premsa, institucions i partits polítics. Bassa va dir que en Quim Gil,

L'OPERACIÓ GARZÓN

aleshores corresponsal de El País a Girona, va acabar presentant la carta de dimissió i abandonant el periodisme pel fet que la redacció del diari havia afegit pel seu compte en la crònica que havia enviat des de Girona arran de la detenció d'en Marcel Dalmau, que la policia "havia trobat armes al seu pis", cosa que era mentida. En Jordi Vendrell, conductor de L'Orquestra va ser destituït pels comentaris que varen fer els convidats al programa (Josep Maria Terricabras, Isabel-Clara Simó, etc.) qüestionant la legalitat de l'operació. En Salvador Alsius va passar, com a represàlia, del Telenotícies Migdia a l'informatiu Cap de setmana, fins a acabar marginat dels òrgans informatius de l'ens.

Guillem Pallejà, abrandat en excés, es va dedicar a parlar amb consignes: "Em varen hostiar simplement perquè era català".

L'acte es va salvar gràcies a la darrera intervenció d'en Marcel Dalmau, propiciant un autèntic debat d'idees. "La revolució no es fa a hores. El revolucionari snob no va enlloc. Ser revolucionari vol dir entre altres coses evidenciar les contradiccions socials i oferir alternatives sòlides". Parlava de compromís, de coherència, d'idees. "Gent que en un temps cridava molt, me'ls he trobat més tard fent altres coses que no tenien res a veure amb la revolució". Va tocar un aspecte que malauradament diu molt poc sobre la qualitat de la nostra cultura democràtica: la desqualificació del contrari, o més ben dit, el fet de pensar que la burgesia, els amos o els capitalistes són malignes i que, per contra, nosaltres som els bons. Titllar aquest maniqueisme de pervers i empobridor. "Tothom, al capdavant, acaba defensant, fins i tot de bona fe, allò que se sent seu".

Redacció

Premis d'Arquitectura de les comarques de Girona

-la millor arquitectura a la Sala Oberta-

Haurem d'agrair al nou director del Museu la iniciativa d'haver donat el torn a l'Arquitectura. Passa que sovint hom té l'arquitectura com un producte exclusivament tècnic, quan tothom sap que és una de les arts clàssiques.

A part, doncs, de l'encert -que vaticina una nova orientació programàtica al Museu- d'haver-la programat, cal dir que atenent-nos als treballs exposats, el nivell d'alguns dels

[ARQUITECTURA]

nostres arquitectes és boníssim. Aquest fet, no pas circumstancial però sí puntual, que es tradueix en obres públiques i privades contrasta, malauradament, amb el nivell general de l'arquitectura que acaba configurant de veritat el perfil final de la nostra geografia urbana. Això vol dir que hi ha molts bons arquitectes, però que n'hi ha molts més, de dolents, inescrupolosos i poc professionals i que, al capdavant, la major part de les constructores -sigui per raons econòmiques o per una mala concepció de l'espai habitable- acaben contractant sempre els dolents.

SOBRE EL SEXE I LA LLENGUA

Em trobo sovint al treball i a la feina que em porten textos i obretes escrites per corregir. Últimament i en els darrers temps, els i les trobo que vénen amb un virus i una infecció que és una cosa i un fenomen que podríem anomenar l'anivellament i la justa mesura dels gèneres i de les diferències d'allò que penja o no (quedi clar que allò és neutre i neutra). Ben mirat i mirada la qüestió i el tema fòra bo i bona que ens plantegegèssim si ja és hora i

temps de donar, a cada sexe i diferència penjativa o no, un tant per cent equivalent i una mesura equivalent, mot aquest últim i paraula aquesta última que és un adjectiu o paraula qualificativa invariable i invariable que serveix en la seva

invariabilitat i en el seu defecte de canvi tant per a l'un com per a l'altra. Com que els temps i les situacions actuals, gràcies a Déu i a la Divina Providència, tendeixen a la justícia i al justici, hem d'alegrar-nos que, per al bé i

CAL
AIX

per a la bonesa de tots plegats i totes plegades, la llengua i el llenguatge no facin diferències i contrastos distints entre els mascles o la part masculina i les femelles o el vessant femení. En tot cas i en tota situació és positiu i positiva deixar clar i sense fosc que quan parlem i escrivim no hem de recòrrer als baixos humans o raonades sexuals, sinó a les altures i als cims de la ment i el pensament.

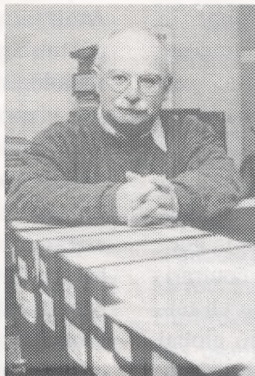
Jaume Busquet i Paredes

El periple personal de l'autor del llibre, Juli Clavijo, omplí el Saló de Plens de l'Ajuntament d'un públic heterogeni i entregat: alumnes, ex alumnes, col·legues, companys de partit, veïns i amics, a més d'autoritats i dels responsables de l'edició. En Juli Clavijo es mereixia aquest reconeixement, no només pel llibre, sinó per una trajectòria - controvertida i difícil - de compromís amb els altres. Àngel Duarte, professor d'Història a la Universitat de Girona va destacar que el llibre d'en Juli era un llibre important, sobretot perquè fins ara no hi havia en la bibliografia sobre la Guerra Civil, una obra que parlés dels refugiats. Jordi Canal, amb un to excessivament enfarfegat i retòric, afirmà entre altres coses, que en Juli Clavijo era el culpable que ell s'hagués decantat professionalment per la història. Un exercici egohistòric - com el catalogà ell mateix - per entendre la posició des de la qual feia la presentació del llibre. Finalment, entrà en la matèria del

ELS OBLIDATS

Presentació del llibre *La població refugiada a Olot durant la Guerra Civil (1936-1939). Estudi i fonts documentals*

llibre, catalogant-lo com "un bon llibre sobre una temàtica pràcticament desconeguda, la dels refugiats durant la Guerra Civil", un tema que arran de la Guerra de Bòsnia i els conflictes civils a l'Àfrica Central, ha tornat al primer pla de l'actualitat. Destacà la tenacitat i la perspiciàcia d'en Juli per recollir i destriar tot allò que congifuren les fonts documentals. Va recordar un dels desigs que Àngel Duarte consigna en el pròleg, considerant el llibre com "el primer esglaó d'un treball que s'hauria d'ampliar amb la voluntat d'abraçar tota la problemàtica dels refugiats en l'Espanya de 1936-1939". El llibre consta de tres grans parts: la primera, titulada "Consideracions generals" on l'autor analitza la bibliografia existent sobre el tema -

malauradament escassa-, el marc legislatiu i el funcionament de la Generalitat en relació als refugiats. La segona part, la central, "Les condicions d'existència de la població refugiada a Olot", on assaja una anàlisi total, de l'economia a la cultura, de la política a les qüestions socials, a la problemàtica que crea l'estada dels refugiats, concretant-ne l'origen, la identitat, l'ocupació i altres aspectes com l'educació o l'esbarjo dels infants. Destaca la importància d'aquest èxode massiu, especialment cap al final de la guerra. Dels 12.000 habitants censats el 1936, Olot passa a tenir 20.000 habitants, la qual cosa, a causa del racionament i l'escassetat, provoca situacions de rebuig. La segona part acaba amb la fugida, l'exili i la repressió subsegüent.

La tercera part recull tota la part documental, segons Jordi Canal, prou interessant.

Amb el breu parlament de l'autor, atussat lleugerament pels elogis, es recupera el to desenfadat i emotiu que probablement l'acte requeria. Fent honor als seus ideals, Juli Clavijo reté un petit homenatge als col·laboradors que han mort durant el període de gestació del llibre, i aprofità l'ocasió per reivindicar la dignitat de la professió de mestre, posant diversos exemples de dedicació a la recerca que tenen com a origen els centres d'ensenyament. Trencant amb tota vel·leïtat acadèmica, va acabar fent una crida a la reflexió i al record per tal de no cometre els mateixos errors de la Guerra civil amb els més de 27 milions de refugiatos que hi ha actualment al món.

L'alcaldesa tancà l'acte amb unes poques paraules de protocol. No deixa de ser sorprenent que hagi hagut de ser Antoni Garrido (Edicions El Bassegoda) l'editor de l'obra d'en Juli, avalat també per un adversari polític irreconciliable (Arcadi Calzada). Enhorabona, Juli.

Redacció

SANTA JOANA DELS ESCOR- XADORS

- Cristina Almeida aterra a Olot de la mà de les dones Alba-

El dia 6 de febrer, Cristina Almeida, diputada de Nueva Izquierda al Congrés dels diputats espanyol, era a Olot convidada pel grup de dones Alba per donar una conferència sobre els maltractaments a les dones. Si hi ha alguna dona d'homes ja no en queden que representi l'esperit coratjós de la Santa Joana de Breth, és la Cristina Almeida. Incombustible, incisiva, bel.ligerant, Cristina Almeida té la virtut de dignificar la dona des del "marujisme", sense complexos i sense concessions i, a més, amb sentit de l'humor. Davant d'un públic majoritàriament femení, completament entregat, Cristina Almeida va voler desdramatitzar el tema dels maltractaments a les dones i es mostrà moderadament optimista sobre l'aplicació pràctica de la igualtat de drets: "Davant la llei, els homes i les dones són iguals, però a la pràctica no".- va dir. Va defensar les quotes de participació femenina en els òrgans dels partits simplement per una qüestió d'eficàcia. L'any 93 hi havia un 15% de dones, i el 97, un 23%. Encara, però, el 90% dels legisladors de tot el món són homes i existeix encara una clara discriminació laboral, les tasques familiars no són compartides en un pla

d'igualtat, etc. La dona-afegí-ha de tenir més protagonisme en la societat.

Atribuï a la pèrdua de complexos i a la progressiva confiança de les dones el fet que avui pugui donar la sensació que han augmentat els maltractaments: de maltractaments n'hi ha hagut sempre i no n'hi ha pas més ara que deu anys enrera.

Cristina Almeida és una dona sensata i no propugna la guerra dels sexes, ans al contrari, planteja la seva lluita en termes de transformació global de la societat, de respecte mutu.

Ja és ben curiós que Cristina Almeida hagi estat convidada, indirectament, per Convergència i que bona part de l'auditori fossin persones que no dubtaríem a catalogar de conservadores. Serà un nou símptoma de cultura democràtica?

Redacció

Jo també he vist el Titànic

Tot i que des de la secció de cinema de a 440 m ja es fa l'oportuna crítica del film, hem cregut escaient, si més no, de deixar constància de les dimensions del que ja podem qualificar de «titànicmania» i que ha tingut lloc als cinemes d'arreu i com no, a Olot.

Certament, veure com durant quinze dies, tant festius com feiners, es formaven llarguíssimes cues d'ansiosos espectadors davant les guixetes dels cinemes de la ciutat, i comprovar com la banda sonora de la pel·lícula, interpretada per Celine Dion, és emesa fins a l'extenuació per les emissores municipals de la Garrotxa, o trobar gent que t'explica que ja l'ha vist fins a cinc vegades, convindreu que és un fenomen que no passa gaire sovint.

Amb aquestes ratlles no pretenc pas fer un estudi sociològic del fenomen -segur que pixaria fora de test- però sí que podem apuntar un parell de fets que si bé no són els desencadenants de la «titànicmania», potser són factors que han propiciat aquest èxit sense precedents en el que coincideixen a descriure crítica i públic.

Tot i que darrera la producció de Titànic no hi ha hagut cap campanya de merchandising com es va donar en el film *Jurassic Park*, les dues cintes tenen el denominador comú que els veritables protagonistes -el vaixell i els dinosaures, respectivament- formen part de la consciència col·lectiva, ja que la figura d'uns monstres extingits fa milions d'anys o la tragèdia d'un vaixell que representava molt més que un

simple transport transoceànic, sempre ens ha fascinat des de ben petits.

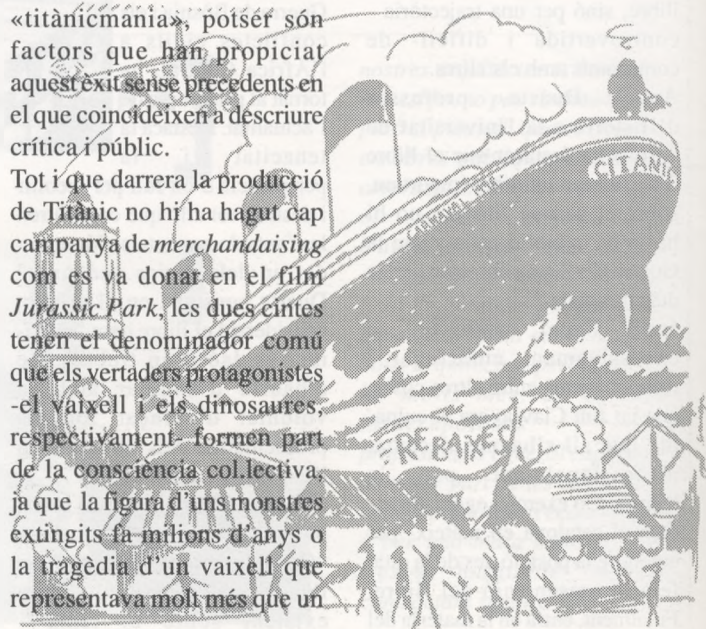
D'altres, han comparat la pel·lícula a la polsaguera que en el seu moment aixecà la superproducció *Allò que el vent s'endugué*, ja que les dues cintes coincideixen a narrar una història d'amor enmig d'una situació crítica. Un altre factor podria recaure en la figura del seu protagonista, Leonardo Di Caprio, a qui alguns ja han titllat com el James Dean dels noranta.

Potser tot plegat és més senzill i només es redueix a la fascinació infantil per les coses grosses, comparable al ja esmentat *Jurassic Park*, l'entranyable King Kong o d'altres ficcions semblants.

Si fins i tot *Titànic* ha aconseguit servir d'inspiració als de la Unió de Botiguers d'Olot per a la seva absurda campanya del «Citànic», ja ens podem fer una idea de les dimensions d'aquest fenomen, i de si val la pena deixar-ne constància.

Jordi Serrat

- Cristina Almeida aterra a Olot de la mà de les dones Alba-

El dia 6 de febrer, Cristina Almeida, diputada de Nueva Izquierda al Congrés dels diputats espanyol, era a Olot convidada pel grup de dones Alba per donar una conferència sobre els maltractaments a les dones. Si hi ha alguna dona - d'homes ja no en queden - que representi l'esperit coratjós de la Santa Joana de Breth, és la Cristina Almeida. Incombustible, incisiva, bel.ligerant, Cristina Almeida té la virtut de dignificar la dona des del "marujisme", sense complexos i sense concessions i, a més, amb sentit de l'humor. Davant d'un públic majoritàriament femení, completament entregat, Cristina Almeida va voler desdramatitzar el tema dels maltractaments a les dones i es mostrà moderadament optimista sobre l'aplicació pràctica de la igualtat de drets: "Davant la llei, els homes i les dones són iguals, però a la pràctica no".- va dir. Va defensar les quotes de participació femenina en els òrgans dels partits simplement per una qüestió d'eficàcia. L'any 93 hi havia un 15% de dones, i el 97, un 23%. Encara, però, el 90% dels legisladors de tot el món són homes i existeix encara una clara discriminació laboral, les tasques familiars no són compartides en un pla

d'igualtat, etc. La dona- afegí- ha de tenir més protagonisme en la societat.

Atribuï a la pèrdua de complexos i a la progressiva confiança de les dones el fet que avui pugui donar la sensació que han augmentat els maltractaments: de maltractaments n'hi ha hagut sempre i no n'hi ha pas més ara que deu anys enrera.

Cristina Almeida és una dona sensata i no propugna la guerra dels sexes, ans al contrari, planteja la seva lluita en termes de transformació global de la societat, de respecte mutu.

Ja és ben curiós que Cristina Almeida hagi estat convidada, indirectament, per Convergència i que bona part de l'auditori fossin persones que no dubtaríem a catalogar de conservadores. Serà un nou símptoma de cultura democràtica?

Redacció

Jo també he vist el Titànic

Tot i que des de la secció de cinema de a 440 m ja es fa l'oportuna crítica del film, hem cregut escaient, si més no, de deixar constància de les dimensions del que ja podem qualificar de «titànicmania» i que ha tingut lloc als cinemes d'arreu i com no, a Olot.

Certament, veure com durant quinze dies, tant festius com feiners, es formaven llarguíssimes cues d'ansiosos espectadors davant les guixetes dels cinemes de la ciutat, i comprovar com la banda sonora de la pel.lícula, interpretada per Celine Dion, és emesa fins a l'extenuació per les emissores municipals de la Garrotxa, o trobar gent que t'explica que ja l'ha vist fins a cinc vegades, convindreu que és un fenomen que no passa gaire sovint.

Amb aquestes ratlles no pretenc pas fer un estudi sociològic del fenomen -segur que pixaria fora de test- però sí que podem apuntar un parell de fets que si bé no són els desencadenants de la «titànicmania», potser són factors que han propiciat aquest èxit sense precedents en el que coincideixen a descriure crítica i públic.

Tot i que darrera la producció de Titànic no hi ha hagut cap campanya de merchandising com es va donar en el film Jurassic Park, les dues cintes tenen el denominador comú que els veritables protagonistes -el vaixell i els dinosaures, respectivament- formen part de la consciència col.lectiva, ja que la figura d'uns monstres extingits fa milions d'anys o la tragèdia d'un vaixell que representava molt més que un

simple transport transoceànic, sempre ens ha fascinat des de ben petits.

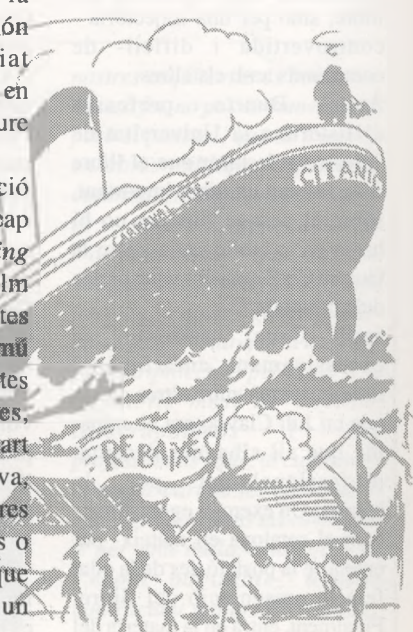
D'altres, han comparat la pel.lícula a la polsaguera que en el seu moment aixecà la superproducció *Allò que el vent s'endugué*, ja que les dues cintes coincideixen a narrar una història d'amor enmig d'una situació crítica. Un altre factor podria recaure en la figura del seu protagonista, Leonardo Di Caprio, a qui alguns ja han titllat com el James Dean dels noranta.

Potser tot plegat és més senzill i només es redueix a la fascinació infantil per les coses grosses, comparable al ja esmentat *Jurassic Park*, l'entranyable King Kong o d'altres ficcions semblants.

Si fins i tot *Titànic* ha aconseguit servir d'inspiració als de la Unió de Botiguers d'Olot per a la seva absurda campanya del «Citànic», ja ens podem fer una idea de les dimensions d'aquest fenomen, i de si val la pena deixar-ne constància.

Jordi Serrat

DENOMINACIÓ D'ORIGEN

Un dia dos components d'un grup olotí van pensar que seria una bona idea gravar un compacte

format per cançons de tots els grups locals. Ho van comentar amb els altres i la idea va anar agafant forma. Llavors van decidir crear una espècie d'associació per poder treballar d'una manera organitzada en el seu propòsit; d'aquesta manera va sorgir *Denominació d'origen*. Cada dissabte es reuneixen per trobar maneres d'aconseguir el capital suficient per poder pagar la producció del C.D. En el poc temps que porten treballant ja han fet coses importants. La seva primera acció va ser apadrinar la idea de la Marató de Músics Associats. Els resultats van ser molt bons i amb els beneficis que van obtenir van donar una petita empena a la creació del compacte. Però es van adonar que hi havia molts olotins que encara no coneixien l'existència d'aquests grups ni quins propòsits tenien. Per tant van crear un tríptic en el qual, d'una manera breu, van explicar què era *Denominació d'origen*, i quina era la història de tots els grups que en formaven part.

La seva última actuació va ser un Macroconcert que va tenir lloc al local social de Les Preses el dia

13 de Febrer. La cartellera estava formada per: **Black Hope**, **La Bander**, **Amonniac**, **The 4th. Wrath**, **By-Pass** i **Umbilical**. Cada grup només va poder gaudir de mitja hora a l'escenari. Tot i així va ser suficient perquè els resultats fossin satisfactoris. L'assistència va ser més nombrosa de l'esperada, aproximadament unes 350 persones. Evidentment els beneficis van ser molt importants i gairebé suficients per poder pagar la producció del compacte.

Musicalment, cal dir que tots els grups van seguir la línia a què ens tenen acostumats: **Black Hope** amb el seu característic *grunge* ens van recordar algunes de les cançons del seu primer llarga durada *One more day*. **La Bander** després del seu canvi de nom (abans es deien Octubre) van demostrar que tot segueix igual, continuen deixant bones vibracions per tot arreu on passen.

Hem de destacar que, malauradament, no vam poder gaudir al màxim la música d'aquests dos grups a causa

d'uns petits problemes tècnics de so que van enfosquir les seves actuacions.

Va arribar el moment d'escoltar una mica de *heavy*; a l'escenari, **The 4th. Wrath** ens van oferir les seves millors cançons i alguns dels temes de la seva maqueta.

Amonniac ens va avançar quines seran les cançons que formaran part del Maxi-single que d'aquí a dos setmanes extrauran.

Un dels grups interessants aquella nit van ser els **By-Pass**. S'han donat a conèixer fa poc i per tant no hem tingut l'ocasió d'escoltar-los gaire. La seva actuació va ser força completa. La seva varietat d'estils (rock-alternatiu, grunge, power-pop, rock...) va donar un toc diferent al concert. Tant en català com en anglès les seves lletres són molt personals. I a l'escenari van demostrar que el directe no els fa gens de por. La nit hauria acabat rodona si **Umbilical** hagués tocat, però uns problemes de salut van obligar l'organització a anul·lar la seva actuació.

Si tot va bé aviat tindrem a les nostres mans un compacte on podrem escoltar les 12 millors cançons dels grups olotins. A més a més tenen pensat fer un concert conjunt a Olot presentant en directe la seva creació. Ara, de moment, només ens cal esperar.

Sergi Navarro

CAL AIX

PRESENTACIÓ DEL LLIBRE «DE QUÈ VAS, TIO?», DE JOAN PUJOLAR

El dissabte dia 21 de febrer va tenir lloc la presentació de l'obra *De què vas, tio?*, del sociolingüista olotí Joan Pujolar. L'acte l'organitzava l'entitat Òmnium Cultural de la Garrotxa, i es va fer en el marc de la nova biblioteca Marià Vayreda. La presentació va anar a càrrec de M. Ferrés, que va destacar l'interès d'aquest estudi sociolingüístic i antropològic sobre dos grups de joves treballadors de Barcelona, per la metodologia i l'estil que ha utilitzat l'autor, prou novedosos dins la recerca del nostre país, i també per les reflexions que se'n desprenen, que poden arribar a incomodar de tan certes. Pujolar va situar l'aportació del seu estudi dins els corrents científics actuals, i va explicar amb més detall la manera com va dur a terme el treball de camp amb aquests joves, il·lustrant-ho amb exemples extrets de les seves converses.

OLOTV

(a Josep Puigbó)

Vet aquí la prova -emissió extraordinària del 31- , Josep, de la futura Televisió Comarcal. Sense ànim d'amargar-te la vida, crec oportú de fer-te algunes consideracions a l'entorn del teu discurs d'obertura i presentació de l'ens.

La TV és un mitjà de comunicació i la comunicació, com saps prou bé, exigeix dos elements sense els quals no es dona: l'emissor i el receptor. La veritable comunicació sempre té un doble camí, d'anada i tornada. Sabem que els grans trusts informatius treballen en una sola

direcció, per això els preocupen els índexs d'audiència. Evidentment, saber qui i quanta gent et mira i t'escolta no és tan sols un recurs per constatar nivells d'implantació d'un mitjà en un territori, això té una traducció econòmica bàsica, també. Vull dir, és clar, que la informació és un negoci, no tant pels dividendes anuals de l'empresa, com pels beneficis indirectes que en pot treure el pagador. Sempre que neix un nou mitjà, val la pena considerar els principis i la llàstima és que tot sovint s'apel·la als principis sense les mínimes ganes de pensar-los més enllà dels tòpics de rigor. Dir que Olot TV neix amb voluntat de servei a la Comarca és, a la pràctica, com no dir res. Servei a qui? Per què? I per a què?

Parles de contribuir a la petita gran història de la comunicació local...la història de la comunicació local no és ni gran ni petita. D'entrada ningú no s'ha atrevit a entrar a fons en els foscos meandres d'alguns períodes de la seva història (època Barberí, sortida d'en Mel, etapa Francino, per dir-ne uns quants). Per què? Entre altres raons, perquè qui paga, mana i perquè la temptació d'entrar en connivència amb qui governa no és una entelèquia del futur. Ja veus què acaba de passar a TV3 amb el tema Maragall o què va passar amb Jordi Vendrell i amb l'Alsus arran de l'operació

Garzón. Acceptar que el primer patrocinador, el primer client, com dius tu, d'OLOTV sigui l'Ajuntament d'Olot és com encadenar-se a un negrer.

Olot TV no fa res més que constatar la voluntat multimèdia que té la nostra ràdio a partir d'avui; una ràdio que vol créixer i ha de créixer, ha de saber créixer cap a altres camps de la comunicació, un creixement d'altra banda necessari per assegurar-se el futur. Un altre cop un discurs impregnat d'economicisme, identificant creixement amb ampliació, professionalitat amb diners. Una ràdio d'àmbit comarcal no té per què créixer en el sentit d'expandir-se, i en el cas de Ràdio Olot no li cal ni tan sols competir, simplement s'ha de dedicar a fer bona ràdio. Fixa't en la COM o pensa en els resultats de la ràdiofòrmula amb voluntat expansiva (Ràdio Costa Brava).

Pel que fa als continguts, no et sembla que hauria estat millor que l'emissió inaugural hagués estat un "tastet" de la futura televisió, d'aquesta televisió informativa que anheleu?

Defineixes l'equip d'OLOTV com un grup de *professionals convençuts de la força de la comunicació local, aquella que prima tot allò que passa en la comunitat que l'envolta*, en canvi, a part del reportatge sobre el Parc Natural (que ja estava fet), cap indicati d'informació, cap pista de com serà tractada, i en el capítol festiu, tots els convidats eren de fora.

He dit moltes vegades a en Xesco que és una llàstima que la tertúlia setmanal de Ràdio Olot es perdi en centres d'interès tan amanats i allunyats de la realitat comarcal, amb l'aggravant de, fent-la dissabte, donar la sensació de *dejà vu*. Espero que *singularitzar la nostra oferta en base als continguts* tingui efectivament una altra traducció.

Ho teniu tot a favor, Josep, la presència del director general de Radiodifusió i TV de la Generalitat, el suport del Conseller Pere Macias, i fins i tot l'enhorabona del President de la Generalitat - cosa que fa estrany no tenint encara la concessió i havent-hi un potencial competidor-, no desaprofiteu l'ocasió de fer-la realment oberta, independent i participativa.

 Xavier Rusalleda.

Libres de Batet

ACLARIMENTS

Havent llegit l'article "Exemples" i la carta "D'obligats i d'obligades el món n'és Ple" que publicava el darrer número de la revista, el Grup Municipal d'Esquerra Republicana vol fer la següent

puntualització:

1. L'Esquerra va presentar en el Ple Ordinari del mes de desembre una moció d'urgència per evitar que l'entrada al Nadal Diver costés 400 Pessetes, enlloc de les 350 que havia costat fins aleshores. El títol de la moció era "Proposant que el Tiquet del Nadal Diver no augmenti de preu". L'Esquerra des de sempre i com a criteri general d'actuació ha defensat que els impostos, les taxes i els preus públics no s'han d'apujar per sobre l'índex de l'IPC si no hi ha una ampliació del servei que rep el ciutadà. En aquest cas, l'augment que s'aplicava era de més del 10%. Viure a Olot és molt car i hem de mirar que no ho sigui més. Els impostos han de créixer en la mateixa proporció que augmenten els salaris.

2. Atès que l'augment del preu de l'entrada del Nadal Diver només es justificava -segons havia dit un Funcionari Municipal per Ràdio Olot i havia confirmat al nostre Grup Municipal el regidor de Joventut- per recaptar diners per ajudar una entitat olotina que té un projecte solidari amb Guatemala, el Grup Municipal d'Esquerra va aportar al debat municipal -consta en l'acta- dos arguments de reflexió (i no només un com diu la carta): 1er. No es pot parlar de solidaritat si aquesta és imposada i 2on. No s'han tingut en compte les famílies d'Olot d'ascendència humil que tenen rendes baixíssimes i que deixen els nens al Nadal Diver mentre treballen.

3. Discrepem amb la carta quan diu que tothom porta els fills al Nadal Diver voluntàriament. Malauradament hi ha molts pares i mares que treballen durant els dies que les escoles fan festa i d'altres que tenen pisos massa petits com per tenir durant totes les vacances els fills tancats a dintre casa. Aquestes famílies necessiten fer ús del Nadal Diver. D'altra banda com a servei municipal l'Ajuntament té l'obli-

gació de vetllar perquè els preus siguin populars i perquè tots els ciutadans que vulguin hi puguin assistir més enllà dels seus recursos econòmics. El Nadal Diver és un servei públic.

4. Segons el diccionari ser solidari vol dir compartir les idees, els propòsits i les responsabilitats amb els altres. Per tant, no es pot obligar a ser solidari a qui no ho vol ser. Se li podrà imposar que doni uns diners contra la seva voluntat per ajudar a uns que ho necessiten més, però aleshores ja no podem parlar de solidaritat, haurém de dir-ne un altre nom. Redistribució de rendes? Justícia social? ... La realitat és que el concepte solidaritat té un caràcter eminentment voluntari i fraternal. Per això la nostra moció proposava que es donés la possibilitat als ciutadans de col·laborar lliurement en aquest projecte mitjançant un tiquet solidari.

5. Més enllà però del que s'entengui per solidaritat, la carta i l'article als que fem referència parteixen d'un supòsit erroni i demostren un profund desconeixement del funcionament d'un municipi. L'Ajuntament no pot cobrar -i no cobra- al ciutadà per posar escultures al carrer, ni per reconstruir teulades de les esglésies, ni per fer mostres de pessebres,... ni naturalment

per fer solidaritat. Als ciutadans només se'ls pot cobrar uns determinats impostos que marca la llei -a la propietat immobiliària, a l'activitat econòmica, als vehicles, a les obres i a poca cosa més-, unes Contribucions Especials per sufragar aquelles obres que millorin les propietats dels contribuents i unes Taxes i Preus Públics que només es poden cobrar a aquells ciutadans que fan ús d'una propietat o d'un servei municipal. I amb moltes limitacions. Per exemple, els Preus Públics (com ara les entrades del Nadal Diver) són ingressos finalistes que han de cobrir les despeses que genera l'activitat de la qual el ciutadà fa ús, però que no poden servir per pagar altres despeses (per exemple, la solidaritat amb Guatemala). Si es vol que la ciutat d'Olot sigui solidària amb una gent de Guatemala -i l'Esquerra ho vol- s'ha de pressupostar una quantitat suficient a la partida de Solidaritat. Fa 10 anys que els nostres regidors esmenen sense èxit el pressupost municipal perquè es destini un 0.7% dels recursos ordinaris municipals a solidaritat. Aquest diners, evidentment, no sortirien d'una taxa ni d'un preu públic com proposaven els despistats tècnics municipals de joventut i l'inexpert regidor de joventut sinó dels recursos generals de lliure disposició que té l'Ajuntament. O sigui, la solidaritat amb la gent de Guatemala no la pagarien els usuaris del Nadal Diver sinó tota la ciutat d'Olot. I a més, d'una manera molt més justa. Perquè els preus públics els paguen només els usuaris del servei i no distingeix el contribuent, per tant, tant paga l'aturat com el multimilionari, i la família nombrosa paga molt i la que no té fills res. En canvi en els ingressos municipals generals contribueix només qui té propietats o té un negoci i de manera proporcional a la seva presumpta riquesa. No és més just aquest sistema de ser solidari?

6. La moció d'Esquerra no interfereix en res absolutament amb el projecte solidari d'uns joves olotins. Nosaltres -i l'acta ho recull i ho vàrem repetir en la discussió del pressupost per l'any 98- proposem que els olotins aportin els diners que es volien obtenir augmentant il·legalment un Preu Públic mitjançant la partida de Solidaritat de l'Ajuntament. Tot i que en

aquesta partida hi ha menys diners del 0.7% desitjable, existeixen recursos suficients per donar la quantitat requerida. La decisió però està en mans de CiU que és qui governa i és qui decidirà l'ús que se'n fa d'aquests diners.

7. La carta ens sembla especialment injusta quan critica la nostra política d'oposició i quan pressuposa obligacions d'aconseguir protagonisme i de qüestionar qualsevol cosa. Si aquesta moció es va haver de portar al Ple Municipal és perquè l'equip de govern de CiU no va actuar correctament i no va donar possibilitat a esmenar l'acord via administrativa. Efectivament, la Comissió de Govern no va aprovar la imposició de Preus Públics (ni 350, ni 400, ni tan sols 350 més 50 de solidaritat) ni, per tant, va procedir a la seva publicació i a la seva exposició al públic durant un mes. Ni, naturalment, va donar compte al Ple com és preceptiu. Es va limitar a aprovar un informe genèric sobre l'activitat. Però això no és suficient. Si s'hagués seguit el camí legal correcte l'acord s'hauria modificat conveni-

entment abans de ser públic i l'inexpert regidor de joventut hagués pogut informar als joves solidaris de la impossibilitat legal i la inconveniència social de recaptar diners solidaris pel camí de la oposició de Preus Públics.

8. És sospitosa la benevolència amb què la carta tracta el govern de CiU. Primer perquè el col·lectiu solidari va decidir recaptar els diners per Guatemala via l'augment il·legal i injust dels Preus Públics després de la negativa de CiU de finançar via partida de solidaritat el seu projecte solidari. I no en diu res. I segonament, perquè l'enrenou no neix amb la proposta de l'Esquerra sinó amb la mala gestió prèvia dels regidors d'Hisenda i Joventut que no han arribat a acordar res sobre l'ajuda a Guatemala. A més a més, el poc "afavoriment dels col·lectius de joves olotins" a què es refereix la carta és responsabilitat de CiU que és qui governa. Pel contrari, l'Esquerra fa més de 10 anys que des de l'oposició ve demanant l'augment de les partides pressupostàries dedicades a Joventut i unes polítiques educatives de

formació dels joves que evitin l'actual situació. Per què deu ser que s'equivoca d'enemic?

9. Finalment, informar que no és cert que la resta de l'oposició callés. Tots els grups -de dretes i d'esquerres, al govern o a l'oposició- varen recolzar, argumentar i ampliar les reflexions que va fer el grup municipal d'Esquerra i varen votar a favor. Només cal llegir l'acta o escoltar la transcripció del Ple. No podia ser d'altra manera. La il·legalitat (recaptar amb un Preu Públic diners per una activitat diferent) i la injustícia (cobrar uns diners sense tenir en compte la situació econòmica dels afectats i recaient només sobre la part de la població que té fills) no podien ser recolzades per ningú. Ni que la proposta partís de gent jove i amb la màxima bona voluntat (així va començar la portaveu municipal la seva reflexió i així consta a l'acta municipal). Una bona finalitat mai justifica uns mètodes equivocats.

Joan Barnadas i Margarida Verdagué
Regidors d'ERC

Carta per a la Tura Costa

He llegit la teva carta del número anterior on critiques la postura de tots els partits polítics en la polèmica sobre el cobrament d'un plus 50 pessetes de l'entrada del Nadal Diver, amb destí a accions de sol-

lidaritat. M'agradaria exposar algunes opinions meves.

Podria semblar que és poc prudent per part meua intervenir en un debat i exposar-me a rebre quan, a la teva carta, els socialistes només rebem de refiló. Però m'és impossible fer-me el boig perquè la carta em toca una fibra sensible dins la qual m'és impossible quedar indiferent.

Em sap greu llegir una carta que té com a resum final: «no hi ha ningú bo excepte jo i els meus».

Arribar a aquesta conclusió t'atrau un públic molt nombrós i disposat a aplaudir-te i a seguir les consignes que van des dels anarquistes conservadors fins a «Todo lo que necesitas es amor», «Sorpresa, sorpresa» i tota l'escombraria que espera que et quedis a casa i no facis res perquè en el fons...tot és podrit!

Si cap partit és bo per ajudar en els projectes de solidaritat i segueixes pel camí de l'esperit crític sense pietat doncs, començaràs a malfiar d'alguna ONG, potser de totes, potser fins i tot del mateix grup d'Olot que va anar a Guatemala, d'alguna de la gent que la integra, d'alguns dels teus amics, ...

Crec que es pot ser crític, lúcid i realista sense deixar de mantenir una fidelitat profunda amb les persones i els grups que es poden ajudar. És aquella idea tan carrinclona però tan real que ens impulsa a buscar en les altres persones allò que ens uneix més que el que ens separa.

Quan es treballa en un projecte col·lectiu, o parteixes de la base que cal fer política

per així arribar a punts d'acord entre persones o millor que et quedis a casa.

Si et baralles amb els d'Esquerra Republicana, amb qui no et barallaràs?

Escric la carta per pur egoisme (i perquè també em caus bé), perquè l'única opció progressista que veig al futur és que joves com tu us poseu en política. La teva carta és un caldo molt dolent per animar a seguir menjant.

En tot cas, deixa'm dir-te una cosa més tècnica i menys filosòfica: El Ple de l'Ajuntament decideix un cop a l'any els impostos, taxes i preus que pagaran els olotins, l'Equip de Govern no ho pot canviar per la cara, en canvi, sí que pot decidir en què invertir els diners dins del pressupost de la manera que millor cregui servir els interessos de les persones que l'han votat. I a Olot ja saps a qui han triat majoritàriament els ciutadans.

Dóna una ullada crítica a altres ajuntament, compara el fons de solidaritat, compara la política infantil i juvenil, alguna cosa hi ha de bo i diferent. No?

Albert Bramon

SOLIDARITAT INDIVIDUAL O SOLIDARITAT COLLECTIVA

- A Tura Costa i Pep Fargas -

Penso que l'agra polèmica sobre el preu de les entrades del Nadal-Diver parteix d'un problema de definició que no respon a la dualitat entre caritat / solidaritat, tal com esmentava en Pep Fargas en el darrer número de a 440 m, sinó al fet d'entendre la solidaritat com un concepte monolític.

Caldria diferenciar entre la solidaritat individual, que és fruit per definició de la voluntat de cada persona i que tanmateix es pot vehicular en el marc d'un grup que treballi amb uns objectius comuns. La controvèrsia de les entrades del Nadal-Diver se situaria en l'àmbit d'aquesta mena de solidaritat, i per tant no era raonable ni encertat que els pares de la mainada es veiessin en l'obligació de pagar 50 pessetes de més en el preu de cada entrada. S'imposava per lògica la voluntarietat, acompanyada de la necessària campanya explicativa per fer entendre, tal com deia la Tura Costa, la importància de destinar aquests diners a un projecte tan lloable com el que es preconitza. Però en darrer terme, la decisió, insisteixo, havia de ser el resultat

de la voluntat i de les possibilitats de cadascú.

Per altra banda, hi hauria el que podríem anomenar solidaritat col·lectiva entesa com aquella que neix d'una comunitat, com podria ser un poble, una ciutat, una comarca..., i que es desenvolupa com una decisió política derivada d'un desig social més o menys espontani i explícit. En aquest darrer tipus caldria englobar-hi la llarga lluita pel 0,7 % que és tanmateix una d'aquelles reclamacions històriques d'ERC, i dels altres grups d'esquerra, a l'Ajuntament d'Olot. Una reivindicació que s'ha fet extensiva també a l'Ajuntament de Sant Joan les Fonts on a proposta nostra per primer cop es destina un percentatge del pressupost a ajuda al desenvolupament, tot i les agres crítiques a què hem hagut de fer front.. I us asseguro que aquestes no són propostes nascudes de la voluntat de protagonisme i electoralisme, més si tenim en compte el baix nivell d'acceptació que malauradament tenen encara en bona part de la població de la comarca, sinó el resultat d'una profunda convicció a favor d'un món més just i solidari.

Així doncs, considero fora de lloc i del tot

desafortunats els adjectius tan durs i passionals que s'adrecen a l'Esquerra. Sovint passa que quan una persona creu en quelcòm i lluita aferrissadament per allò se li fa difícil posar-hi la suficient distància per acceptar qualsevol mena d'observació. Tot plegat mereixia una serna reflexió, i més tenint present que la moció defensada per la Margarida Verdager va rebre el suport unànim de l'ampli espectre polític present a l'Ajuntament d'Olot.

Finalment, Tura, només voldria dir-te que tu pots no ser d'ERC de jove, qui sap si de gran, però tinguis l'edat que tinguis, de ben segur que et retrobaràs amb la gent de l'Esquerra en la lluita contra les desigualtats, el paradigma més descarnat de les quals són les diferències entre el nostre món i el món subdesenvolupat. Felicitats per l'èxit de la campanya que afortunadament va ser voluntària. I molta sort en els projectes solidaris de futur. Tens tot el nostre suport.

Josep Vila i Subirós
President Comarcal d'ERC

Carta a la redacció

Llegint el ^a 440^m, localitzo un article que comença "D'obligats i d'obligades el món n'és ple", i d'una manera irònica vaig pensar: Carai, algú ha obert els ulls! Però continuo llegint i m'adono que l'article no té ni cap ni peus, no és ni adequat ni coherent.

Considero que la llibertat d'expressió és un dret, fins i tot una obligació, però també penso que les persones que la utilitzen d'una manera pública haurien de donar tota la informació de la manera més objectiva possible a fi que qui ho llegeixi se'n pugui fer una idea més objectiva.

També penso que si es fa referència a una frase que ha dit una altra persona, cal situar-la en el seu context, ni que sigui per respecte. No dic que no es pugui parlar subjectivament, sinó que tota al·lusió ha d'anar precedida d'una referència objectiva per tal que els lectors puguin centrar-se en el tema. Tampoc no puc deixar de banda que l'article em va sorprendre i em vaig mirar d'informar. No puc expressar cap crítica coherent perquè ja se sap que les informacions, gairebé sempre, es tergiversen o no acaben mai de ser exactes, però m'agradaria que algú em contestés amb objectivitat aquestes preguntes que el text m'ha suggerit:

Qui va acordar i signar destinar 50 ptes a un projecte de solidaritat amb Guatemala? Si va ser l'equip de govern municipal, perquè en el Ple van acabar aprovant la moció presentada per ERC? Si hi ha algun culpable del desgavell hauria de ser l'equip de govern, ni que fos per no tenir clara la seva posició.

En quin context cal situar la frase "no es pot obligar els ciutadans a ser solidaris"? Qui determina si una causa és justa i necessària?

És veritat que els grups de l'oposició no van dir absolutament res?

Per mi, les paraules solidaritat, respecte, integració, amistat, etc., són paraules amb un contingut relatiu i subjectiu.

Eli Martínez

Carta oberta a Meius Ferrés

Benvolguda amiga:

Permet-me que et regraciï públicament l'entrevista que em feres, com també la seva ulterior inserció en aquestes mateixes pàgines. Aprofitaré l'avinentsa per a aclarir algun punt. Tot sabem que l'interviú és un gènere periodístic que té per objecte revelar al possible lector el perfil humà -biogràfic o anecdòtic- de determinada persona. El procediment a què sol recórrer el periodista consisteix a organitzar una mena de partida de ping-pong dialèctic amb l'interviúat. Un pregunta i l'altre respon o tira pilotes enfora.

Doncs bé: tu has sabut donar un nou tomb al joc. Et presentares sense magnetòfon ni qüestionari, armada només amb un bolígraf i un bloc de paper de gran format. Això em tragué un pes de sobre: significava que no em veuria sotmès a cap interrogatori enutjós. Senzillament, la teva intuïció femenina va pressentir que trauries més profit deixant-me campar pels descosits, tu et limitaves a escoltar i a prendre notes. Bé prou que et vindria després la tasca feixuga de destriar el gra de la palla i de fer-hi els pertinents comentaris. No sé com te'n pogueres sortir tan airosa. El cas és que aconseguies un retrat sense retocs. I això és molt d'agrair.

De totes maneres veig que aquest sistema d'interviuar no està exempt de riscos, sobretot si l'entrevistat és un addicte a la divagació. Així, per exemple, en esmentar l'obra de Carles Riba es produí un evident malentès. Tant en funció de poeta com de crític, Riba ha estat de sempre «sant» de la meva devoció. La majoria dels lletraferits nascuts en l'encavallament de la primera i segona dècada del segle -la generació «sacrificada»- experimentarem la influència abassegadora de l'autor de les Estances, Tres suites, Del joc i del foc. Foren les noves promocions, i a elles em referia, les qui, seguint la llei del

pèndol, s'anaren distanciant dels postulats estètics propugnats pel mestre. Potser per raó de la profunditat del missatge, començaren a trobar-lo massa conceptuós i a vegades un pèl enfarfat d'intel.lectualisme. Sempre a la recerca de noves rutes... I així es va teixint la història.

També, arran de l'esment que feres de la meva versió dels poemes d'Edgar Allan Poe, portarem a col.lació «el poliglòtisme passiu». Aquest sintagma el posà en circulació Delfi Dalmau, un empordanès que després de córrer la Seca i la Meca fundà a Barcelona el Liceu Dalmau, dedicat principalment a l'ensenyança d'idiomes. Com a pedagog i filòleg, sostingué i demostrà que amb el temps esmerçat a aprendre de parlar i escriure una llengua estrangera n'hi hauria prou per aprendre'n cinc més de diferents, si un hom es limitava a entendre-les amb la vista i l'oïda, és a dir, passivament.

Per a un literat que pretén dedicar-se a la traducció o un erudit que vol beure en les fonts originals d'un autor, li basta pràcticament el signe gràfic, la paraula escrita per a conèixer a la perfecció qualsevol idioma. Una bona traducció consisteix justament en el domini del propi idioma.

Gràcies, estimada Meius, per haver-me permès aquests aclariments.

Cordialment,

Josep Congost

Música

El somni de Mozart, a la Sala Petita del Teatre Nacional de Catalunya. A partir del 20 de gener.

Un espectacle per a tots els públics, basat en la Flauta Màgica.

Albert Bueno, a l'Espai de Dansa i Música de la Generalitat. 28 de febrer i 1 de març.

Presentació de l'espectacle «No badis».

17è Festival Jazz Terrassa 1997. Del 6 al 20 de març.

Latcho Drom, Bill Evans & Push, Ray Barretto & New World Spirit, Red Richards all Stars..... i jazz de cambra, sessions golfes a les tantes, exposicions i sessions a l'aire lliure.

La Damnation de Faust, d'Hector Berlioz. Temporada del Liceu 1997/98. 26 de febrer i 1 de març, al Palau.

Quico el Celio, el noi i el mut de Ferreries. Del 6 al 15 de març, al Jove Teatre Regina. Música nostrada

Carlos Núñez, al Centre cultural Sant Cugat. 27 de febrer. La gaita que sempre acompanya the Chieftains.

Camàlics (Folk fusió). 26 de febrer. La Roda al Central d'Olot. **Nutritivos (Funky Calypso)**. 28 de febrer, al Diàleg.

Zitzània (Rock venussia). 5 de març. Rosa al central d'Olot.

Romodance (BCN). El 6 de març al Diàleg.

Jazz el destripador (Jazz Fusió). 12 de març. Rosa al Central d'Olot.

Teatre

Salvats, al Teatre Lliure. Del 25 de febrer al 22 de març. Una obra duríssima, amb l'Ariadna Gil

Chicos Mambo Show, al Mercat de les Flors. Del 27 de febrer al 22 de març. El nou espectacle *Mell-Melo*.

Olga Sola, de Joan Brossa, a l'espai escènic Joan Brossa. Fins a l'1 de març.

En Borràs (In action). 21 de març al Diàleg.

Els pirates, al Victòria. Fins al 29 de març. Dagoll Dagom de nou, amb un altre musical amb èxit de públic.

Presentació del llibre «Griset», de Pere Martí i Bertran, antic professor de l'Institut Montsacopa. Dissabte, 14 de març, a les vuit del vespre a la llibreria DRAC.

Nota del Consell de Redacció als nostres lectors/es:

Com haureu pogut comprovar, hem passat directament del número de gener al de març; la raó no és cap altra que la d'ajustar-nos al temps real, corregint el retard acumulat en les darreres edicions.

Es una antiga fleca especialitzada en l'elaboració del torrell i la coca de llardons típics d'Olot.
Sant Rafael, 5 - Tel. (972) 26 08 59
OLOT (la Garrotxa)

RAIAFIA
RUSSET
SANT RAFAEL, 5 - OLOT

Can JapoT
Elaboració pròpia d'embotits
c/ Roser, 5 - Tel. 26 10 61
17800 OLOT (Girona)

Ben bé
d'Olot!

ESCENOGRAFIA PER A "NIT DE REIS" DE SHAKESPEARE. TEATRE ROMEA

FABIÀ PUIGSERVER

Va néixer a Olot el 1938. En acabar la guerra la seva família es desplaçà a França i a partir del 1951 a Polònia, on estudia Art i Escenografia especialitat en què es llicencià a l'Escola Superior de Belles Arts de Varsòvia. De retorn a Barcelona, l'any 1959, comencà a treballar en decoracions teatrals per a diversos grups, especialment per als independents.

Va ser professor a l'Institut del Teatre de Barcelona i fundador del Teatre Lliure. Li fou atorgat dues vegades el Premio Nacional de Escenografía (1975 i 1979) i el Premi Ciutat de Barcelona (1980 i 1985). Va realitzar

una tasca ininterrompuda al Teatre Lliure com a escenògraf i director, tot assolint una depuració en el disseny i perfecció dramàtica. Des d'aquella "Primera història d'Esther" l'any 1960, on es va consolidar com el renovador de l'espai teatral, han estat una llarguíssima llista d'obres teatrals que ha portat a escena com a escenògraf i com a director. Va morir a Barcelona l'any 1991, abans, però, va dissenyar el projecte de la futura seu del Teatre Lliure al Palau de l'Agricultura. El seu darrer treball escenogràfic fou la "Història del Soldat" en la qual debutà com a director Lluís Homar. Encara que el seu pas per Olot fou fugaç, la nostra ciutat li deu un reconeixement, tot i que, com quasi sempre, arribi tard.

 RÀDIO CLOT
99.1 FM

Cap al mig segle

al vostre servei